

BURMESE
CLASSIC
.COM

ထံ : ချ င် : ဝ ဣ သ န

ပန်းရတနာ

မကျေနပ်ရင်မုန်းလိုက်မုန်းလိုက်

ဝ န် : ချိ သိ န် ဝ သီ ဩ ညီ
2011

ဒီကာလအတွက်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒီအခါ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒီအခါ
အချစ်တရားအာဇာနည်တို့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအခါ

ပြည်တွင်းအေးအေး

ပြည်ပအားတို့ ပုဆိန်ဖို့ အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ပစ္စာပုံပျက် နှင်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စောင့်ပျက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူတို့ဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရရှိစေရေးအဖြစ်သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ နှိမ်နင်းမှု
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 နိုင်ငံသာယာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ငြိမ် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ ငါးခြင်ဆောင်ရွက်မှု
 ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြိုးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ နိုင်ငံ
 တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ဂျပန်တည်ငြိမ် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် လာတီဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ ဝေဖန်ထားရေးလျော့ကျားများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 ဒီမိုကရေစီစိတ်ဓာတ် ရွှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာဖြူနီငြိမ်းရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး။

ပန်းရတနာ

မကျေနပ်ရင်

မုန်းမိမိကိ မုန်းမိမိကိ

အခန်း (၁)

“ပိုး...ရှိုး”

ကားတစ်စီးက တခြားကားတစ်စီးကို ကျော်လိုက်နိုင်သည်နှင့် အသံသေးအသံကြောင့်တို့ဖြင့် အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ကလပ် (Club) မှာလည်း အမှန်းကခုန်ပြီး အပီသောင်းကျန်း ခဲ့တာတောင် ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ အရှိန်က မကုန်သေး။

“ဒိုင်းမခ” တို့ သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက်ကတော့ ကျိကျိ တက်ချမ်းသာသော သူဌေးသားများဖြစ်သဖြင့် ဘဝမှာ ဘာအပူအပင် မှလည်းမရှိဘဲ မိဘဦးစွာ ထိုင်ဖြုန်းရင်း အပျော်များ ရှာဖွေရင်းနဲ့သာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။

မနက်နှစ်နာရီအချိန်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် နိုင်းမခ

ကားခြောက်စီးကလွဲရင် ယာဉ်များ ရှင်းလင်းနေလေသည်။ အသွား အလာရှင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့်လည်း နိုင်းမခပို့ လီဗာကိုပိန်းရင်း အချိန် ကုန်မြင့်ပြီး တစ်စီးကိုတစ်စီး အပြိုင်ကျော်ကာ အော်ဟစ်ပေါ်ပြူးနေ လေသည်။

နိုင်းမခက ရှေ့ကကျော်ဖြတ်သွားသော “နိုင်းစွာ” ကား ကြောင့် နှုတ်ခမ်းပင့်တက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ရင်း လီဗာကို ထပ် ပိန်းလိုက်လေသည်။ နိုင်းမခ၏ကားလေးကတော့ သခင်အလိုကျ မြန်သထက်မြန်လာလေသည်။

‘ရွှီ’ ဆိုလှည့်အသံနှင့်အတူ တာဘိုပွင့်သွား၍ နိုင်းမခ ကားလေး ၏အရှိန်က ပိုမိုမြင့်တက်လာကာ နိုင်စွာကားကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ဆူညံသော ကားကက်ဆက်အသံနှင့်အတူ နိုင်းမခကတော့ ကျေနပ်သွားလေသည်။ နိုင်းမခဘဝတွင် မည်သူ့ကိုမှ အကျောပေး တယ်ဆိုတာ ရှိမှမရှိခဲ့တာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက လိုတရဖြစ်ခဲ့တဲ့ နိုင်း မခက သူများထက်ပိုပြီး အတ္တကြီးတာ အပြစ်တော့မဆိုနိုင်ပေ။

မိခင်၏သည်းသည်းလှုပ် အလိုလိုက်မှုကြောင့်လည်း နိုင်းမခ လက်ညှိုးညွှန်တာနှင့် ဘာမဆိုအကုန် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ခေင်ကတော့ များပြားလှသည့်စီးပွားရေးတွေကြောင့် မိသားစု အတွက် လုံလောက်တဲ့အချိန် မပေးနိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း နိုင်းမခတို့

က စိတ်ထင်တိုင်း ကြံရွှင်ရနေလေသည်။

ကားကိုခြုံရေ့ကိုထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ခြံစောင့်က တံခါးကို အဆင်သင့်ခွင့်ထားလေသည်။ နိုင်းမခ ဟွန်းစီးစရာမလိုအောင်ကို အလိုက်သိလေသည်။

နိုင်းမခကတော့ ကားကို ဝေါ်တီးကိုအောက် ဖြစ်သလိုထိုးရပ်ပြီး သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော အနိုင်ဘာလက်ထဲသို့ သော့ကို ပစ်ပေး လိုက်လေသည်။ ကားကို စနစ်တကျ ကားဂိုထောင်ထဲသွင်းဖို့ အလုပ် ကတော့ နိုင်းမခနှင့်မဆိုနိုင်ပေ။

နိုင်းမခ ဖိနပ်ချွတ်တွင် ပိနပ်ချွတ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့လေသည်။

“နိုင်းမခ”

ဒယ်ဒီရဲ့ခပ်ဘာမာခေါ်သံကြောင့် နိုင်းမခ မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့ဩ သွားမိလေသည်။ အိမ်ပေါ်ထက်မည် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်ရင်း ဒယ်ဒီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ... ဒယ်ဒီ ဒီနေ့ စင်ကာပူသွားမယ်ဆို၊ မသွားဖြစ်ဘူး လား”

ဒီနေ့ ဒယ်ဒီနိုင်ငံခြားကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားမိရှိသည်ဆိုသဖြင့် နိုင်းမခတို့ ထင်တိုင်းကြံပြီး ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်လာတာ အခုတွေ့

ဒယ်ဒီနဲ့ ပက်ပင်းတိုးလေသည်။

“မင်းအခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဟို ... သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကပါ”

နှိုင်းမခ ဘောင်းဘီထဲကို လက်ထည့်လိုက်ရင်း ဒယ်ဒီမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ဒယ်ဒီမျက်နှာကတော့ ဒေါသကြောင့်ထင်သည် နီရဲနေလေသည်။ စစ်ကူ ဟာမိကိုကြည့်ခဲ့တာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ဘယ်တော့မှအကြောက်အလန့်မရှိခဲ့သည့် နှိုင်းမခတောင် နည်းနည်းတော့ဖြူသွားလေသည်။

“မင်းကို ငါဖုန်းဆက်နေတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ ဘာလို့ မင်းမကိုင်းတာလဲ”

ကလပ်တွင် ဆူညံသောတီးလုံးသံများကြောင့် နှိုင်းမခ ဗုန်းဆံလည်း မကြားခဲ့။ ဖုန်းဆက်မရတာလောက်ကို ဒယ်ဒီကလည်း အရမ်းကို ပေါက်ကွဲနေလေသည်။

“နှိုင်း မကြားလိုက်ဘူး”

“ဘယ်ကြားလိုက်မလဲ ... မင်းက နိုက်ကလပ်ရောက်နေတာကို”

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် နှိုင်းမခ အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ဒီမှာ မင်းအခြေအနေကိုသိချင်လို့ ငါ့ထပ်တစ်ယောက်ကို

မင်းနောက်လိုက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာ နှိုင်းမခ မင်းကျောင်းလည်း ငြိမ်ပြီ။ အခုအချိန်ထိ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတုန်းလား၊ မင်းဆူကပ်ဘူးလား။ ငါတ ဝိုက်ဆံ့ကို ထိုင်ဖြုန်းနေတာ၊ ကျောင်းမပြီးခင် တုန်းကတော့ ကျောင်းမပြီးသေးလို့ ထားလိုက်ပါတော့ဆိုပြီး ငါ ကြည့်နေတာ၊ အခုကျောင်းပြီးတော့လည်း မင်းအခြေအနေက ဘာမှ ထူးမလာဘူး။ အလကား ဆန်ကုန်ခြေလေးပဲ”

ဒယ်ဒီခဲပြင်းထန်လှန်းတဲ့ စကားတွေကြောင့် နှိုင်းမခ နည်းနည်းတော့ ပေါက်ကွဲသွားမိသည်။ တကယ်ဆို နှိုင်းမခတို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကတောင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲနေရင်တောင် နောင်ဆယ်ယက်လောက် အေးဆေးစားနိုင်တဲ့အခြေအနေကို ဘယ်အတွက် ငွေရောက်ကိုလိုက်ပြီး သရဲမရဲစီးရာရမှာလဲ။

“ဒါကတော့ ဒယ်ဒီရာ ... နှိုင်း ရှာမရမလိုလောက်အောင်ကို ငှိုင်းတို့က ပြည့်ခဲ့နေတာပဲ”

“ဘာကွ ... ဘာပြောတယ်၊ အေး ... အဲဒီပြည့်စုံမှုမှာ မင်းကရည်အချင်း ဘယ်နှစ်ခုများပါသလဲ၊ တကယ်လို့ ငါ ဒီနေ့မရှိတာနဲ့ မင်း ဒီနေ့ခွက်ဆွဲတဲ့အခြေအနေကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ကုမ္ပဏီက လုပ်ငန်းတွေကို သင်ပါပြောလည်း မင်းအလကားပဲ၊ မာန်နေဂျာနဲ့ ပျံ့ထားပြီး တစ်ချိန်လုံး အပြင်မှာ ဟေးလားဝါးလားပဲ လုပ်နေတယ်”

ဒီတော့ မင်းကို ငါ တစ်ခုပဲပြောမယ်။ မင်းကို ငါ ဒီအတိုင်း မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“နှိုင်းကို နိုင်ငံခြားလွှတ်မလို့လား ဒယ်ဒီး၊ နှိုင်း နိုင်ငံခြား မသွားချင်ဘူးနော်”

“ဒီမှာ... ဒီဘုရားကလေးကတောင် မင်းဒီလောက် ဆိုးသွမ်းနေတာ ငါ့တို့မျက်ကွယ်မှာဆို မင်း ပိုထောင်ဆိုဦးမယ်”

အဟား... တော်သေးတာပေါ့။ ဒယ်ဒီက နိုင်ငံခြား မပို့ဘူးဆိုလို့၊ နိုင်ငံခြားမှာက ဒီမှာလို အခြေအရံ အသင်းအပင်းမများသဖြင့် ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ ပြန်မှာနိုင်မှာနေရတာလောက်တော့ ဖိစပ်မကျပေ။

“ဒါဆို... ဒယ်ဒီက ဘယ်လိုစီစဉ်မလို့လဲ”

“မင်းကို ငါ မိန်းမပေးစားမယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း မြတ်မင်းမောင်ရဲ့ သမီးယုယုမြတ်မင်းနဲ့ မင်းကို နေရာချပေးမယ်”

“ဟာ... ဒယ်ဒီ”

“ဒီမှာ မင်းဘာမှငြင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့ ငါ အားလုံးပြောပြီးပြီ”
ယုယုမြတ်မင်းဆိုသည့် နာမည်ကြားတာနှင့် နှိုင်းမေမျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ချက်ချင်းနို့ဖွဲသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုမှမပြစ်နိုင်ဘူး ဒယ်ဒီး၊ သားလက်မခံဘူး။ အဲဒီ ယုယု

မြတ်မင်းဆိုတာ သား ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကလပ်ကို ယောက်ျားလေးပေါင်းစုံနဲ့ နေထိုင်လောနေတဲ့ မိန်းကလေး။ အဲဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို သားက ယူရမှာလား”

“မင်းတရား ဘယ်လောက်ကောင်းနေလို့လဲ၊ မင်းလည်း နိုက်ကလပ်ကို နေထိုင်ထုတ်နေတဲ့သူလည်းပဲ။ မင်းက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

“သားတို့ နိုက်ကလပ်တက်တယ်ဆိုတာ ကခုန်ရုံလောက်ပဲ။ တခြားဘာအကန့်မှမပါဘူး။ သားတို့ ပျော်ပျော်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားတို့ပေးမနေတာနဲ့ အဲဒီကောင်းမလေးတွေက တကယ့်ဖွယ်လေးတွေ”

“တော့ကောင်... ဒီမှာ မင်းမလိုချင်တာနဲ့ ဘာမှဆင်ခြေမပေးနဲ့ ငါ အားလုံးပြောပြီး၊ ဆိုပြီးပြီ၊ မင်း လိုချင်ချင် မလိုချင်ချင် သူ့ကိုပဲ ယူရမယ်”

“ဘာလဲ ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီတို့ ဇီးပွားရေးကွန်ယက်တွေကြောင့် ကားကို လှည့်ကြီးထင်းခိုင်းမလို့လား။ ခေတနာပဲ ဒယ်ဒီ သား ဘယ်လို ပြုစုပေးမလဲ လက်မခံနိုင်ဘူး”

နှိုင်းမေကောင်းကြောင့် ဦးဘုန်းမေ အသားတွေတုန်သည်အထိ မပါသတွေ မေတ်ကွဲလာလေသည်။ အခု ပရောဂျက်က သားရေး။ ကလေးကောင်းရောပြီး ပြောထားသဖြင့် အခုကိစ္စပြတ်သည်နှင့် ဦးဘုန်းမေ

ကြီးစားထားသမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“ယောက်ျားရယ်... အရမ်းလည်း စိတ်မခဏ်းပါနဲ့ဦး။ သားလေး ပြောတာလည်း နည်းနည်းနားထောင်ပါဦး။ ကောင်မလေး စာရိတ္တ မကောင်းလို့ရှိရင် ယူပြီးရင်လည်း သားလေးပဲ စိတ်ညစ်ရမှာ မဟုတ် လား။”

“ဒီမှာ... မင်းလည်း မင်းသားဘက်က ဘာမှ ရှေ့နေလိုက် ပေးနေစရာမလိုဘူး။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမဆို ထိန်းသိမ်းတဲ့ ယောက်ျား ပေါ်မူတည်ပြီး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ”

“နှိုင်းတော့ လက်မခံဘူး ဒယ်ဒီ၊ နှိုင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲဒီ မိန်းမကို မယူနိုင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် နှိုင်းမေ၊ ဒီမှာ ငါ ပြောတဲ့စကားကို မင်း နားမထောင်နိုင်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ နေစရာမလိုဘူး”

“ဒယ်ဒီ”

နှိုင်းမေ စူးရှသောမျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဟာကွာ... တစ်ဦးတည်းရှိတဲ့သားကို အခုလိုမျိုး မိန်းမနဲ့ ပေးစား ရတယ်လို့။ အခုတော့ ဒီလိုမိန်းမကိုမယူနိုင်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းတဲ့။

“ယောက်ျား... ရှင်မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ဒီမှာ ငါ စကားကုန်ပြောပြီးသား။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်

နာနိုင်ရင် မင်း ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုချက်ချင်းဆင်း”

နှိုင်းမေ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်မပြီလေ၊ ဒယ်ဒီ ဒီလောက်ပြတ်သားနေမှတော့ နှိုင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းပါ့မယ်။ နှိုင်း အဲဒီမိန်းမကိုတော့ မယူနိုင်ဘူး”

နှိုင်းမေပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ အခန်းရှိရာသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ သည်။

“သား... ဟဲ့သား”

မာမိကတော့ နှိုင်းမေနောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။ အခန်း ထဲကိုရောက်တော့ နှိုင်းမေရင်ထဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲမိလေ သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ လေသံမာမာတောင် မပြောဘူးတဲ့ ဒယ်ဒီက အခုတော့ ရက်ရက်စက်စက် အိမ်ပေါ်ကတောင် နှင်ချနေပြီ။

နှိုင်းမေရင်ထဲ ဒေါသတွေက လျှံတက်လာတော့သည်။ အခန်း နံရံထောင့်တွင်ရှိသော ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ယူလိုက်ရင်း ဗီရိုထဲမှာ ၂၀ဝတ်အစားသုံးလေးစုံကို ထိုးကြိတ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“သားလေးရယ်... ဒယ်ဒီက စိတ်ဆိုးနေတုန်းမို့ ပြောတာပါ။

ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

နှိုင်းမေ မာမိပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလိုက်ရင်း

“မာမိ မလိုပါနဲ့... နှိုင်းက ဦးဘုန်းမေရဲ့သားပါ။ နှိုင်းမှာလည်း

မာနရှိပါတယ်။ နှိုင်းကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြန်မခေါ်မချင်း နှိုင်း ပြန်မလာဘူး မာမိ။ နှိုင်း အဲဒီမိန်းမကို ယူနိုင်လို့ ဒယ်ဒီအပြစ်ပေးတယ်ဆိုလည်း နှိုင်းခံလိုက်ရုံပဲရှိတယ် မာမိ။”

နှိုင်း ကျောပိုးအိတ်ကိုကောက်လွယ်လိုက်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လေသည်။ ညှော်ခန်းရောက်တော့ နှိုင်းကို ကျော့ခိုင်းချပ်နေသော ဖေဖေကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒယ်ဒီအမိန့်အတိုင်း နှိုင်းသွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ဒီတော့မှ မင်းလည်း လူ့ဘဝအကြောင်း သိရတာပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့အကူအညီမပါဘဲ မင်းခြေတောက်ပေါ် မင်းရပ်ကြည့်ပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဒယ်ဒီ... နှိုင်း ဒယ်ဒီသားပါ။ နှိုင်းချဲ့ဖုန်းနဲ့ ကားလည်းထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ နှိုင်းပိုက်ဆံအိတ်၊ နှိုင်း ငွေငါးသောင်းကလွဲရင် ဘာမှယူမသွားပါဘူး”

နှိုင်းပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်ဆယ်ရွက်ကို ယူလိုက်ရင်း ကျန်သည့်ပိုက်ဆံများကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ကာ စားခွဲပေါ် မတ်တင်ထားလိုက်ရင်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခုအချိန်မှတော့လည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရုန်းလည်း မသိသဖြင့် နှိုင်း တည်းခိုခန်းကိုသာ သွားခဲ့ရလေသည်။ သူငယ်ချင်း

တွေ့အိမ်သွားလို့ဖြစ်သော်လည်း အဲဒီလိုသွားပါက နှိုင်း သိက္ခာကျသည်။

အပြိုင်အဆိုင်သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ နှိုင်းမျက်နှာငယ်တော့ အပြစ်မခံနိုင်ပါ။ အကောင်းဆုံးက တည်းခိုခန်းသွားပြီး အိပ်လိုက်မည်။ မနက်မိုးလင်းမှပဲ တခုခုလုပ်ဖို့စဉ်းစားတော့မည်။

နှိုင်း လမ်းတွင်တွေ့သော တက္ကသိုလ်တစ်စီးကိုတားလိုက်ရင်း ဟည်ဆီခန်းတစ်ခုခုကိုသာ လိုက်ညှိခိုင်းလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂)

မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်နေကျ မြင်ကွင်းများ မဟုတ်သောကြောင့် သယ်များဆောက်နေပါလိမ့်ဟာ စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

ဪ... ဟုတ်သားဆဲ ဟိုတယ်ကိုရောက်နေတာပါလား။ တစ်စစ်စစ်ကိုက်နေသော ခေါင်းကို လက်မနှင့်သက်ညှိုးမိသောက်ထားရင်းမှ အိပ်ရာက ထလိုက်လေသည်။

“အား”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေကို တစ်နို့နို့ထိုးမော့သောက်လိုက်မှပင် ရင်ထဲက အပူနည်းနည်း သက်သာသွားလေသည်။ မနေ့ညက နည်းနည်းများသွားသဖြင့်လည်း လူက မနက်မိုးလင်းတော့ ကိုယ်တွေ့

လက်တွေ့ ကိုက်ခဲချင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ... အရင်လိုလည်းကူညီလှုပ်ကိုင်ပေးမယ့်လူလည်း မရှိသဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုယ်ကိန်းပို့တာ စဉ်းစားရတော့မည်။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေပိုငွေလျှံက သိပ်ပါလောသဖြင့် တစ်ခုခုကို အမြန်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ဖို့လိုနေလေသည်။

ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့လည်း ရန်ကုန်မှာနေဖို့ဆိုတာ သယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ အမျိုးတွေ့သိမှာသွားနေဖို့ကြံတော့လည်း အရင်ကတည်းက ဆောင်ကြားကြားနိုင်သော နှိုင်းကို သူတို့က သိပ်ကြည့်လို့မရကြ။

နှိုင်းကလည်း ကွယ်ရာတစ်မျိုး ရှေ့တစ်မျိုးလုပ်နေသော သူတို့ကိုလည်း ကြည့်မရသဖြင့် ဆက်ဆံရေးက မပြေလည်။ အခုအချိန် ပျားတော့ နှိုင်းမေအတွက် ကူညီပေးမည်လူက ရှားပါးလှချည်လား။

နှိုင်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်နေမိလေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခြောက်သွားပြတ်လာ ကားတွေကိုငေးနေရင်း နှိုင်းခေါင်းထဲ ဗျစ်ခနဲဆိုသလို ဦးအုန်းမောင်ကို သတိရလိုက်မိလေသည်။

ဦးအုန်းမောင်ဆိုတာက နှိုင်းသို့အိမ်က ကားဒရိုင်တာကြီး။ (။ရမ်းချီးသာ)ဦး တကယ်စိတ်ရင်းကောင်းသော ဦးလေးကြီးပင်။ ပျားကိုဆိုလည်း သူ့သားအရင်းပေါ် ချစ်ခင်လွန်းလှပါသည်။

နှိုင်း ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး နှိုင်းအပေါ်မှာ အမြဲခွင့်လွှတ်သည်။

၁၉ ဝန်းလျက်

ခံပေးသော ထိုဦးလေးကြီးဆီကိုသာသွားဖို့ နှိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော ကျော့ပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်ကာ အခန်းထဲမှထုတ်လာလေသည်။

အခန်းအတွက် ကျသင့်တွေကို ရှင်းပြီးသည်နှင့် နှိုင်းမခ တက္ကစီးတစ်စီးဝှားကာ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အခုတော့ နှိုင်းမခ Express ကားကြီးနှင့် သာပေါင်းမြို့လေးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် တစ်စတိုပြီးဝေးကွာသွားလေသော ရွှင်းမျှားနှင့်တကွ လူနေမှုပတ်ဝန်းကျင်လေးများကလည်း ကွာခြားသွားလေလေဖြစ်သည်။ လတ်ဆတ်တဲ့လေအေးနှင့် သဘာဝရှုခင်းများကြောင့် ရင်ထဲက ပူလောင်မှုများကတော့ အနည်းငယ် အေးငြိမ်းသွားလေသည်။

ခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကားစီးပြီးသည်နှင့် သာပေါင်းမြို့လေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ တစ်လမ်းလုံး ညောင်ချိုလာခဲ့သဖြင့် နှိုင်းအရင်ဆုံးကားပေါ်က ဦးအောင်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ခါးဆန့်ကာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာချိုးရင်း အညောင်းချေလိုက်လေသည်။

လူတွေကတော့ ဆံပင်ကုပ်ထောက်နှင့် နားကွင်းတစ်ဖက် ဝတ်

ထားသော ခေတ်ဆန်ဆန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော နှိုင်းကို ထူးဆန်းနေသလို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်ကြလေသည်။

နှိုင်းရဲ့ဆံပင်တွေက ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးများဖြစ်သဖြင့် ဒီဆံပင်ပုံစံနှင့်တော့ ရန်ကုန်တွင်ကောင်မလေးများ ဝိုင်းဆိုင်းလည်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ရွှေဆံပင်ကိုအချွန်တစောင်းအစွယ် အရှည်လေး ညှပ်ထားသဖြင့် နှိုင်းပုံစံက အခုခေတ်စားနေသည့် ကိုရီးယားကားထဲက မင်းသားလေးလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ ... သန့်ပြန်တဲ့ရပ်ရည်လေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဝတ်စားပုံကတော့ ထားကယ့်ကို လမ်းသရဲပုံစံ ပေါက်နေလေသည်။ ဝါးနှင့်အိတ်စိတ်အပြောပြော ခြံထားသည့်ပုံပေါက်နေသော ဂျင်းဖိုတက်ပုင့် အရိုးခေါင်းပုံတီရပ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဒါ့အပြင်လက်မှာလည်း 925 ဟန်းချိန်းကြီးတို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဂျစ်ပီစွပ်ပုံ ပေါက်နေလေသည်။ နှိုင်းကဟော သူ့ဟန်အတိုင်း ဝတ်ဆင်တွေတာထင်ထင် သိပ်လည်းကုန်မိုက်ဟန် သလို တောင်ဘီဝါက ပိကေတစ်ခုကိုထုတ်ခါးလိုက်ရင်း ရွှေမျှင်နေရသော ဖြစ်ကြီးကိုပေးကြည့်ရင်း လောကိုတစ်ကြီး ရွှေ့ရှိုက်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ အနားမှာရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ဆီသို့သွားကာ ...

၁၈။ မုန်းထု

ခံပေးသော ထိုဦးလေးကြီးဆိုဆိုသာသွားဖို့ နှိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တားခွဲပေါ်တွင်ရှိသော ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်ကာ အခန်းဆွဲထုထွက်လာလေသည်။

အခန်းအတွက် ကျသင့်တွေကို ရှမ်းပြီးသည်နှင့် နှိုင်းမခ တက္ကသိုလ်တစ်စီးငှားကာ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ထွက်ခွဲလေသည်။ အခုတော့ နှိုင်းမခ Express ကားကြီးနှင့် သာပေါင်းမြို့လေးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် တစ်စတိုင်းဝေးကျာလာလေလေ ရှမ်းများနှင့်တကွ လူနေမှုပတ်ဝန်းကျင်လေးများကလည်း ကွာခြားသွားလေလေဖြစ်သည်။ လတ်ဆတ်တဲ့လေနေအေးနှင့် သဘာဝရှင်များကြောင့် ရင်ထဲက ပူလောင်မှုများကတော့ အနည်းငယ် အေးငြိမ်းသွားလေသည်။

ခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကားစီးပြီးသည်နှင့် သာပေါင်းမြို့လေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ တစ်လမ်းလုံး ညောင်းချိုလာခဲ့သဖြင့် နှိုင်းအရင်ဆုံးကားပေါ်က ဦးအောင်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ခါးဆန့်ကာ ဆိုင်းကို ဘယ်ညာချိန်ရင်း အညောင်းဖြေလိုက်လေသည်။

လူတွေကတော့ ဆံပင်ကုတ်ထောက်နှင့် နားကွင်းတစ်ဖက် ဝတ်

ထားသော ခေတ်ဆန်ဆန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော နှိုင်းကို ထူးဆန်းနေသလို တွက်ကြည့်ကွတ်ကြည့် ကြည့်ကြလေသည်။

နှိုင်းရဲ့ဆံပင်တွေက ဂျော့ပျော့စင်းစင်းလေးများဖြစ်သဖြင့် ဒီဆံပင်ပုံစံနှင့်တော့ ရန်ကုန်တွင်ကောင်လေးများ ပိုင်းပိုင်းလည်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ရှေ့ဆံပင်ကိုအချွန်တစောင်းအရွယ် အရှည်လေး၊ ညှပ်ထားသဖြင့် နှိုင်းပုံစံက အခုခေတ်စားနေသည့် ဝီဂီနီယား၊ ဘားထဲက မင်းသားလေးလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ ... သန့်ပြန်တဲ့ရှပ်ရှည်လေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဝတ်စားပုံကတော့ တဟယုံလို လမ်းဆင်ရဲ့ပုံစံ ပေါက်နေလေသည်။ မားနာသစ်တိတ်တိတ်အပြောပြော ခြံထားသည့်ပုံပေါက်နေသော ဂျင်းဖိုတက်ဖုန်း အချိုးခေါင်းပုံတီရပ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

- ၁) အပြင်လက်ဖက်လည်း 925 ဟန်းချိန်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား
- ၂) ပြင် ဂျစ်ပီရပ်ပုံ ပေါက်နေလေသည်။ နှိုင်းကဟော သူ့ဟန်အတိုင်း
- ၃) ဝယ်သူတွေဘာထင်ထင် သိပ်လည်းဂရုမစိုက်တတ်သလို ဘောင်းဘီ
- ၄) က ပိဏကတစ်ခုကိုထုတ်ဝါးလိုက်ရင်း ရှေ့မှပြင်နေရသော ဖြစ်ကြီး
- ၅) မေးကြည့်ရင်း လေကိုတစ်ခါပြီး ရှုရှုကလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ အနားမှာရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ဆီသို့သွားကာ ...

“ဦးလေး... ဒီဗြို့မှာ ဦးအုန်းမောင်ထိုက်ကို သိသားခင်ရာ”
ထိုဦးလေးကြီးကတော့ နှိုင်းကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို
သေချာကြည့်ရင်း...။

“လူလေးရဲ့ ဒီဗြို့မှာက ဦးအုန်းမောင်တွေက အများကြီးပဲ။
မင်းက ဘယ်အုန်းမောင်ကို မေးတာလဲ”

ဟာ... ဒါမှပြုသနာပဲ။ နှိုင်းကလည်း ဦးအုန်းမောင် သာ
ပေါင်းမှာနေတယ်သာသိတာ လိပ်စာလည်း သေချာသိတာမဟုတ်ဘူး။

ဦးလေးပြောတော့လည်း သာပေါင်းမြို့က ကျွန်းကျဉ်းလေးပါ။
ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး သိတယ်လို့ပြောထားတာပဲ။ နေ့ပိုင်း... ဒီဦးကြီး
ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲလိမ့်။ နှိုင်း မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ မျက်လုံးများကို
မေးကျဉ်းသွားသည်အထိ စဉ်းစားလိုက်ရင်း...။

“ဟိုရာ... ခြေထောက်သိပ်မသန်ဘူးလေ”

“ဪ... ဆရာလေးရဲ့အဖေပဲ။ လူလေး ဒီလမ်းအထိုင်း
ဆုံးအောင်လျှောက်သွားလိုက် လမ်းဆုံးရင် လမ်းချိုးလေးစာစီ
တွေ့မယ်။ အဲဒီကျွန်ုပ် ညာဘက်ကိုချိုးလိုက်၊ ငြီး... ဦးအုန်းမောင်အိပ်
ဘယ်အိမ်လဲသာ မေးလိုက်... မင်းကို လိုက်ပြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှိုင်း ထိုဦးလေးကြီးပြောသည့်အတိုင်း သေချာမှတ်သားရင်း

လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းကလည်း ခြေနှိလမ်းဖြစ်ရာ မိုးရာသီ
ခြစ်သည့်အတွက် ဇွတ်အိုင်လေးများကို ကျွေပတ်လျှောက်ရင်း ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

နှိုင်းက ဖိနပ်ကို ရွံပေတာလောက် စိတ်ပျက်တာမရှိ။ အခုတော့
... နှိုင်းရဲ့ All Star ဖိနပ် အခြုံရောင်လေးကတော့ ရွံ့များနှင့်ပေ
ပွနေလေပြီ။ နှိုင်း ဖိနပ်လေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်
မိလေပြီ။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ ဒင်းကိုလည်း မသိနိုင်တော့ပါ။

နှိုင်း ထိုဦးလေးကြီးပြောသည့် လမ်းမကြီးဆုံးသည်နှင့် ညာ
ဘက်လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ကျွေဝင်လိုက်လေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ
တော့ ပြေအလွှားအော့ကစားနေသော ကလေးများကို တွေ့ရလေ
သည်။

ဖတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်တော့ ခနိဦး၊ ထရံကာအိမ်ငယ်
လေးများကိုသာ တွေ့လိုက်ရာသဖြင့် နှိုင်း မျက်နှာများကို ပင့်လိုက်ရင်း
‘ဗူး’ဆိုပြီး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။ နှိုင်း ပီကေကိုပါရင်း
အဘင်းဘီထဲကိုလက်ထဲရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

‘ဇုတ် .. ဇုတ်’

နှိုင်းဆီသို့ တည့်တည့်ပြေးလာသော အညှိုးရောင်ခွေးကြီး
ကြောင့် ဇုတ်ထရက် နှိုင်း ကြောင်သွားမိလေသည်။ နှိုင်းဆီသို့ ဒေါက်

၂၅ ယိုးဒယား

တကြီးဖြေဝင်လာသော ခွေးကြီးကိုကြည့်ရင်း ခွင်း ထွက်လည်း မပြေးရဲဘဲ ကြောက်ကြောက်နှင့် နေရာတွင်သာ မတ်တတ်ရပ်နေမိလေသည်။

“ဦး... ဦး... မကြောက်နဲ့တော့ မရှိတော့ဘူး”

ခွင်းလက်ကို လှုပ်ရင်းပြောသော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏အသံကြောင့် ခွင်းမျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ခွေးကြီးကတော့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲထောင် မသိတော့။ ခွင်း ပြုံးလိုက်ရင်း ကလေးကို ပုံကြည့်တာ အိပ်ပေးလေးကို ပွတ်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူး ချာထိတ်”

“ဦးက ဧည့်သည်လား။ ဦးကို သားတစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဦးက ရန်ကုန်ကလာတာ”

ခွင်းက သွက်လက်၍ ချစ်ဆရာကောင်းသော ထိုကလေးငယ်ကိုကြည့်ကာ သဘောကျသွားမိလေသည်။

“ဘယ်သူ့အိမ်ကိုသွားဖို့လဲ ဦး”

“သား... ဦးအုန်းမောင်တို့အိမ်ကို သိလား”

“အော်... ဦးက ဆရာမအိမ်ကိုသွားမလို့လား။ လာလေ... သား လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

ကလေးက ခွင်းလက်ကိုဆွဲရင်း ဦးအောင်ခေါ်လာလေသည်။

၂၅၄ ယိုးဒယား

ခွင်းကတော့ ခေါင်းမော့ကာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ကလေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါလာလေသည်။

“ဆရာမ... ဆရာမရေ... ဧည့်သည်လာတယ်။ ဦး... ဆရာမ ခဏနေရောက်လာလိမ့်မယ်နော်။ သား သွားကစားတော့မယ်”

“အေး အေး... ချာထိတ်”

ခွင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ကလေးငယ်က သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ခွင်းကတော့ ခြံရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း စောင့်နေလေသည်။

မဟော် ဟင်းချက်နေရာမှ အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းအိုးငယ်ကိုချလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒီနေ့မှ မောင်ငယ်နဲ့အဖေကလည်း အပြင်သွားနေသဖြင့် အိမ်မှာ မဟော်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။

မဟော် လက်သုတ်ပခံနှင့် လက်ကိုသုတ်လိုက်ရင်း ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ဟင်... ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။

မဟော်ကို ကျောပေးရင်နေသဖြင့် ထိုယောက်ျားလေးကိုတော့ မဟော် သေချာမမြင်ရပေ။ ဒါပေမဲ့ မဟော် တွေ့ဖူးနေကျလူမို့

၂၅၅ ယိုးဒယား

မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ မဟော် ခြံတံခါးကိုမခွင့်သေးဘဲ
ထိုလူ့ကို အရင် သေချာအကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

မဟော် တွေ့လိုက်ရတဲ့ ထိုလူ့ပုံစံကြောင့် မဟော် နှစ်ခေါင်းမရွံ့
မိအောင် မနည်သထီထားလိုက်ရလေသည်။ ဘယ်နှယ် ဝတ်ပုံစားပုံကို
ကြည့်ပါဦး။ နိုင်ငံခြားကားထဲက လမ်းသရဲကျနေတာပဲ။

ခပ်ပင်ပုံစံကလည်း လမ်းသရဲတွေလို အရည်ပုံနဲ့ ဒီကြားထဲ
နားကွင်းတစ်ဖက်က ပါလိုက်သေးသည်။ ထိုလူ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း
မဟော် ကော်တော်စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။

ခေါ်သံကြောင့် နှိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ပင်ရည်ရည်
လေးနှင့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေး လိမ်းခြယ်ထားသည့် ချစ်စရာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တောသူမလေးသားဆိုတယ် အသားအရေက ဖြူနှုတ်နွတ်နေ
လေသည်။ စူးရှသောမျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့်အတူ နှုတ်ဖူးပူးလေးအောက်
တွင် နှင်းဆီဖူးလေးလို ဖွင့်နေသော နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင်လေးကို နှိုင်း
ဝေးခဲခဲ့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဒီမယ် ... မေးနေတာမကြားဘူးလား။ ရှင် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့
ချင်လို့လဲ”

ရှင်ကလေးချောသလောက် အသံများစွာ မာဝန်နေလေ
သည်။ ထိုကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းများမှာလည်း နှိုင်းကို မနှစ်လိုလို
မျှား ဖုံးလွှမ်းနေသလို နှိုင်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဒါ ဦးအုန်းမောင်တို့ဒီဒီမိလား”

“ဟုတ်တယ် ... အခု ဖေဖေမရှိတုန်း ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ငါက နှိုင်းမခဲ၊ ဦးဘုန်းမခဲရဲ့ တစ်ဦးထည်သောသား”

ဆောင့်ကြွေကြွေး နှိုင်းရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့် မဟော် နှုတ်ခမ်း
လေး တစ်ဖက်တိုတွန့်လိုက်ရင်း ကိုယ်လေး တစ်ချက်သွပ်ကာ လှောင်
လိုက်မိလေသည်။ ဪ ... ဖေဖေ ခြောပြောနေတဲ့ ရန်ကုန်က
ဂျီကိုတက်ထူငွေသားကိုး။ ဒါကြောင့် ဒင်က မာန်တက်နေတာကို။

“ဟေ့ ... ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ။ မင်း ငါ့ကို မသိဘူးလား။
ဦးလေး မပြောဖူးဘူးလား”

နှိုင်းကို သေချာကြည့်ပြီး လှောင်ရယ်ချင်နေသော ကောင်မ
လေးကြောင့် နှိုင်း ဒေါသထွက်သွားမိလေသည်။ ဒီလိုတောသူမလေး
ကများ လာပြီး လူ့ကိုလှောင်နေရသေးတယ်လို့။

“သိပါတယ်။ ဖေဖေအပြုပြောနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ သား
ပုန်း”

“ဒါဆို တံခါးခွင့်လေး ဘာအုကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဖေဖေမှမရှိတာ”

မဟော် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို အပေါ်သွားနှင့်တိုက်လှိုက်ရင်း အော်လိုက်လေသည်။ လူကိုများ သူ့အနိုင်းအစေ မှတ်နေလားသလို ဘူ။ စကားပြောတာတောင် မာရေကျောရေခုံး

“ဦးလေးမရှိရင် ငါက အထဲဝတ်ရတော့ဘူးလား မင်း ဧည့်သည်ကို အဲဒီလိုပဲ ဧည့်ခံရလားကွ”

မဟော် ခြံတံခါးကို အောင့်ပွင့်လိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ရှေ့ကထွက်သွားသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ... ဘာလေးမုန်းကိုမသိဘူးဟု တစ်ယောက်တည်းပြောကာ ခြံတံခါးကို ပြန်စေ့ခဲ့ရလေသည်။ ကောင်မလေးက ထတီတိုတိုကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဖြူဖွေးဝင်းမွတ်နေသော ခြေထဲလုံးလေးများကို အထင်းသား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နှိုင်း အိမ်ထဲရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရချေ။ စောစောက ကောင်မလေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ အိမ်လေးကို မျက်စိကစားရင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ နံရံပေါ်တွင်ချိတ်ထားသော ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် စောစောက တောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီဘောသူမလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်း

နေပါပြန်ရောလား။ မဆိုတာရှိအပြီးလေးနှင့် ကောင်မလေးတတ်ပုံလေးက ချစ်ဇွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ကြည့်ရတာ ... ဓာတ်ပုံမှိုက်ခံတုန်း ဓာတ်ပုံဆရာကို ရှုတ်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်တွေးမိလေသည်။

ထိုသို့စွေးနေတုန်း နှိုင်းနားခေါင်းထဲသို့ ဟင်းနဲ့ သင်းသင်းလေးများ ဝင်လာချိန်မှာတော့ ဝိုက်ထဲက ရထားကြီးက တကျွန်းကျွန်း တဗျက်ကျက်နှင့် တာထွတ်ရန် အသံပေးနေလေသည်။

နှိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဟင်းအိုးတည်နေသော ကောင်မလေးကတော့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်နေကာ နှိုင်းကိုလည်း ငြင်ပုံမရ။ နှိုင်းအနားသွားရပ်တာတောင် သတိမထားမိပုံ။

“ဒီမှာ”

“အောင်မလေး”

နှိုင်းဆွဲခေါ်သံကြောင့် မဟော် လန့်အော်လိုက်မိလေသည်။

“ရှင်က အိမ်ရှေ့မှာမနေပဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲထိ ရောက်လာရတာလဲ”

မဟော် နှုတ်ခမ်းပုံ သလို မျက်နှာရှုံ့ရှင်းပြောလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ...

“အမိ ... ကလေး ခိုက်ဆာတယ်။ စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေး

စမ်းပါ”

“ဒီမှာ ဟင်းချက်နေတုန်း ဘာထင်မှ မကျက်သေးဘူး”

နှိုင်းကို ကျောခိုင်းပြီး ဟင်းဆက်ချက်နေသော ကောင်မလေးကြောင့် နှိုင်း ဒေါသထွက်သွားမိလေသည်။ ထည်းခိုခန်း၊ ထက်စီခန်းနှင့် အခု ကားခေတွေကြောင့် လက်ထဲမှာ ငွေသိပ်မကျန်တော့သဖြင့် လမ်းတွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်ခဲ့ရသော နှိုင်းမှာ ဟန်မတော်နိုင်လောက်အောင်ကို ခိုက်ဆာနေမိလေသည်။

နှိုင်း စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော အိုးများကို လှန်လှော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထမင်းအိုးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဘေးနားတွင်ရှိသော ထမင်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ ခူးထည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ထမင်းခူးမယ်ဆိုရင်လည်း လက်အရင်ဆေးပါလား”

“ဘယ်မှာဆေးရမုန်းမှမသိတာ”

“ဟိုမှာ ... မတွေ့ဘူးလား”

ကောင်မလေးညွှန်ပြသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စဉ်အိုးလေးနှင့် ကပြင်ထုတ်ထားသည့် ယန်းကန်ဆေးသည့်နေရာလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ နှိုင်း လက်သွားဆေးလိုက်လေသည်။ စူပပ်ပုပ်ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း နှိုင်း ငြိုးလိုက်မိလေသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ မင်း ဟင်းကျက်ပြီလား”

“မကျက်သေးဘူး”

တကယ်ဆို ဟင်းက နည်းနည်းသာ အနူးလိုတော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအခင်းမရလှကို အမြင်ကတ်သည်နှင့် မဟော် တမင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မကျက်သေးလည်း တစ်တုံးလောက်တော့ထည့်ပေး၊ ငါ ခိုက်ဆာပြီ”

မဟော် မျက်စတင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်း ဟင်းတစ်တုံးယူကာ ထိုလူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုလူ့ချစ်တာတွေကျေးဇူးတင် မဟော်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ မဟော် သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုလိုမျိုး ဝိုင်ဖိုးပိုင်နင်းနှင့် ဝိုလ်ကျတာမျိုးတော့ မဟော် မကြိုက်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ ထိုမိသားစုကို ကျေးဇူးရှင်တွေလို အမြဲကိုးကွယ်ဆက်ဆံနေသဖြင့် ဖေဖေသမီးဖြစ်တဲ့ မဟော်က ဘာစောဒက စတင်ခွင့်ရှိမှာလဲ။

နှိုင်း ခိုက်ဆာဆာနှင့် ဟင်းကို ဖြုလိုက်ရင်း စားလိုက်လေသည်။ ဟာ ... ဆော်ထော်ကောင်းတဲ့လက်ရာပဲ၊ ခိုက်ဆာနေသဖြင့်လည်း ပိုခိုအရသာရှိနေလားတော့ မပြောတတ်။

နှိုင်းအတွက်တော့ တော်တော်စားကောင်းလေသည်။ ထိုအသားတစ်တုန်းလုံးကို ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းလက်ရာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ မဆိုးဘူးကွ၊ အနေတော်ပဲ၊ နောက်တစ်တုံး ထပ်ထည့်ပေးဦး”

မဟော် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း နောက်နှစ်တုံး ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ မဟော်တို့တောသူတွေက ဘယ်တော့ဆို ဧည့်သည်အတွက်ဆို စေတနာရှိပြီးသားပါ။ အခုလိုမျိုး ခိုင်ထက်စီးနင်းနိုင်လို့သာ အမြင်ကတ်တာ။

နှိုင်းက ပန်းကန်ထဲမှာရှိသော ဟင်းနှစ်တုံးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ ကောင်မလေးက စိတ်ထားလေးကတော့ သိပ်မဆိုးသော်လည်း မာနခဲလေးပင်။

“မင်း ... ငါ့ထက်ငယ်တယ် သိလား ဦးလေးက ငါ့ကို အမြဲပြောဖူးတယ်၊ သူ့မှာ သမီးဘစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သမီးက ငါ့ထက် တစ်နှစ်ငယ်ပြီး သားက ငါ့ထက် သုံးနှစ်ငယ်တယ်တဲ့၊ အခု မင်းအသက် ၂၃ နှစ် မဟုတ်လား”

မဟော် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်သေသည်။ နှိုင်းကတော့ ထမင်းလက်ကုန်တစ်လှော်ကို ငါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီးသည်နှင့် အပြင်ထွက်ကာ လက်သွားဆေးလေသည်။

“ဟေ့ ... ဆပ်ပြာရှိလား”

မဟော် ဆပ်ပြာဘူးလေးကိုယူကာ သွားပေးလိုက်လေသည်။ ဟွန်း... လူလည်ကြီး၊ မဟော်ကို သွယ်ပိုက်ဦး မဟော်ထက် အသက်ကြီးတယ်။ ရိုဂိုသေဆေးဆက်ဆံလို့ပြောချင်နေတာ မသိဘူးများ ထင်နေလားမသိ။

နှိုင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုသိပ်မကြည်သော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း သူမ ဒေါသကိုထွက်နေပုံလေးကို သဘောတွေကျနေမိလေသည်။ မသိရင် နှိုင်းပုံစံက အိမ်ပေါ်က နင်ချခံရလို့ ဆင်းလာတဲ့ပုံမပေါက်ဘဲ အပျော်ခရီး ထွက်လာသလိုတောင် ဖြစ်နေလေသည်။

မဟော်ကတော့ ထိုလူလည်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုခိုးချလိုက်မိလေသည်။ ဒီလူပုံစံကြည့်ရတာ တကယ်လူပေါ်ကြော့။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ ဒီရွာအထိတောင် လိုက်လာပါလိမ့်။

အိမ်မှာများ တည်းမလို့လား မသိ။ အိမ်မှာမတည်းလို့လည်း မဟော်တို့ရွာမှာက ဟိုတယ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေ ရှိတာမဟုတ်။ တာဝဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံးတော့ ညအိပ်မှာသေချာသည်။

ထိုလူပုံစံကြည့်ရတာတော့ သူ့အိမ်သူ့ရာရောက်နေသလိုလိုပေးအေးသက်သက်ပါ။ မဟော်မှာသာ သူ့စားပြီး ထားသွားသော ပန်းကန်ကိုဆေးဝန်ရင်း လျှောက်တွေနေမိလေသည်။

တကယ်လို့များ ကြာကြာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူ့အချိုးနဲ့
မဟော်နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ မောင်လေးကတော့ အေးဆွေဖြင့် ဘာမှပြုသနား
မတတ်နိုင်သော်လည်း မဟော်နဲ့ကတော့ မလွယ်။

အခုလည်းကြည့် ခပ်တည်တည်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွား
လေသည်။ လူတွေအားလုံးကိုများ သူ့အနိုင်အစေ မှတ်နေသလိုပင်။
မဟော် တွေးနေရင်းနှင့် ဒေါသတွေထွက်လာကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို
နာနာဖိကိုက်ထားမိလေသည်။

အစဦး (၃)

မြို့ထဲက သရက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေရင်း နှိုင်း ဘာဆက်
လုပ်ရလဲကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ အခုဆို ဒယ်ဒီကလည်း အိမ်
ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... သိပ်တော့ စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး။

ဒီမှာ တစ်လ၊ နှစ်လလောက်နေရင် ဒယ်ဒီလည်း အလိုလိုစိတ်
ပြေလောက်ပြီ။ မာမိကလည်း အခုအချိန်လောက်ဆို ဒယ်ဒီကို နားချ
နေလောက်ပါပြီ။ နှိုင်း လျှောက်စဉ်းစားရင်း အိမ်လေးကို သေချာကြည့်
လိုက်လေသည်။

အိမ်လေးက ပျဉ်ထောင်သွပ်မီးအိမ်လေး ဖြစ်လေသည်။ ထို
အိမ်လေးတွင် ဦးအုန်းမောင်တို့ သားအဖဝန်းယောက်သာနေသဖြင့်
နှိုင်း နေလိုသင့်တော်ပါ့မလား။

အခုအချိန်မှတော့ မသင့်တော်လည်း နှိုင်း တေတံနိုင်ပါ။ နှိုင်း မှာလည်း တကယ်ဒုက္ခရောက်လာတော့ အားကိုးဆရာဆိုလို့ ဒီဦးကြီး ကိုသာ သွားပြေးမြင်ယောင်မိတာ။

ဦးကြီးက နှိုင်းအပေါ်မှာဆို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သား အရင်းလို ချစ်ခင်သဖြင့်လည်း အခုလို ဒုက္ခရောက်တော့ ဦးကြီးကိုသာ မျက်လုံးထဲ အရင်ဆုံးပြေမြင်မိလေသည်။

“ဦးကြီး”

ခြံထဲသို့တံခါးဖွင့်ရင်းလှမ်းဝင်လာသော ဦးအုန်းမောင်ကို တွေ့ သည်နှင့် နှိုင်း ပြေးဖက်လိုက်မိလေသည်။

“နှိုင်း ... နှိုင်း မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းကွာ ... ငါ့တူကြီး တောင် ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ”

ဦးအုန်းမောင်က သူ့ချိန်းထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည့် နှိုင်းက အခု လို အရင်ခြောက်ပေးပါးလောက်ထိရှည်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း မယုံ နိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေလေသည်။

နှိုင်း ခုနစ်တန်းလောက်ကတည်းက ဦးအုန်းမောင် ရွာကိုပြန် သွားလာခဲ့တာ အခုဆို နှိုင်းနဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... နဂိုငယ်ရွယ်လေးမပျောက်သော နှိုင်းကိုတွေ့သည်နှင့် ဦးအုန်းမောင် ချက်ချင်းမှက်မိလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးရဲ့ ... မတွေ့တာဘဲ နှစ်တွေကြာလှပြီ။ ဒါနဲ့ ... ဦးကြီးခြေထောက်ရော သက်သာခဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး နှိုင်းရယ် ... လမ်းတော့လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဂုဏ်းနည်းလမ်းလျှောက်ရင် တော့ဆိုင်တာကလွဲခဲ့ပေါ့”

ဦးကြီးကားကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲ ဆိုနစ်ထွားအလသည်။ တကယ် ဟို ဦးကြီး ဖိလိဖြစ်တာ နှိုင်းကြောင့်ပါ။ နှိုင်းသာ အဆော့မမက်ခဲ့ရင် ဦးကြီး ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။

နှိုင်း ခုနစ်တန်းကျောင်သားဘဝတွင် သူ့ငယ်ချင်းနှင့် ဘောလုံး ကစားရင်း လမ်းမပေါ်လိမ့်သွားသောဘောလုံးလေးကို ပြေးအကောက် မပျံ့နိုင်နှင့်မောင်းလာသောကားတစ်စီးနှင့် ထိပ်တိုက်တီးလေသည်။

နှိုင်းပြောထွက်သွားတာကိုဖြင့်ဖြင့်ချင်း နောက်တလိုက်လာသော ဦးကြီးက နှိုင်းကို ဆော့ထွန်းလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ကံ မကောင်းထောက်မရွာ ချုံတောထဲကုသွားသော်လည်း ဦးလေးကြီးက ပပျက်ချိန်မရလိုက်။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးလေးကြီးက အလုပ်ထွက်ပြီး ရွာကိုပြန်၍ ပဲလားစုနဲ့ အိုးမတွာအိမ်မကွာ မြန်နေလေသည်။ အဲဒီကတည်းက ဦးကြီးက သောလုံးလုံးဝေးကန်ဖြစ်တော့တာ ဒီနေ့အချိန်ထိပင်ဘောလုံး မပျံ့နေသေးတာ နှိုင်း ဘောလုံးပွဲတောင် လုံးဝမကြည့်တော့ချေ။

“နှိုင်း... ဘာတွေဝင်းစားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ၊
ဦးကြီးဘဝမှာ ဖြစ်ရမယ့်ကံပါလို့ဖြစ်တာပါ နှိုင်းရယ်၊ တခြားဘာမှ
လျှောက်မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့”

ဦးအုန်းမောင်က နှိုင်းပန်းကိုဖက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သားလေ
သည်။ နှိုင်းကတော့ ဦးကြီးခါးကို ပြန်ဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်ခဲ့
လေသည်။

“ထိုင် နှိုင်း... ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ သမီးနဲ့လည်း နှိုင်းကို
မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မဟော်ရှေ့... သမီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

မဟော် အဝတ်လျှော်လှန်းနေရင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

“ညော်သည်ရောက်နေတာလား ဖေဖေ”

မဟော် အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်တော့ ဖော်လေးလည်း အလှိုင်က
ပြန်လာလေသည်။

“ဪ... သားငယ်လည်း ပြန်ရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ
ကံ... ထိုင်း သမီးလည်း လာထိုင်၊ ဖေဖေ ပြောစရာရှိတယ်
ဒါက ဖေဖေ သားတို့ကို အမြဲပြောပြောနေတဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှား
ဦးဘုန်းမခရဲတစ်ဦးတည်းသောသား နှိုင်းမစတဲ့၊ ဖေဖေတူသားလို့
ချစ်ရတဲ့ကလေးပဲ၊ အခု နှိုင်းက ဖေဖေခေ့ အသည်လာတဲ့အချိန်မှာ

ဘာမှလိုလေးသေးမရှိအောင် ကရုဏ်ကရမယ်... ကြားလား၊ နှိုင်းတို့
ကျေးဇူးတွေက ဖေဖေတို့အပေါ်မှာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးတို့
အထဲလို နေနိုင်စားနိုင်တာလည်း နှိုင်းတို့မိသားစုထောက်ပံ့ခဲ့လို့ပဲ၊
အခုအိမ်ဆိုလည်း နှိုင်းဖေဖေက ဖေဖေတို့မိသားစုထောက်ပံ့ ငွေထုတ်
ပေးခဲ့တာ၊ ဒီတော့ သားနဲ့သမီးရင်ထဲမှာရော၊ ခေါင်းထဲမှာပါ နှိုင်းက
ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကို မမေ့ခဲ့ကြားလား”

ဖေဖေဝကားကြောင့် မဟော် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ
ပြုလိုက်မိလေသည်။ မဟော် နှုတ်ခမ်းလေးရွံ့လိုက်တာကိုလည်း နှိုင်း
ပြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဦးကြီးရာ၊ တော်ကြာ နှိုင်းကို
ပျူတို့ အထင်လွှဲနေပါဦးမယ်”

“ဘာလွှဲစရာရှိလဲ နှိုင်းရယ်၊ ဒါက အမှန်တရားပဲဟာ၊ ဒါနဲ့
... နှိုင်းက ဒီကိုအလည်ထက်ထက်ပဲလား၊ တခြား ဘာအကြောင်းများ
ပဲလားလဲ”

“ဟ့”

အိမ်ကနင်းချလိုက်လို့ ဆင်းလာသည်ဆိုတာကြီးကိုတော့ နှိုင်း
မသိရဘူး။

“အသည်ပဲပဲ ဦးကြီး၊ ကျွန်တော် တောဘက်တွေ မရောက်

ပူတာနဲ့ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဦးကြီးကိုတွေ့ရင်လို ဒီကို တမင်လာတာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် နှိုင်းရာ၊ ဦးကြီးတို့အိမ်မှာ မင်း ယောက်ျား လောက်နေ... ကြားလား၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး၊ လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း မင်းနှမနဲ့မင်းညီရှိတယ်... သူတို့ကို ခိုင်း၊ မင်းညီမနာမည် က မဟော်တဲ့ မင်းညီနာမည်ကတော့ မောင်အောင်တဲ့၊ မှတ်ထားနော်၊ က... သမီးကလည်း နှိုင်းနားလို့ရအောင် အခန်း စံစဉ်ပေးလိုက်လေ၊ သမီးနေတဲ့ အိမ်ပြင်က အခန်းလေးကို နှိုင်းကိုပေးလိုက်၊ သမီးလဲ မောင်လေးအခန်းမှာနေ၊ သားက ဖေဖေနဲ့ လာအိပ်... ကြားလား”

“ဟုတ် ဖေဖေ”

မဟော် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ဖေဖေရှေ့က ထွက်လာခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မဟော်အခန်းလေးကို ပေးလိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။

မဟော်အခန်းလေးက အိမ်ရဲ့အပြင်တွင် သက်သက်လေး ဆောက်ထားပြီး မဟော် အေးဆေးစာကျက်လို့ရအောင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် အိမ်လေးနှင့် ခွဲဆောက်ထားဟန်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကတော့ မဟော်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပြီး နှိုင်းကို အဲဒီအိမ်ပေးတာ သဘာဝကျပေမယ့် မဟော်ကတော့ မဟော်အခန်း

လေးကို နှမြောနေမိသည်။

မဟော်အခန်းထဲက အတတ်အစားတွေကိုယူပြီး မောင်လေး အခန်းသို့ပြောင်း၍ နေရာချထားရင်း မဟော် စာကြည့်စားပွဲမှာ ကျောင်းက ကလေးတွေရဲ့စာအုပ်များနှင့် တွေ့ရင်းစာအုပ်များကိုတော့ မောင်လေးအခန်းသို့ ပြောင်းထားရလေသည်။

ပြီးသည်နှင့် ကိုရွှေညည်သည်အတွက် အထူးပယ်ရှယ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ဂွမ်းကပ်အသစ်လေးကို ခင်းပေး၍ မခါင်းအုံနွပ်နှင့် အိမ်ရာခင်းများကို အသစ်လဲလှယ် ပေးလိုက်လေသည်။

ဂွမ်းတောင်ငါးလေးကို အိမ်ရာခြေရင်းတွင် သေချာခင်းထားပေး ပျင်း အခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုကိုယ်တော်ချော ကတော့ အခန်းထဲရှိစားပွဲခုံတွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ရင်း မဟော်လုပ်သမျှကို ကြည့်နေလေသည်။

ဟွန်း... နည်းနည်းပါးပါးကူလုပ်ပို့ကိုတော့ စိတ်ကူးမိပုံတောင် မဟုတ်ကတော့ အားလုံးပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

နှိုင်းကတော့ အခန်းထဲမှ ကောင်မလေးထွက်သွားသည်နှင့် ပြုတ်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်လေသည်။ ကောင်မလေးက အလုပ်လုပ်တာ

စည်းစနစ်လေးရှိပြီး သေသင်သူလေးလည်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခန်းလုံးကို ရှင်းသွားလိုက်တာများ ခဏလေးပင်။ ခုတင်ပေါ်လဲလိုက်တော့မှပင် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသမျှလည်း သက်သာသလိုမျိုး သွားလေသည်။

နှိုင်း လှဲလိုက်ရင်း မျက်စိတစ်ချက် ဓတုကြည့်လိုက်တော့ နံရံပေါ်တွင် ကောင်မလေးရဲ့ချစ်စဖွယ်အမြို့လေးနှင့် ဓာတ်ပုံလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ရင်း နှိုင်းလည်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဒီကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်စဉ် ဒီလောက်လှတာများ နှိုင်းရှေ့မှာ တစ်စက်ကလေးတောင် မပြုံးချေ။ အမြဲ စူပင်တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် အထင်သေးသည့်အကြည့်တွေတသာ ကောင်မလေးမျက်နှာလေးတွင် ထင်ဟပ်နေလေသည်။

နှိုင်း လှဲနေရာမှထရင်း နံရံတွင် အစီအစဉ်ချိတ်ထားသော ဆုတံဆိပ်များကို သွားကြည့်မိလေသည်။

“အံ့မယ် ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း တောသူမလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ ဆုတံဆိပ်တွေများ တန်းကိုစီလို့ နေပါဦး ... ဆယ်တန်းဆုတံဆိပ်ကို ပတ်လိုက်တော့ ဘာ

သာနံ့ဂုဏ်ထူးရှင် မဟော်။

နှိုင်း ဇွတ်လုံးကိုပွတ်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်လိုက်လေသည်။ ဒါဆို မဟော်ဆိုတဲ့အကောင်မလေးက စာကြမ်းပိုးလေးပေါ့။ နှိုင်း ဟန်ငါ့ပါ ပခုံးကိုတစ်ချက်တွန့်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ထော်ကာ မျက်နှာလေးပင့်လိုက်လေသည်။

ဒါဆို ကောင်မလေးက ဘာလို့များ ဆေးကျောင်းတက်ပြီး ဆရာဝန် မလုပ်ပါလိမ့်နဲ့ ချွတ်ချွင်းဆိုသလို ခေါင်းထဲ အချက်ပြမီးကလင်းသွားလေသည်။ ဟုတ်သားပဲ ... ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ဆိုတာ ကျောင်းစရိတ်က နည်းတာမှမဟုတ်တာ။ သူမတို့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ပါလိုဆိုတော့လည်း ကောင်မလေးဘဝက သနားစရာလေးပင်။

နှိုင်း အခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စာကြည့်စားပွဲလေးတွင် ဝပ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အဲလဲ့ ... ဖတ်တဲ့စာတွေကလည်း ဝယ်မြင့်ပါလား။ စာကယ်ဖတ်သား။ မဖတ်လားတော့မသိ ... ကင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ် တော်တော်များများကို စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့လေလှည့်။

သူလေးက တော်တော် စည်းစနစ်ရှိသူလေးပင် သူမ စာကြည့်

(၈) ပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်တော့ သူမ ဖတ်ပြီး

(၉) ည့်နေရာကို တခြားသူတွေလိုချိုးပြီးဆုတ်ထားတာမျိုး မတွေ့ရဘဲ

စာရွက်အရှည်လေးနှင့် ညှပ်ပြီးမှတ်ထားတာကို တွေ့ရလေသည်။

ဒါအပြင် စားပွဲပေါ်ရှိပန်းအိုလေးတွင်လည်း ဇီဝေါပန်းလေးများကို လှပအောင်ထိုးထားတာကို တွေ့ရလေသည်။ ဒါကြောင့်... သူမအခန်းလေးထဲ ဝင်ကတည်းက အနံ့တစ်ခုရပါတယ်လို့ထင်တာ ဒီပန်းလေးရဲ့အနံ့ကိုး။

မိန်းမသားဆိုလို့ သူလေးတစ်ဦးတည်းသာရှိသော ဒီအိမ်ကြီးက အခုလိုပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေတယ်ဆိုကတည်းက သူလေးရဲ့ အရည်အချင်းကတော့ တွက်ဆကြည့်လို့ရပါသည်။

နှိုင်းလည်း သူမအကြောင်းတွေကို ဘာကြောင့်များ စဉ်းစားမိပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ဘာသာတွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ... နှိုင်းမခဆိုတဲ့ ယောက်ျားက ဘယ်မိန်းကလေးအကြောင်းကိုမှ အခုလို တခုတ်တရ တွေးဖူးတာမျိုးရှိမှမရှိတာ။

တွေးဖို့နေနေသာ မျက်လုံးချင်းတောင်ဆုံအောင် ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ တစ်ရက်တည်းသာ တွေ့ဖူးသေးသော ထိုကောင်မလေးနဲ့မှ နှိုင်းတို့ ပွဲမစခင်ကတည်းက ရှုံးရတော့မည် ထင်သည်။

အခန်း (၄)

“ဆရာမရေ... ဆရာမ”

မဟော် အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် ဟင်းချက်နေရင်းနှင့် ထွက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သား... ဝေယံပါလာ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲသား”

“ဆရာမ... ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ဆရာမကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“အခုလား သား”

“ဟုတ် ဆရာမ၊ ကျောင်းကို ဒီနေ့ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ဖို့ ပြုက ဆရာဝန်ကြီးတွေလာမယ်တဲ့ အဲဒါ ကျောင်းမှာ လိုအပ်တာလေးတွေလုပ်ဖို့ ဆရာမတွေအားလုံးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီသား... အဲဒီ ဆရာမ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

မဟော် ဟင်းကျွက်သည်နှင့် ဆွမ်းတော်ကိုအမြန်ပြေးတပ် ရလေသည်။ ဆွမ်းကပ်ပြီးသည်နှင့် မဟော် ရေ ကမ်းကတန်းချိုးရင်း ကျောင်းသွားဖို့ကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ရလေသည်။

မြို့က ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ သူနာပြုဆရာမတွေ လာမယ်ဆို တော့ ဆရာကြီးတွေ နေထိုင်ခန်းနဲ့ စားစို့သောက်စို့ပါ ပြင်ဆင်ရမယ် ဆိုတော့ မဟော်တို့သွားပြီး မြန်မြန်စီစဉ်မှုဖြစ်မည်။

မဟော်ဆံထုံးလေးထုံးကာ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးကို မြန်မြန် လဲပြီးသည်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်နှင့်စားအုံလေးချားကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

“ဖေဖေရေ... သမီးစားခွဲပေါ်မှာ မနက်စားအားလုံး ခြင်္သား ပေးခဲ့တယ်နော်”

“သမီး ကျောင်းသွားမလိုလား... အစောကြီးရှိသေးတယ်”

နှိုင်းနှင့်စကားထိုင်ပြောနေရင်းက ဦးအုန်းမောင် သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ကျောင်းဆရာမဝတ်စုံလေးနှင့် အရမ်းကိုလှနေသော ဆရာမလေးကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း

ပိုက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

တော်သေးတာပေါ့ ဦးကြီးက သူ့အာရုံနဲ့သူ နှိုင်းကို သတိမထား မိလို့။

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ... ဒီနေ့ကျောင်းကို မြို့က ဆရာဝန်တွေ လာမှာ၊ ကျောင်းကျန်းမာရေးလေး ဒီတော့ သမီးတို့ စီစဉ်စရာလေး တွေ စီစဉ်ဖို့သွားတော့မယ်၊ ဟင်းတွေလည်း ကြောင်အိမ်ထဲမှာ အား လုံး သမီးချွတ်ပြီးပြီနော်”

“ဟဲ့... သမီးရော ထမင်းချိုင့် ယူမသွားတော့ဘူးလား”

“ရတယ်ဖေဖေ မယူတော့ဘူး၊ သမီးအချိန်လည်း မရတော့ဘူး၊ ကျောင်းမှာပဲ တစ်ခုခု ဖြစ်သလိုစားလိုက်တော့မယ်”

မဟော် ပြောပြီးသည်နှင့် ဖိနပ်လေးစီးကာ ခပ်မြန်မြန် လမ်း လျှောက်ရင်း ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီလိုပဲ နှိုင်းရေ... မင်းညီမကတော့ အလုပ်လုပ်ပြီဆို ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ပဲ”

“ဦးကြီး... မောင့်ဆတ်လည်း မတွေ့ပါလား၊ ဒီကောင်လည်း အလုပ်သွားပြီလေ၊ ဒီကောင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မနက်စာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ကောင်လေး အိမ်မှာ လူ့အစ်မ ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် ရှော်ပေးပေး မတူပါဘူးဆိုပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲပြေးတာ၊ ပြီးတာနဲ့ သူလည်း အလုပ်ထွားမှာလေ၊ သမီးငယ်တောင် လောလောလောလောနဲ့ သွားတာ မနက်စာတောင် မစားသွားရဘူးထင်တယ်၊ လာ နှိုင်း... သမီးငယ် စားပွဲမှာ အားလုံး ပြင်ထားပြီးပြီပြောတယ်၊ သွားစားရအောင်”

ဦးကြီးနှင့်အတူ နှိုင်း အိမ်နောက်ဘက်မှ ထမင်းစားပွဲခဲထိသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ စားပွဲပေါ်က အုပ်ခောင်းကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကော်ဖီသုံးခွက်နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်းထံနေသော မုန့်ဟင်းရည်ပူလေးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မုန့်သုံးပွဲ ပြင်ထားတယ်ဆိုကတည်းက ကောင်မလေး မနက်ကလည်း မစားသွားဘူး ထင်ပါရဲ့။ နှိုင်း တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ငြိမ်း တွေးနေမိလေသည်။

“နှိုင်း စားလေ... မကြိုက်လို့လား၊ နောက်နေ့ဆို သားစားချင်တဲ့ဟင်း မင်းညီမကို ကြိုပြောထားလေ၊ သူ ချက်ကျွေးလိမ့်မယ်”

“ကြိုက်ပါတယ် ဦးကြီးရာ၊ နှိုင်း ခဉ်းစားနေတာ မဟော် ဒီအတိုင်းဆို တစ်နေ့လုံးလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ သူ့စားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ထမင်းချိုင့်လိုက်ပို့ပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

“ပို့ဖို့ကျတော့လည်း ဦးကြီးက အဲဒီလောက်အဝေးကြီး

မလျှောက်နိုင်ဘူး သာအဲ့”

“ရပါတယ် ဦးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် သွားပို့ပေးမယ်လေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ နှိုင်းရာ”

နှိုင်းပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်... စားသောက်ပြီးသည့်နှင့် ပန်းကန်များကို အရင်လို မထားခဲ့တော့ဘဲ သွားဆေးလိုက်လေသည်။

“သမီးပြန်လာမှ ဆေးလိမ့်မယ် နှိုင်း... ထားလိုက်”

“မဟုတ်တာဘဲ ဦးကြီးရာ၊ သူက အလုပ်ကနေ မောမောပန်းပန်း ပြန်လာလို့ ဒီပန်းကန်တွေတွေ့ရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆေးလိုက်ပါ့မယ်”

နှိုင်း မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ဘာမှလည်း လုပ်စရာမရှိသဖြင့် ။ ပခန်းထဲသို့သာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဦးကြီးက လူကြီးပီပီ တရားတွေ ။ ပခန်းနှင့် တရားနာနေသဖြင့် နောင်လည်း မနောင့်ယှက်ချင်တော့သဖြင့် ။ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုသာ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်းထဲရောက်ပြန်တော့ ဘာမှလည်း လုပ်စရာမရှိသဖြင့်

“အဲ့ပေါ့က စာအုပ်တွေကိုသာ ယူကြည့်ရင်း ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်မိ ။ ။ ။ လည်း”

“ဟင်”

စာအုပ်ကြားထဲမှ ထွက်ကျလာသောစာထဲပုံလေးတစ်ပုံကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟော်နှင့်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလား။

ဓာတ်ပုံလေးထဲတွင် မဟော်က ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသော်လည်း ဘေးနားက ကောင်လေးကတော့ မဟော်ကို ချစ်ရည်ရွန်းနေသော မျက်လုံးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်လို့။

အလှူတစ်ခုတွင်ရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်သည်။ ချေတွင်လည်း မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်များနှင့်၊ နှိုင်း ထိုပုံလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးလေး ခံစားရလေသည်။

နှိုင်း မျက်မှောင်ကြွယ်ရင်း ထိုပုံလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ဒီကောင်မျက်လုံးတွေကို နှိုင်း ကောင်းကောင်း ဘာသာပြန်တတ်ပါသည်။ ဒီကလေးမကလည်း ဒီလိုကောင်ရှေ့ကျတော့ ကြည့်ပါဦး ပြုံးရွှင်လို့။

ရင်ထဲမှာတော့ မခံချင်သလိုလို့ အထိုမကျသလိုလို့နှင့် နှိုင်း စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ခံစားလိုက်ရလေသည်။ နံရံပေါ် ဓာတ်ပုံလေးထဲက ကောင်မလေးကတော့ နှိုင်းအဖြစ်တွေကိုကြည့်ရင်း လှောင်နေတော့မှာ သေချာသည်။ နှိုင်း နံရံကိုမော့ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေမိလေသည်။

“ဟေ့ကောင်မလေး... ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ဟနကြီးရတာလဲကွာ”

ကောင်မလေးရဲ့အခြားလေးတွေကတော့ နှိုင်းရင်ကို အေးမြစေသည်။ နှိုင်းနံရံမှ ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်နေရင်းမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အိပ်မက်ထဲထိတောင် ကောင်မလေးက ရောက်လာလေသည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ကောင်မလေးက နှိုင်းကို အသိပေးမှာမပြုခဲ့။ စူးရှမှုမျက်ဝန်းလေးနှင့် ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာထားလေးကိုသာ နှိုင်းကတော့ မတ်မော့စွာငေးကြည့်လို့။ ဇွတ်ခနဲ လန့်နိုးလို့ ကျမ်းကြည့်လိုက်တော့ သ နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။

နှိုင်း ကမန်းကတန်းထရင်း ထမင်းစားခန်းပြေး၍ ထမင်းချိုင့်ဖျင့်ကာ ထမင်းနှင့်ဟင်းချွေးကို ထမင်းချိုင့်အတွင်းသို့ ထည့်ရလေသည်။

“နှိုင်း... ထမင်းချိုင့်သွားပို့မလို့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး၊ ဒါနဲ့... မဟော်တို့ကျောင်းက ဘယ်နားမှာလဲ”

နှိုင်းအမေးကြောင့် ဦးကြီးက အားရပါးရရယ်လေသည်။ ဖျိုဝါကတော့ ဘာကြောင့် ဦးကြီး ရယ်မှန်းမသိချေ။

“ဒိဋ္ဌာမှာ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းပဲရှိတယ် နှိုင်းရမင်း လမ်းထိပ်ရောက်တာနဲ့ ကျောင်းသွားချင်လို့ ဘယ်နားလဲသာ မေးလိုက်... မင်းကို သူတို့ လမ်းညွှန်လိမ့်မယ်”

ဦးကြီးဖကားကြောင့် နှိုင်းလည်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဟုတ်သားပဲ ရွာပါဆိုနေမှ ကျောင်းက တစ်ကျောင်းပဲရှိမှာပေါ့။

“ဟုတ်ပြီ ဦးကြီး... ဒါဆို နှိုင်းသွားတော့မယ်။ ထော်ကြာနောက်ကျနေမှာစိုးလို့”

နှိုင်း နှုတ်ဆက်ရင်း ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း နှိုင်းကိုတွေ့ရင် မတော် အံ့ဩသွားမှာပဲလို့ တွေးရင်း နှိုင်းပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

အခန်း (၅)

နှိုင်း ထမင်းချိုင့်လေးကိုဆွဲရင်း ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာမိလေသည်။ ကျောင်းသေးက သစ်သားနုစိထပ်ကျောင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကလေးများ၏စာအံ့နေသံများကို ကြည့်ရှုကြားနေရလေသည်။

နှိုင်း ဝင်ဝင်ချွင်း အောက်ထပ်အခန်းတွင် မတော် စာသင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကူညီပင်ကြီးအောက်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မတော်စာသင်နေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

Black Board ပေါ်တွင် မြေဖြူနှင့်ရေးရင်း ကလေးတွေကို မှီလျှောက်စားစွာ သင်ကြားနေသော ဆရာမလေးကို နှိုင်း ငေးကြည့်မိလေသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် နှိုင်းလည်း ထိုဆရာမလေးဆဲ့တပည့်လေး ဖြစ်ချင်မိပါသည်။

နှိုင်း ကျောင်းထဲကို ဝင်လာကတည်းက မဟော်လည်း နှိုင်းကို တွေ့လိုက်လေသည်။ ဘာကိုစုများရှိဖို့ ကျောင်းအထိတောင် ဒီလူလိုက်လာပါလိမ့်လို့လည်း မဟော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ကျင်းပင်အတိုနှင့် ပန်ပုံစံဝတ်ထားသော အဆိုထော်ပုံပါသည့် တီရှပ်ကြီးကိုဝတ်ပြီး ကျောင်းထဲထိလိုက်လာခဲ့သဖြင့် မဟော် ရှက်မိပါသည်။

ဒီကြားထဲ ဆံပင်ကရှည်ရှည်၊ နားကွင်းကလည်း တစ်ဖက်နှင့် ထိုလူကို ကျောင်းထဲမှာ မဟော် တွေ့ရမှာ ရှက်မိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မဟော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း စာဆက်သင်နေမိလေသည်။

မဟော်ကို ကုက္ကိုပင်အောက်တွင်ထိုင်စောင့်နေသော သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း မဟော် မသွားမချင်း ပြန်မည်ပုံမပေါက်။ ဒါကြောင့်လည်း ကလေးတွေကို စာရွတ်ခိုင်းခဲ့ပြီး မဟော် ခဏထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ကျောင်းအထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မဟော်ရဲ့ စူပုပ်တင်းမာပြီး ပြင်းထန်သည့်လေသံကြောင့် နှိုင်း

ဒါဝေ ထောင်ဆန်ထွက်မိလေသည်။ ကိုယ့်ကိုတွေ့သည်နှင့် ရန်သူဟုတ်ယောက်လို အမြဲပြောင်းလဲသွားတတ်သည့် သူမ၏မျက်နှာထားကိုလည်း နှိုင်း နည်းနည်းနုမကျေနပ်။

“ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ထမင်းချိုင့် ... မင်း မမြင်ဘူးလား”

နှိုင်းက လက်ထဲတွင်ပါလာသော ထမင်းချိုင့်ကို မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟာ ... ရှင်ကို ဘယ်သူက လိုက်ဖို့ခိုင်းလို့ ... လာဖို့နေရတာလဲ”

“ဒီဇယ် အမိ ... မနက်မိုးလင်းကတည်းက မနက်စာတောင် ... အသွားရတူးချိုးပြီး ကိုယ်ချင်းစားပြီး လာဖို့တာ၊ မင်း ကျွန်စေတနာကို ... သိအမှတ်မပြုချင်နေ ... စော်တော့မစော်တာနဲ့၊ ရော့ ... ဒီမှာ ပင်းဘာသာ စားချင်တာနဲ့ မစားချင်နေ”

နှိုင်း စိတ်တိုတိုနှင့် ထမင်းချိုင့်လေးကို ခုံတန်းပေါ်ချခဲ့ပြီး မျက်လှာခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တန့်န့်ဒေါသထွက်မိလေသည်။

အဲဒီကောင်မလေးအပေါ် စေတနာထားမိတာကိုက မှားတာ။

ဘာကိုယောက်တည်း ဒေါသထွက်နေသဖြင့် သားဘီလည်း မမြင်ဘဲ

ကျောင်းအဝတွင် လူတစ်ယောက်နှင့်တိုက်မိလေသည်။

“ဆော့ချီး”

နှိုင်း တောင်းပန်စကားဆိုရင်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...
တောက် ... ဟိုငနဲ။ ဓာတ်ပုံထဲကကောင်၊ ဒါဆို ဒီကောင်ကလည်း
ကျောင်းဆရာပေါ့။

ဪ ... ဒါကြောင် ဒီကောင်မလေးက နှိုင်း ကျောင်းကို
လိုက်လာတာကို မကြိုက်တာကို။ စိတ်ချအမိချေ ... ဒီလိုဆိုလို့က
တော့ နေ့တိုင်းကို လာဦးမှာ။

နှိုင်း လမ်းဘေးတွင်ရှိသော ကျောက်ခဲလေးကို ကန်သည့်လိုက်
ရင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ နှိုင်းဒေါသတွေကတော့ ထိုခဲလုံးလေး
တွေလိုပဲ အလိမ့်လိမ့်ထွက်လို့။

“မဟော် ... ထမင်းချိုင့်ကိုငါ့ပြီး ဘာဦင်နေတာလဲ”

မဟော် ထမင်းချိုင့်ကိုကြည့်နေရာမှ ဖိုးစက်ရဲ့အသံ ကြားသဖြင့်
မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာရယ်မဟတ်ပါဘူး ဖိုးစက်ရဲ့”

“စောစောက တွေ့လိုက်တဲ့လူက မဟော်တို့အိမ်က ဧည့်သည်
ဆိုတာလား”

မဟော် ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း

။ ဒီလိုမေးခံရတာကို ရုက်နေမိသလိုလိုပင်။

“သူက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မဟော်”

“ဒီကို အလည်လာတာတဲ့”

“မဟော် စိတ်ညစ်နေလားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ ... သူက ဧည့်သည်လေ။ မဟော်တို့ အတတ်
ပိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင်နေပါတယ်”

မဟော်ကိုကြည့်ရင်း ဖိုးစက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

။ နေ့တော့ ... စိတ်လည်းမချ။ ဒီလောက်လှတဲ့မဟော်ကို ဟိုရန်ကုန်
ပေးက သဘောကျသွားရင်အခက်။

မဟော်ကို ကြည့်ရတာတော့ ထိုလူမျိုးနေလို့ စိတ်ရှုပ်နေသလို။

။ ကံနာလေးက နွမ်းနေလေသည်။

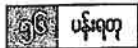
“ဘာမှ စိတ်ညစ်မခံခွဲနေ၊ မဟော်ဘေးနားမှာ ကျန်တော်
ပဲပုတယ်”

ဖိုးစက်ရဲ့စကားကြောင့် မဟော် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဖိုးစက်
မဟော်တို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ။ အခုတော့

။ ကံသက်က မဟော်အပေါ်ထားတဲ့သဘောထားတွေက အရင်
လို မဖြူစင်တော့တာကို မဟော်ရိပ်မိနေသော်လည်း မဟော်

။ သူက အခေအချိန်ထိ သူငယ်ချင်းဆိုသည် အဖြူရောင် စည်း

ပန်းရတ

လေးကို လုံးဝမကျော်ခဲ့ပေ။

“ကဲ မိုးစက် ... မဟော်လည်း စာဆက်သင်လိုက်ဦးမယ် နော်”

“ကောင်းပါပြီ မဟော်”

မိုးစက်ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း မဟော် စာသင်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှိုင်းကို အော်ငေါက်လိုက်မိတာကို စိတ်မကောင်းသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၆)

မဟော် ကျောင်းကပြန်ရောက်တော့ မြို့ထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းတိုင်နေသည့် နှိုင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ပြန်လာပြီလား မဟော်”

မဟော် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... နှိုင်း နောက်ဆို ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ ရှင်သဘောတိုင်း မလုပ်ပါနဲ့”

“ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့လား မဟော်၊ ကျုပ် (ကို) ခင်ဗျား ဘာတွေကြောင့် ဒီလောက်တောင် ခါးသီးနေရတာလဲ”

“အမှန်တိုင်းပြောရရင် ရှင့့့့်ဝတ်ပုံစားပုံနဲ့ ဆံပင်ပုံစံတွေက (ကျွန်မတို့)ကျောင်းက ကလေးတွေအတွက် အတုယူမှားစရာ ဖြစ်မှာ

စိုးတယ်”

မဟော်စကားကြောင့် နှိုင်း ဝါးစပ်အဟောင်းသာဖြစ်သွား
မိလေသည်။ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်စတိုင် ကိုယ်သဘော တက္ကလာခဲ့သမျှ
ဒင်းလေးနဲ့တွေ့မှပဲ ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ခံရတော့သည်။
ဘယ်နှယ် ကိုယ့်ပုံစံကပဲ ကလေးတွေ အတုယူမှာဆရာပဲဖြစ်ချင်အယ်။

“မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်က ဒီတစ်ခုတည်းပဲလား မဟော်”

နှိုင်းစကားကို မဟော် နားမလည်သလို မျက်မှောင်လေး
ကြုတ်ကာ တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း...

“အင်း”

“သေချာတယ်နော်၊ ပြီးရောလေ ဒါဆို”

နှိုင်း စိတ်တိုတိုနှင့် ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

“နှိုင်း”

မဟော်ခေါ်သံကြောင့် နှိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ထုံး
ပုံပုံလေးနဲ့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မ
လေးက အခုလိုလေးဆိုတော့လည်း အပြစ်ကင်းစင်သည့် တော့အညူ
မလေးလိုပင်။

“ရှင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“နေ့လယ်စာတော့ စားပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ညစာတော့ မစားရသေးဘူးပေါ့၊ ရှင် ဘာတွေကြိုက်
ထင်လဲ... ကျွန်မကို ပြောထားလေ၊ ဒါမှလည်း ရှင်ကြိုက်တာတွေ
ချွတ်ကျွေးလို့ရမှာပေါ့”

“ရပါတယ်... မင်း ဘာချွတ်ချက် ငါကြိုက်တယ်”

“ပြီးတာပဲ”

မဟော် ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။
မဟော်ဘက်က စကားပြောတာလွန်သွားလို့ ပြန်ပြီးအကောင်းပြော
တော့လည်း ကိုယ်တော်က စိတ်ဆိုးနေသေးသည်။ နေပေါ့... ကိုယ်
ပဟုတ်တာပြောတာမှ မဟုတ်တာ။

နှိုင်းက လှည့်ထွက်သွားသော မဟော်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲ
ကယက်လှိုင်းလေး လှုပ်ခါသွားလေသည်။ အခုလိုကျတော့လည်း ဒီ
ကောင်မလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြန်သည်။

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်
ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခန်းလေးကို နှိုင်းသဘောကျပါသည်။ သူမ
နေခဲ့သော အခန်းလေးမို့လည်း သူမအငွေအသက်လေးများကြောင့်
နှိုင်းကို ပိုပြီးအနွေးထွေးစိတ်လှုပ်ရှားစေသည်။

“ကိုနှိုင်းရေ”

အခန်းဝမှ မောင့်ခေါ်သံကြောင့် နှိုင်း ထံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်

လေသည်။

“လာ မောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုအိပ်နေတာလား”

“မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ ဘာမှလုပ်စရာမရှိလို့ လှဲနေတာ”

“ဒီရွာမှာက ရန်ကုန်လို လျှောက်လည်စရာနေရာတွေ မရှိဘူး အစ်ကိုရ”

“အေးကွာ ... ဒီရွာလေးက ကျဉ်းဘယ်နေဘိ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ကတော့ မွေးကတည်းက ရွာမှာပဲကြီးခဲ့လို့ထင်တယ် ကျွန်တော်တို့ရွာလေးကို ချစ်တယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ ... အစ်ကိုတောင် ဒီရွာလေးကို သဘောကျနေတာ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ ရွာထဲ လျှောက်ပတ်ကြည့်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ရက်လိုက်ပြမယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မဟော်ထက်စာလျှင်တော့ မောင့်က ပိုပြီးအေးဆေးသူ ဖြစ်သည်။ မဟော်ကတော့ ကိုယ့်ပုံစံကိုလုံးဝမကြိုက်လို့ ရာဇဝံပေးထားသဖြင့် နှိုင်းစိတ်ညစ်သွားမိလေသည်။ ကိုယ့်ခွဲပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သံလေးကလည်း အခုတော့ ကာရန်မထူတော့။

“အစ်ကို ... ထမင်းသွားစားမယ်လေ၊ ထမင်းစားခန်းမှာ မအားလုံးအဆင်သင့်ပြင်ပြီးပြီ”

“အိုကေ ... သွားမယ်လေ ဒါဆို”

မောင့်ပန်းကိုဖက်ရင်း နှိုင်းအခန်းလေးထဲက ထွက်လာခဲ့လေသည်။ နှိုင်းတို့ ထမင်းစားစားပွဲရောက်တော့ ဦးကြီးနှင့်မဟော်ကို ထမင်းစားစားပွဲတွင် အဆင်သင့်တွေ့လေသည်။

“လာ နှိုင်း ... ထိုင်”

ဦးကြီးက နှိုင်းကို သူ့ဘေးတွင် ထိုင်စေလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော မဟော်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ခို၊ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရေချိုးပြီးစဆုံးထပ်သည် မျက်နှာလေးက ကြည့်ကြည့်လင်လင် ဝလေးနှင့် ပါးပေါ်က သနပ်ခါးလေးများတောင် မခြောက်တခြောက် ပိုသေးသည်။ သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးကို နှိုင်းရလိုက်သဖြင့် နှိုင်းရင်ခုန် သံတွေတောင် ပိုမိုမြန်ဆန်ချင်လာသည်။

ဆံပင်ရှည်လေးကို ခပ်မြင့်မြင့်ချည်၍ မြန်မာဝတ်စုံ လက်ပြတ်၊ ဝတ်ချီလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့်လည်း ဆင်စွယ်လိုသွယ်လျသော လက်မောင်းလေးကိုလည်း လှပစွာတွေ့ရလေသည်။

မဟော် ... အေဖေပန်းကန်ထဲကို ဟင်းများ ဦးချထည့်ပေးပြီး

သည်နှင့် နှိုင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူး”

နှိုင်း ပါးစပ်လှုပ်ရှုံ့လေးပြောရင်း မဟော်မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို
ငေးကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းကိုလည်း ကြည့်မနေ
ဘဲ သူ့လှုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်ကို လုပ်သလိုပင်။ မောင့်ပန်းကန်ထဲကို
ပါ ဟင်းများထည့်ပေးပြီးမှ သူမပန်းကန်ထဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ဟင်းထည့်
စားလေသည်။

ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း အစ်မကြီး အမိအရာခိုသလို
ပေါ့။ ကြီးမေကလည်း လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်က ဆုံးသွားသည်ဆိုသဖြင့်
အိမ်တာဝန်အားလုံးကို မဟော်ကပဲ ထာဝန်ယူထားတာဖြစ်မည်။

“စားကောင်းရဲ့လား နှိုင်း၊ နှိုင်းစားချင်တာရှိရင်လည်း သမီး
လေးကို ချက်ခိုင်းလေ”

ဦးကြီးကတော့ နှိုင်းက တော်တော်လေး ဂရုစိုက်လေသည်။

“ရပါတယ် ဦးကြီး၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်၊ မဟော်က
ဟင်းချက် တော်တော်ကောင်းတယ်နော်၊ ဘာလေးချက်ချက် ပထကယ်
စားကောင်းတယ်”

မဟော်က လယ်သူမဟင်းချိုလေးနှင့် ငါးကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်
အကြွပ်ကြော်လေး ကြော်ထားသဖြင့် သူ့စားနိုင်ပါ့မလားလို့ ထင်ထား

သော်လည်း သူကတော့ မြိန်ရေရွက်ရေကို အားပေးသဖြင့် ချက်ရ
သည့်သူကိုလည်း ဝမ်းသာစေပါသည်။

နှိုင်းက နှစ်ပန်းကန်လောက်စားလိုက်၍ တော်တော်လေး ဝိုက်
တင်းသွားလေသည်။ မဟော်က နှိုင်းစားပြီးသည်နှင့် ပန်းကန်ကို
လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဆေးမယ်”

“ပေမယ့် ... ကျွန်မပဲ ဆေးမယ်၊ ရှင် ဆေးတတ်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး”

“ဆေးတတ်ပါတယ်ကွ၊ နေ့လယ်ကလည်း ငါ့ဘာသာ ဆေး
ထားတာပဲ”

“စင်မှမစင်တာ၊ အားလုံး ကျွန်မ ပြန်ဆေးရတာ ... ဘာမှ
မထူးဘူး”

မဟော်စကားကြောင့် နှိုင်း သွားများပေါ်သည်အထိ ပြုံးလိုက်
ပီလေသည်။ နှိုင်းမှ မဆေးတတ်တာ၊ ပြောင်၊မပြောင်တော့ နှိုင်း
ကယ်သိမလဲ။

ပန်းကန်ယူ၍ သွားဆေးသော မဟော်နောက်ကို နှိုင်း လိုက်
ပျားလိုက်လေသည်။ ဦးကြီးနှင့် မောင့်ကတော့ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်
ပျားသဖြင့် နှိုင်းအတွက် လွင်လွင်လပ်လပ် ချဉ်းကပ်ခွင့်ရလိုက်

လေသည်။

မဟော်က အနားလာရပ်ကြည့်နေသော နှိုင်းကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ပန်းကန်ဆေးတာ လာကြည့်တာလေ”

နှိုင်းအပြောကြောင့် မဟော် တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိလေသည်။ ကြည့်ပါဦး သူဌေးသားလို့မပြောရဘူး... ပန်းကန်ဆေးတာတောင် မဆေးတတ်။ အခုလည်း ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ပန်းကန်ဆေးတာ လာကြည့်ရတယ်လို့။

နှိုင်းကတော့ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည့် မဟော်အပြုံးလေးကြောင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ရင် မျက်လုံးလေးတွေကပါ ပြုံးယောင်သန်းကာ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းလှပါသည်။

“ဒီမှာကြည့်... ပန်းကန်ဆေးတယ်ဆိုတာ အရင်ဆုံး ပန်းကန်မှာရှိတဲ့ ဆီတွေကို အရင်စင်အောင် အကြမ်းရေနဲ့ တစ်ထပ်ဆေးရတယ်။ အဲဒီလိုရေနဲ့ ပန်းကန်အားလုံးကိုဆေးပြီးပြီဆိုမှ ဒီအစိမ်းဖတ်လေးနဲ့ ဆပ်ပြာယူပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ်ချင်းစီကို ဆီစင်အောင် သေချာဆေးရတယ်။ အားလုံးဆပ်ပြာတိုက်ပြီးပြီဆိုမှ အခုလို ရေနဲ့ သေချာပြောင်အောင်ဆေးရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆီသိပ်များလို့ မပြောင်တဲ့

ကိုတွေ့ဆိုရင် စောတောက အစိမ်းဖတ်လေးကို ရေအရင်လျှော်လိုက်။ အဲဒီအစိမ်းဖတ်မှာတပ်နေတဲ့ ဆီတွေစင်သွားမှာ။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးဆိုရင် ဆပ်ပြာလေးထပ်ယူပြီး အိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်လိုက်။ ပြီးရင် ရေနဲ့ သေချာသန့်အောင်ဆေးလိုက်။ အဲဒီလို ဆေးပြီးတာနဲ့ လက်မှာလည်း ဆီတို့ ဆပ်ပြာတို့ ချွဲကျိကျိဖြစ်မနေပါ။ ဆိုရင် ဒီပန်းကန်တွေ့ အိုးတွေက သန့်ပြီ။ သေချာချင်ရင်... ဒီမှာကြည့်... ပန်းကန်လေးကို ဒီလိုလေးပွတ်ကြည့်လိုက်။ တွေ့လား။ အဲဒီလို ‘ကျွဲ... တွဲ’ လို့မြည်ရင် ပန်းကန်တွေလုံးစင်ပြီ။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးရင်နော် ပန်းကန်ကို အတွင်းဘက်ရော အပြင်ဘက်ရော လေးနော်၊ ရှင် ပန်းကန်တွေဆေးခဲ့တာ အပြင်ဘက်တွေ လုံးဝမပါပါ။”

စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြနေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း မပြုံးမိအောင် မနည်းထိန်းထားရလေသည်။ မဟုတ်ရင် ကောင်မလေးက သူ့ကို လှောင်ပါသည်ဆိုပြီး ထပ်စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်။

အခုမှ စတင်ပြီး ပြေလည်မှုလေး ရတယ်ရှိသေး... အပျက်အယိုအနွှဲ... ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်တည်လေးနှင့် သူမလေး ပြောသမျှကို မှီကုတ်နေရလေသည်။

မဟော်တို့များ အခုလိုမျိုး ဆရာလုပ်ရမယ်ဆိုလို့ကတော့

အားလုံးကို မေ့နေသည်ထင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်တာနေမည်။

အလုပ်လုပ်ပုံလေးက သစ်ရပ်စည်းစနစ်ကျကျသဖြင့် နှိုင်း မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်။ မီးဖိုချောင်မှာဆိုရင်လည်း အိုးလေးအားလုံး က အသစ်လား ထင်မှတ်ရအောင်ကို ပြောင်လက်နေလေသည်။

ပြီးတော့ စားဘူး၊ အချိုမှုန့်ဘူးနှင့် ဟင်းချွက်ပစ္စည်းအားလုံး က သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ။

တစ်အိမ်လုံးကလည်း ဖုန်တစ်စက်မရှိအောင် ထိန်းသိမ်းစိုက် သည့် ကောင်မလေးရဲ့ အရည်အချင်းကလည်း နှိုင်း မလေးစားလို့ကို မရပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်သော ထိုကော့ မလေးစကားကို နှိုင်း လေးလေးစားစား နားထောင်နေရတာပေါ့။

အခန်း (၇)

“အား...အား... လုပ်ကြပါဦး”

မဟော်နားထဲ ရူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် မဟော် အိမ်နေရာမှ လာရောက်ကြား ခိုးလာလေသည်။

“အား...အား”

အဆက်မပြတ်အော်သံကြောင့် ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင်ရှိသော လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုယူရင်း မဟော် အသံလာရာ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးလေး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒီအသံက နှိုင်းအသံပဲ။ ဘာဖြစ် ပြန်ပြီလဲမသိ။

အိမ်အပြင် အိမ်သာဘက်မှအော်သံကြောင့် မဟော် ခပ်မြန်မြန် လေး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။ မဟော်တို့အိမ်တွေက ဟိုးအရင်က

ဆောက်ခဲ့သည်အိမ်များဖြစ်တာကြောင့် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းက အိမ်အပြင်ဘက် ခြံထောင့်ဘက်အခြမ်းတွင်ဖြစ်သည်။

မဟော် အိမ်သာနားရောက်တော့ မျက်လုံးစုံပိုတ်ပြီး အော်နေသော နှိုင်းကို တွေ့ရသဖြင့် နှိုင်းအနားသို့ မဟော် ခပ်မြန်မြန်လေး သွားရင်း နှိုင်းလက်မောင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“နှိုင်း ... နှိုင်း ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးမရှိအောင် ဖြူဖျော့နေသော နှိုင်းက မဟော်ကိုတွေ့သည်နှင့် အားကိုးရသလို ကြောက်အား လန့်အား လှမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

“အို ... နှိုင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှိုင်းကတော့ မဟော်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရင်း ...

“မြေ ... မြေကြီး”

နှိုင်းညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်တော့ လက်မောင်းလောက်ရှိသည့် စပါးကြီးမြေကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“နှိုင်း ငြိမ်ငြိမ်နေ ... မအော်နဲ့၊ သူ့ဘာသာ ထွက်သွား လိမ့်မယ်”

မဟော်က နှိုင်းလက်မောင်းလေးကို ကိုင်လိုက်ရင်း အားပေး လိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ မြေကြီးက ခြံထောင့်ဘက်တွင် ပုံ

ထားသော ထင်းပုံချားထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပင်။

နှိုင်းရဲ့အော်သံကြောင့် သူ့ကိုရန်ပြုမယ်ထင်ပြီး ငြိမ်နေတာ ဖြစ်လေသည်။ မဟော်တို့ ငြိမ်နေလိုက်တော့ မြေကြီးက သူ့ဘာသာ ဆက်ထွက်သွားလေသည်။ မြေကြီးထွက်သွားမှသာ မဟော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အခုမှ သတိထားလိုက်မိတော့ မဟော်က နှိုင်းရင်ခွင်ထဲ လုံးလုံး ကျရောက်နေလေသည်။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တအားမိ ဖက် ထားသဖြင့်လည်း မဟော် အသက်ရှူကျပ်လာလေသည်။

“လွှတ်ဦး”

မဟော် ရှက်ရှက်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးမူကာပြောရင်း အတင်းရုန်း ထွက်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းကလည်း အခုမှ သတိဝင်လာကာ လွှတ် ပေးလိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှ မီးခွင့်သံနဲ့လူသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှိုင်းအော်သံ ကြောင့် ဖေဖေတို့လည်း နိုးလာပြီထင်သည်။ ဖေဖေခွဲမောင်လေးက ဂိမ်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

“မမ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မြေတွေ့လို့ နှိုင်း လန့်ပြီးအော်တာ”

မောင်လေးက တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ရင်း လျှောက်လာလေ

သည်။

“အဲဒီမြေ့ရော မမ”

“ထင်းပုံထဲက ထွက်ပြီး ဟိုဘက်ချုံထဲကို ငင်သွားပြီ”

“ကဲ ... လာလာ ဒါဆို အဲဒီနားမှာ ရပ်မနေကြနဲ့တော့ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဒီနားက ချုံတွေရော ထင်းပုံတွေကိုပါ ချင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဖေဖေကပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။ မဟော် လေးလည်း လှည့်ဝင်သွားသဖြင့် မဟော်လည်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းလာခဲ့ လေသည်။ ဖျတ်ခနဲ မဟော်လက်ကို လမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် မဟော် ဟန်ချက်ပျက်သွားသလို ယိုင်သွားသည်ကို နှိုင်းထိန်းပေးလိုက်ရင်း။

“ဆော့ရီး မဟော် ... ခုနက ကျွန်တော် တစ်ခင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို အထင်လွဲနေမှာမို့လို့”

“အင်းပါ ... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

မဟော် ရှက်ရှက်နှင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောရင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး ... သူ့ရှင်းပြမှုပင် မဟော်တစ်ကိုယ်လုံး ထူးထူးကဲကဲ သွားမိလေသည်။

နှိုင်းကတော့ အခုမှ တစ်စုံစီမိတွေးရင်း ပြန်လည်ရင်ခုန်နေမိ လေသည်။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အိမ်ကနေသော ဓန္ဒာကိုယ်လေး

ကို တအားဖက်ထားပြီးမှ အားနာနေမိလေသည်။

ပန်းမှာတော့ သူမကိုယ်သင်းရနဲ့လေးက အခုအချိန်ထိအောင်
။ ကိုယ်လာနေသလိုပင်။ မည်သို့ပင် နှိုင်းလိုက်မိတဲ့ သူမ ဆံပင်လေး
။ ပျားရဲ့ ဆောင်းလျှော်ရည်ရနဲ့လေးကလည်း နှိုင်းနုလုံးသားတွေကို တစ်
။ ပြန်ပြီး ဗူးနွေးစေပြန်သည်။

ခုနက အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို စလိုမိရှင်းပြသလို တစ်ခုချင်း
။ နှိုင်းယောင်ရင်း နှိုင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။
။ ကိုင်းဆို နှိုင်းတော့ ဒီဈာကတော့ ပြန်နိုင်ပါတော့မလား။

နှိုင်းကို အိမ်ထဲက နှင်းချခဲ့သည့် ဒယ်ဒီကိုတောင် ကျေးဇူးတင်
။ ပျော် ပြစ်နေပြီ။ ဒယ်ဒီ နှင်းချခဲ့သည့် ဒီလောက်ချောပြီး မိန်းမပီသ
။ ပျော်ကောင်မလေးနှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့တာ။ နှိုင်း တစ်ညလုံးလည်း
။ ပီပီပပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဆိုသည့် စကားကိုတော့ နှိုင်းရင်ထဲကပဲ ပြောလိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးကြီး၊ နည်းတဲ့မြွေကြီးမဟုတ်ဘူးဗျာ ... လက်မောင်းလုံးလောက် ရှိတယ်”

နှိုင်းစကားကြောင့် ဦးဆန်းမောင် အားရားပါးရ ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ၊ ဟာ၊ ... အဲဒါ သေးပါသေးတယ်ကွာ၊ တချို့အကောင်တွေဆို ပေါင်လုံးလောက်ရှိတာတွေတောင် ရှိတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီအကောင်လောက်သာဆိုရင်တော့ နှိုင်း နေရာမှတောင် ပွဲချင်းပြီးလောက်တယ်”

နှိုင်းကပြောရင်း ရယ်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းအပြောကြောင့် မဟော်ပါ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီနေ့တော့ အဲဒီထင်းပုံကြီးနဲ့ ချုံတွေကို ရှင်းမှထင်တယ် ဖေဖေ”

“အေး ... ရှင်းကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ... သားငယ်ရော၊ သမီးရော အလုပ်ထိတ်ကြတာပဲ”

စနေနေ့မို့ ဒီနေ့ အိမ်တွင် လူနံ့သဖြင့် ခြံကိုရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ မဟုတ်ရင် မိုးတွင်းမို့ ချုံတွေပိုထူလာလေ မြွေအန္တရာယ်က ပိုဆိုးလေဖြစ်မည်။

အခန်း(၈)

နှိုင်းထမင်းစားစားပွဲကိုရောက်တော့ မဟော်မျက်နှာလေးကို နှိုင်း နိုးကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ နှိုင်းကို လှုံ့မကြည့်ဘဲ ဆီထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ပဲပြုတ်လေးတွေကို ထည့်လေသည်။

ကြည့်ရတာ ကောင်မလေးလည်း ရှက်နေပုံပင်။ ဦးကြီးလည်း ရှိနေတာနဲ့ နှိုင်းလည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်လေသည်။

“မနေ့က တော်တော် လန်သွားလား နှိုင်း၊ ဦးကြီးတို့တော့မှ မြွေတို့ဘာတို့ ပေါတယ် နှိုင်းရဲ့၊ နှိုင်းက ရန်ကုန်သားဆိုတော့ အရပ်လန်သွားမှာပေါ့”

‘လန်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ဦးကြီးရေ ... ရင်တွေပါ ခုန်သွားတာ’

ပြီးတော့ ခြံတောင့်မှာရှိသည့် ထင်းပျိုကြီးတို့လည်း စနစ်တကျ ပြန်ပြီးနေရာချထားချင်သည်။ မဟုတ်ရင် ထင်းဆုံအောက်တွင်လည်း မြွေတွေနေရာယူနိုင်သည်။

“နေ့လယ်လောက်တော့ ရှင်းကြတာပေါ့”

မဟော်တို့စားသောက်ပြီး ပန်းကန်တွေကို နှိုင်းက ဝိုင်းကူသိမ်းပေးသဖြင့် မဟော် အံ့သြစွာကြည့်လိုက်မိလေသည်။ နှိုင်းကလည်း မဟော်အကြည့်တွေကိုသိနေသဖြင့် ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

မဟော်ကတော့ နှိုင်းပုံစံကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ နှိုင်းက အရင်ကထက်တရင် အဖျားကြီး သိတတ်လာသည်ဟု ပြောရမည်။

မဟော် ပန်းကန်တွေဆေးပြီး ဘေစင်လေးတွင် စနစ်တကျ နှင့် ရေစစ်ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တစ်ဖိတ်လုံးကို တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းနှင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်များကို လုပ်ရလေသည်။ တစ်ပတ်မှာ ပိတ်ရက်ကျမှပဲ အိမ်ကိုလည်း သေချာသန့်ရှင်းရေး လုပ်နိုင်လေသည်။

ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာတော့ တံမြက်စည်း လှည်းတာလောက်သာ လုပ်နိုင်ပြီး ဒီလိုရက်တွေမှာသာ ကြမ်းတိုက်ခြင်းနဲ့ တစ်ဖိတ်လုံးကို

။ဝသေးစိတ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နိုင်လေသည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် မဟော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဓားတိုက်ပီယူရင်း ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ခြံထဲမှာ ပြက်ဝင်လေးတွေလည်း ပြန်ပေါက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် မြက်တွေလည်း မှုတ်ရဦးမည်။

“ပေး မဟော် ... ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းလိုက်မယ်”

နှိုင်းက မဟော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ အခန်းပိတ်ပိတ်သာရင်း မဟော်ထက်ထဲက ဓားကို တောင်းလိုက်လေသည်။

“ရှင် မလုပ်နိုင်ဘူး နှိုင်းရယ်၊ နေ့ပါစေ ... မဟော်တို့ မဟင်နှမပဲ လုပ်လိုက်မယ်”

“ဘာလို့မလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ မဟော်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကောင် လုပ်နိုင်သေးရင် ... ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ ပိုတောင် လုပ်နိုင်သေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရ ... ဒါက ဝင်ပန်းတယ်၊ အစ်ကိုလို ပျော့သားမျိုးနဲ့မဖြစ်ဘူး”

“ရယ်တယ် ဝိုဠာရာ ... သူဌေးသားလည်း ယောက်ျားပါကွ” နှိုင်းက မဟော်ထက်ထဲက ဓားကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

။ဝတော့ ... မောင်လေးနဲ့ နှိုင်းတို့ကတော့ ခြံထဲရှိ ချုံပုတ်များကို

ခုတ်နေလေသည်။

မဟော်ကတော့ ခြံထဲမှာရှိသည့် မြက်တွေကိုနတ်ရင်း ထုံး
တွေလိုက်ဖြူးထားလေသည်။ ဖေဖေက အသက်လည်းကြီးပြီး အခင်
လို မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် မဟော်တို့မောင်နှမက ဖေဖေကို လုံးဝ
ပေးမလုပ်ချေ။

မဟော် ထုံးတွေဖြူးပြီးသည်နှင့် မိုးများက သဲကြီးဆဲကြီး ရွာ
ချလေသည်။ သွားပါပြီ ... မဟော်က အခုလေးတင် ထုံးတွေ
ဖြူးခဲ့တာ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

“ဟိုနှစ်ယောက် မိုးတွေအရမ်းရွာနေပြီ၊ မလုပ်နဲ့တော့ ...
အိမ်ထဲဝင်”

မဟော် အိမ်ထဲကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရတယ်မေ ... ကျွန်တော်တို့ ဒီထင်းတွေပါ တစ်ခါတည်း၊
ရှင်းလိုက်မယ်၊ မဟုတ်ရင် နောက်နေ့ကျ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

မောင်လေးနဲ့မဟော်နဲ့က အလုပ်အားဆိုင်ရာသာ အိမ်ကိုစွဲထွေ
လုပ်ရတာဆိုတော့ တစ်ခါတည်းသာ အပြတ်လုပ်လိုက်ကြတာ များ
သည်။ မဟော်လည်း မောင်လေးစကားကြောင့် ဘာမှပြောမပြော
တော့ပေ။

“နှိုင်းက ရရဲ့လား ... တော်ကြာ မိုးမိပြီးမယ်၊ နိုင်း သွားနဲ့။”

မဟော်နဲ့ မောင်လေးပဲ လုပ်လိုက်မယ်”

မဟော်က နိုင်းကို အိမ်ထဲသို့အတင်းလွှတ်ရင်း ထင်းတွေကို
ထောက်မလိုက်လေသည်။

“ဟာ ... မိုးမိနေမယ်၊ မဟော် အိမ်ထဲမှာပဲနေ၊ ကျွန်တော်က
ပြုစုထဲမှာနေရတာ ပျော်တယ်၊ သွား သွား ... ဒီမှာ မဟာကိုးလေး
နှစ်ယောက်လုပ်နေတာ မိန်းကလေး မလိုဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား မောင့်”

နိုင်းက ဆားနားတွင်ရှိသော မောင့်ကိုပါ စစ်ကူ ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မမရယ် ... သွားပါ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်နဲ့ လုံလောက်ပါတယ်”

မောင်လေးကပါ အတင်းတွန်းတွှတ်နေသဖြင့် မဟော် အိမ်
ထဲသို့သာ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မိုးတွေကတော့ ဘယ်အပြီးနဲ့များ
ပြုလောက်တောင် ဝန်အိမ်ကြို ရွာရွာနေလေမယ်၊ တစ်မြို့လုံးကို အုံ့ဆိုင်း
နေလေသည်။

မဟော်ကတော့ မိုးရေမိနေသဖြင့် ရေပြန်ပြန်ချိုးလိုက်ရင်း
ဟုတ်လေးနဲ့ နိုင်းအတွက် ကော်ဖီဖျော်လိုက်လေသည်။

“အား”

အိမ်ပြင်မှုစုရသည့်အော်သံကြောင့် မဟော် အပြေးလေး သွားကြည့်လိုက်လေသည်။ အိမ်ရှေ့မှာတော့ နှိုင်းက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားရင်း လက်တစ်ခုလုံးကလည်း သွေးများနှင့် ဖြာကျနေလေသည်။ မောင်လေးက နှိုင်းကိုတွဲရင်း အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ဖေဖေရေ... နှိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ လက်မှာ သွေးတွေနဲ့”

မဟော်လည်း ပါးစပ်က ဖေဖေကိုတစာစာအော်ရင်း နှိုင်းကို လှမ်းတွဲရင်း အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ အော်သံကြောင့် ဖေဖေ အိမ်ထဲက ကမန်းကတန်း ထွက်လာရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နှိုင်းရယ်၊ သွေးတွေကလည်း နေ့ညပါလား”

နှိုင်းကတော့ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ တအီးအီးနှင့်သာ ညည်းနေလေသည်။

“ထင်းပုံဘေးနားက ရေတိုင်ကီအပြတ်ကြီးကိုမတွေ့အပ်ကိုက ထင်းတွေကို ဆောင့်ခွဲလိုက်တာ အဲဒါ ဘေးနားက ဝိုင်းအပြတ်ကြီး ရှုသွားတာ အဲဒီတိုင်ကီအဖုံးကြီးကလည်း အရမ်းထူနေတော့ လက်မောင်းကို ထိုးခွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာ”

“ကဲ ကဲ ဒါဆို... သားငယ်က ဆရာဝန်ကိုပြန်ပြန်သွား”

ခေါ်၊ သမီးကတော့ နှိုင်းအခန်းထဲသွားပြီး နှိုင်းအဝတ်အစားတစ်စုံလောက် ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မဟော်လည်း နှိုင်းအခန်းထဲသို့ ချိန်ပြန် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ပွဲကြဲနေသော ကျောပိုးအိတ်လေးထဲမှာ အင်္ကျီတစ်စုံနဲ့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ယူလာခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာ ဖေဖေ”

“ဘောင်းဘီက ဘယ်အဆင့်ပြေလဲ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေ အဝတ်မိချီအပေါ်ထပ်မှာ မဝတ်ရသေးတဲ့ ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည်ရှိတယ်... အဲဒါ သွားယူလာခဲ့လိုက်”

ဖေဖေက နှိုင်းကို အဝတ်ကုလဲပေးရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

မဟော်ကတော့ ဖေဖေအဝတ်မိချီထဲမှ ပုဆိုးကိုယူရင်း ဖေဖေကိုပေးကာ မှာတင်ဖေးခန်းသို့ ဝင်ပြီး အဝတ်လဲဖို့ ရှောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ပြန်ကျောနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖြင်လိုက်မိတော့ မဟော် ကော်ဖီပုစွန်ကို ယူရင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဧရာ... နှိုင်း ကော်ဖီတစ်ကူချက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သောက်သား”

“ဟိုက်၊ မဟုတ်ရင် နှိုင်း အရမ်းချမ်းနေတော့မယ်”

အရမ်းနာကျင်နေသည့် နှိုင်းကတော့ လက်လည်း မလှုပ်နိုင်

တာနှင့် မဟော်သာ နှိုင်းပါးစပ်နားလေးကို တော့ပေးရင်း တိုက်လိုက်ရ လေသည်။ နှိုင်းက နှစ်လုပ်လောက် သောက်ပြီးသည်နှင့် ခေါင်းခါလေ သည်။

ဒိပ်ရှေ့တွင် ဆရာဝန်လည်း ရောက်လာသဖြင့် နှိုင်းကို ဒိပ်ခရူ တွင် ဖျာလေးနှင့် ဝှမ်းကပ်လေး ခင်းပေးလိုက်လေသည်။ ဆရာဝန် ကတော့ နှိုင်းဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ချုပ်ဖို့လိုအပ်သဖြင့် ချုပ်လေတော့ သည်။

ရွာမှာဖြစ်သဖြင့် ဆေးဝါးကလည်း မပြည့်မဲ့၍ အစိမ်းချုပ်ဖြစ်ရာ နှိုင်းမှာ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း တော်တော်လေးကို တင်းခံနေရလေသည်။

တစ်ချက်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည့် နှိုင်းချဲ့သည်းသံကလည်း ကြားရတဲ့လူကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စေပါသည်။

အခုတော့... မဟော်လည်း နှိုင်းကိုကြည့်ရင်း အရမ်းစိတ် မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

ကိုယ့်အိမ်လာတည်းတဲ့ ညည်းသည်ရဲ့ဒဏ်ရာကို ငါ့ချွတ်လောက် ချုပ်ရသည်ဆိုတော့ မဟော် အားနာမိပါသည်။ မဟော်တို့အိမ်အလုပ် ကို ကူလုပ်ရင်း ဖြစ်ရသည့်အတွက် မဟော် ပိုပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ် မိပါသည်။

“ကဲ ... ချုပ်ပေးပြီးပြီ၊ မေးခိုင်းဆေးနဲ့ လိုအပ်တဲ့ Treat-

mentတွေလည်း ကျွန်တော် လုပ်ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒီဆေးတွေကို တစ်နေ့ ပုံကြိမ် တိုက်ရမယ်၊ လူနာကို အားရှိမယ့် အစားအစာလေးတွေ ကျွေးပေးပါ။”

မောင်လေးက ဆရာကိုပြန်လိုက်ဖို့သဖြင့် နှိုင်းကို ဖေဖေနဲ့ ပေးထားပြီး မဟော် မြူစွမ်းသွားပြုတ်ရလေသည်။ ပြီးမှ မြူစွမ်းပူပူ လေးနှင့် သေချာမှုတ်ရင်း ခွဲကျွေးရလေသည်။

နှိုင်းလက်က ညာဘက်လက်ဖြစ်ပြီး ငါးချွတ်လောက် ချုပ်ထား ပြုသဖြင့် အလှုပ်အရှားမလုပ်နိုင်တော့ မဟော်ပဲ ခွဲကျွေးရလေသည်။

နှိုင်းကတော့ မဟော်ရဲ့ဟိုအရင်လို ကိုယ့်အပေါ်ထားသည့် ဝမ်းပာမှုမျိုး မရှိတော့ဘဲ အခုလို ဂရုစိုက်မှုလေးများကို တွေ့လိုက်

တာနဲ့တင် နှိုင်းဒဏ်ရာရတာကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု တွေး မှုငါးလေသည်။

သေချာမှုတ်တိုက်သော မဟော်ရဲ့နှုတ်ခမ်းပူးဖူးလေးကို ကြည့် ရင်ခန့်သံတွေကတော့ အဆတောန်ကို ပိုပြီးပြန်ဆန်လာလေသည်။

ဒါတောင် အနားမှာ ပြီးကြီးရှိနေသဖြင့် ကိုယ့်ခင်ခင်သံတွေကို ကြားကြားသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

“ဒါလေးတော့ ကုန်အောင်သောက်လိုက်လေ နှိုင်း၊ ပြီးရင်” မေးသည့် ဆောက်ရဦးမှာ”

မဟော်က နှိုင်းကိုချော့မော့ပြီး တစ်ယန်းဘန်ကုန်အောင် တိုက်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ရဲ့အယုအယလေးများတွင် နှစ်ခြေရင်း မဟော် ဘာပြောပြော ခေါင်းညှိတ်နေမိလေသည်။

မဟော်ကတော့ ကျွေးပြီးသည် လက်ထုတ်မခါလေးကို နှိုင်းကို ပေးလိုက်ရင်း ဆေးတိုက်ဖို့အတွက် နောက်ပေးတွင် ရေသွားခပ်လေသည်။

“ရော နှိုင်း... ဒီဆေးလေးတွေ အကုန်သောက်လိုက်နော် သက်ကောသက်သာရဲ့လား”

နှိုင်းက လက်ထဲတွင်ရှိသော ဆေးများကိုသောက်လိုက်ရင် “မဆိုးပါဘူး... လက်က မြောက်လိုက်ရင် နာတယ်”

“အင်းပါ... အခုမှ ချုပ်ထားတာဆိုတော့လည်း နာမှာထင် ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်လေ ညကျရင် မောင်လေးကို နှိုင်းနဲ့အတူ အိမ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ နှိုင်းလိုအပ်တာရှိရင်လည်း မောင်လေးကို ခိုင်းပေါ့”

“ရပါတယ် အနောင့်အယုက်ဖြစ်နေပါ့မယ် မဟော်ရယ်”

နှိုင်းက ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဖိမိသားလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားသမျှကို အားနာနေလေသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ နှိုင်းရယ်၊ ဦးကြီးကတော့ မင်းဒယ်ဖိ၊ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး”

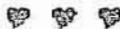
မေမေကတော့ နှိုင်း အခုလိုအိမ်လာတုန်းဖြစ်ရသည့်အတွက် ဘာစံချိန်က သူ့အလုပ်ရှင်တွေအပေါ် တာဝန်မကျေသလိုခံစားရပြီး အားနာနေလေသည်။

“အဲဒီလိုမကြာပါနဲ့ ဦးကြီးရာ... အဲဒီလိုပြောမယ်ဆို ဦးကြီးပုည နှိုင်းအတွက် အများကြီး အနစ်နာခံပေးခဲ့တာပဲ”

နှိုင်းက မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ “ဦးကြီးခြေတောက်ကိုမြင်တိုင်း နှိုင်း နည်းနည်းမှ ရင်ထဲမကောင်း။

“မြစ်ပြီးသမျှတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ နှိုင်းရယ်၊ အခုတော့ မီးပြောထလိုပဲ ညနေညတာအတွက် သားငယ်ကို နှိုင်း ခေါ်ထားပါ”

နှိုင်းလည်း ဆက်ငြင်းလို့မရမည့်အတွက် ခေါင်းညှိတ် လက်ခံလိုက်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်ထက် အများကြီး တိုးတက်လာတာ အနေအထားလေးကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲ ပျော်ရွှင်မိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၉)

တစ်ပတ်လောက် နှိုင်း အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ထောင် မထွက်ခြင်း အခုတော့ လက်ကဒဏ်ရာလည်း တော်တော်လေး သက်သာလာပြီ ဖြစ်သည်။ မဟော်ရဲ့လိုလေးသေမရှိ ဂရုစိုက်မှုများကြောင့်လည်း နှိုင်း ဒီလောက် အချိန်တိုတိုလေးနှင့် သက်သာလာတာလည်း ဖြစ်သည်။

“နှိုင်း... ဘာလို့အပြင်ထွက်လာတာလဲ။ ဘာလို့ချင်လို့လဲ”

ခြံထဲတွင် ပန်းပင်များ ရေလောင်းနေရင်းမှ မဟော် လှည့် ကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။ ဒီတစ်ပတ်လောက်အတွင်း နှိုင်းက ဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် ဖျားပါ ဖျားသွားသဖြင့် တော်တော်လေးကို ငိန်သွား လေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မဟော်တို့မိသားစု ထစ်စုလုံး ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးရလေသည်။

“မလိုပါဘူး မဟော်ရယ်... ကျွန်တော် ဖျင်းလို့ပါ”

နှိုင်းအပြောကြောင့် မဟော် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ မဟော်တို့ အလုပ်သွားတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကလေးလို မျက်နှာငယ် လေးနှင့် ကျန်နေတတ်ခဲ့ပြီး မဟော်တို့ တေ့ရှာငါးကပြန်ရောက်တာနှင့် ပြုံးပျော်နေတတ်သော နှိုင်းက တစ်ခါတလေတော့လည်း ကလေးတစ် ယောက်လိုပါ။

“ဟုတ်တာပေါ့... နှိုင်းလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရာတာကို ပျင်းမှာပေါ့။ အခုတော့ အဖျားလည်း ပျောက်နေပြီပေါ့ တော့ နှိုင်း ဘယ်သွားချင်လည်း မဟော် လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“တကယ်လား မဟော်။ ကျွန်တော် ရွာထဲလျှောက်လည်ချင် တယ်။ ဟို... မဟော်တို့ကို ပြောရမှာ အားနာလို့”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်မဆောင်ဘဲ ပြုံးပျော်နေသော နှိုင်းတို့ကြည့်ရင်း မဟော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်သားပဲ ဟုကယ်ဆို မဟော်တို့တက်က လိုတာပဲ။ နှိုင်းကို ပစ်ထားသလို မှတ်ခဲ့တာ။

“အင်း... လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မဟော်တို့ရွာမှာက ပြုံးတို့ဦးကြီးတွေလိုတော့ ကစားကွင်းတွေ၊ ကုန်တိုက်ကြီးတွေ မရှိ ပဲ။ သိင်္ခာကသာတဲ့ စပါးခင်းတွေနဲ့ ကန်ချောင်းကြီးတွေ၊ ဘုရား

မဟော်ပျောက်သွားမှသာ နှိုင်း အခန်းထဲပြန်ပြီး အနွေးထည်တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်မိလေသည်။

နှိုင်းပြန်ထွက်လာတော့ မဟော် အဆင်သင့် အိမ်ရှေ့ကနေ စောင့်နေလေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ဘေးနားကနေ ကပ်လျှောက်ပုံ သဖြင့် မဟော်ထံမှ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရုန်းနေလေသည်။ ထိုရနံ့လေးကိုရတော့ မြေတော့သည်ညက ရင်ခွင်ထဲတွင် နို့ခွဲသော ကောင်မလေးကို အရမ်းသတိရလိုက်မိလေသည်။

“မဟော် ... မောင်ကိုလည်း မတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် နှိုင်း ... ဒီနေ့ အချိန်ပိုဆင်းနေရတယ်လေ”

“မဟော်တို့မောင်နှမတွေက အရမ်းလိမ္မာတာပဲနော်၊ နှိုင်း ယောက်လုံး အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ မိဘအပေါ်လည်း သီတတ်တယ်”

“ဒါတော့ နှိုင်းရယ် ... မဟော်တို့ဘဝတွေက နှိုင်းတို့နဲ့ မတူဘူးလေ၊ မွေးကတည်းက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝတွေမှာ ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်၊ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း မဟော်တို့ကို ဒီလိုပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ဖို့ သူတို့ရဲ့သွေးတွေချွေးတွေရင်းပြီး ပန်းခွဲထမ်းပြီး တင်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီတော့ မဟော်တို့က ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်သိတတ်ပြီး ကြိုးစားရမယ်လေ”

“မဟော် ဆယ်တန်းမှာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးရခဲ့တာ တွေ့တယ်”

ဘာလို့ ဆရာဝန်မလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ မဟော်က ဆရာဝန်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါလို့လား”

မဟော် လှုပ်ခါနဲ့ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မဟော်ပျက်နာလေးကိုငေးကြည့်ရင်း နားခွင့်နေမိလေသည်။

“မဟော် ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖမ်းဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မဟော် အရမ်းလည်းကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မဟော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းရယ် ... ဘာဝဆိုတာ တစ်ခါတလေတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မလာတတ်ဘူး၊ နှိုင်းရဲ့ မဟော် ဝိဇ္ဇာကိတန်းလောက်မှာပဲ ပေးဖေက ရွာကိုပြန်ရောက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ပေးဖေကုန်းမှာရေးကလည်း အလုပ်ခက်လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ နှိုင်းရယ် နှိုင်းတို့ပေးဖေကိုတဲ့ ငွေလေးနဲ့ပဲ မဟော်တို့အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်စားရတယ်၊ မဟော်ဆယ်တန်းအောင်တော့ မောင်လေးက ပျက်တန်း၊ မဟော်ကသာ ထစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ဆေးကျောင်းဆက်ဖက်မယ်ဆို မောင်လေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျောင်းဆက်တက်မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် မဟော်ပဲ အနစ်နာခံပြီး ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဟော် ဆရာဝန်မကြီးမဖြစ်ခဲ့လို့လည်း ဝမ်းမနည်းဘူး၊ မဟော်ပျော် မဟော်မောင်လေးပါ သို့မဟုတ်ပညာတတ်ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့တင် မဟော်

ကျေနပ်ပြီး မဟော့ဘဝမှာ မဟော့အကောင်းဆုံးလုပ်ခဲ့ရင် မဟော့ တာဝန်ကျေပြီး ဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာကတော့ မဟော့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ လေ”

မဟော့တို့ရွာလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ လှပသည့် အစိမ်းရောင် ကာတွီပါခင်းထား သည့် စပါးခင်းကြီးများကိုလည်း မျက်စိတစ်ဆုံးတွေ့ရလေသည်။

ထိုစပါးခင်းကြီးများထဲတွင် ချစ်စဖွယ်စာခြောက်ခွင်လေးတွေ ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။ စပါးခင်းတွေကျော်လာတော့ သစ်ပင် ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းနေသည့် ကန်ရေပြင်အကျယ်ကြီးကို တွေ့ရလေ သည်။

ကန်ပြင်ကိုမျက်နှာမူရင်း မဟော့ လေကိုတစ်ဝကြီး ရှုခိုက်လိုက် လေသည်။ နှိုင်းကလည်း စိမ်းလဲနေသော ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲလွမ်းသလိုလို၊ ဆွေးသလိုလိုလေး ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ကန် ရေပြင်က ဖြတ်တိုက်လာသည့် ရေလေးများကတော့ နှိုင်းတို့ကို အေး မြစေတာ အမှန်ပင်။

“မဟော့... လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်လို သတ်မှတ် လဲ”

နှိုင်းအမေးကြောင့် မဟော့ မျက်ခုံးလေးပင့်လိုက်ရင်း နှိုင်းကို

အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းမျက်နှာမှာ လေးနက်တဲ့ တည်ကြည် ပျော့ တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် မဟော့ မျက်လုံးဝေးမှေးကာ ခွဲစားလိုက်ရင်း ရွှေလေသည်။

“မဟော့သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးဆိုတာက ခိုးသားရမယ်၊ ကြီးစားရမယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မို့ပြီး မိမိအကျိုးတင် ပဟုတ်ဘဲ သူ့တစ်ပါးအကျိုးကိုမိ ဆောင်ရွက်တဲ့လူမျိုးကို မဟော့ တော့ လူထော်၊ လူကောင်းလို့ထင်တယ်၊ လူထော်နဲ့လူကောင်းက မတူဘူး နှိုင်းရဲ့။ လူတစ်ယောက်က ထော်နေရုံနဲ့မပြီးဘူးလေ ကောင်း ကိုမိ လိုအပ်တာ၊ အရင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီးမှ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်အရင်လုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ဒီသားစုက အလေးထားတဲ့ လူဖြစ် စတာပဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်၊ ခြစ်နိုင်ရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် လူ့ ယလာကအတွက်ပါ လုပ်ပေးရမယ် နှိုင်း။ အဲဒီလိုပုဟုတ်ဘဲ သူ့များ မတွက်လည်း မလုပ်ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ်မလုပ်တူးဆိုရင် တော့ အဲဒီလိုလူက ဆန်ကုန်ခြေလေးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မဟော့... နှိုင်းဆိုတဲ့အမည်ကတော့ အေးမြစေတာလား”

နှိုင်းက ဘေးတိုက်ပြင်နေရသော မဟော့မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ကြည့်ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။ မဟော့ကတော့ နှိုင်း ကြားကြောင့် မျက်လုံးဝေးမှေး မှေးသွားသည်အထိ အားရပါးရ

ပြုံးရင်း ...

“မဟုတ်ရပါဘူး နှိုင်းရယ်၊ မဟော်က ဆရာမဆိုတော့ ဆရာ လုပ်တာ အကျင့်ပါသွားလို့ပါ။ ဆောဖီး နှိုင်း၊ နှိုင်းထိုလို သူ့ဌေးသား အတွက်တော့ မဟော်ဒဿနတွေက ဘယ်အပ်စပ်မလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဟော်ပြောမှပဲ နှိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင် ရှက်လာသလိုပဲ။ နှိုင်းထက်ငယ်တဲ့ မဟော်နဲ့ မောင်ထွဲက ကြိုးစားပြီးဘဝကို ရုန်းကန်နေတဲ့အချိန်မှာ နှိုင်းကတော့ ဝေလေလေခွံ အချိန်တွေဖြုန်းနေခဲ့မိတယ်”

“နှိုင်းရယ် ... အခု နှိုင်း အမှားကိုသိလို့ အမှန်ကို ငြင်မယ်ဆို ရင် ရှက်ဖို့မလိုအပ်ပါဘူး။ လူတိုင်း ဘယ်သူမှ အမှားနဲ့မကင်းကြပါဘူး။ နှိုင်းသာ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် မဟော်တို့ထက် အများကြီး သာသွားမှာပါ။ မဟော်တို့ ကြိုးစားပေမယ့် မဟော်တို့မှာရှိတဲ့ အင်အားလေးနဲ့ကြိုးစား ရုန်းကန်ရတာ၊ နှိုင်းမှာဆို ကြည့်စမ်း ... အချမ်းကောင်းတဲ့အခွင့် အရေးတွေ၊ အခွင့်အလမ်းတွေက နှိုင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဆင်သင့် ဒီတော့ နှိုင်းအတွက်က နည်းနည်းပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ အများကြီး အကျိုးရှိမှာ”

“ကျေးဇူးပါ မဟော်၊ ဒါပေမဲ့ ... နှိုင်းလေ မဟော်တို့လိုပဲ ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ကိုယ် ကြိုးစားချင်တယ်။ မိဘအထောက်အပံ့မပါဘဲ”

နှိုင်း ဘယ်လောက်ချစ်တည်နိုင်လည်း နှိုင်းကိုယ်နှိုင်း သိချင်တယ်”
ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ ထောက်ပံ့နေသော နှိုင်းမျက်ဝန်းများကို မဟော်ကြည့်လိုက်ရင်း မဟော်ကိုယ်တိုင်လည်း နှိုင်းမိဘတွေကိုယ်စား ဝမ်းသာမိပါသည်။

“နှိုင်းကြိုးစားပါ ... နှိုင်းကို မဟော် အားပေးပါတယ်”

နှိုင်းက မဟော်မျက်ဝန်းတွေထဲ သေချာခြုံကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မဟော်ပေးတဲ့ အားတွေနဲ့ဘာပဲ နှိုင်း ဘာမဆိုရင်ဆိုင် နိုင်မှာပါ”
မဟော် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဒီနေ့ နှိုင်းအတွက် အကျိုးရှိတဲ့နေ့ဆိုတော့ မဟော် နှိုင်းကို ဘုရားလိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ဘုရားမှာလည်း ဆုတောင်းပေးမယ် လေ။ နှိုင်း အောင်မြင်မှုတွေ ရပါစေလို့”

“တော့နုနု မဟော်၊ နှိုင်းတို့ ဒါဆို ... ဘုရားသွားရအောင်”

ညနေစောင်းတိုက်သည်လေအေးလေးကြောင့် မဟော် လက်လေးကို တင်းတင်းပိုက်လိုက်ရင်း လက်မောင်းလေးကို ပွတ် ပိုက်မိလေသည်။ မဟော်တို့ရွာလေးက ညနေဆို အအေးတတ်က ဂိုတတ်လေသည်။

နှိုင်းက ချမ်းနေသော မဟော်ကိုကြည့်ရင်း အနွေးထည်လေး
“ဟဲ့ ချွတ်လိုက်လေသည်။

“အနွေးထည်ဝတ်ထား မဟော်၊ ရာသီဥတုက နည်းနည်းအေးလာပြီ”

မဟော်ပခုံးပေါ်သို့ အနွေးထည်လေးတစ်ထည် ရောက်လာလေသည်။

“မဟတ်တာ နှိုင်းရယ် ... မဟော် မချမ်းပါဘူး၊ ဧရာ ... နှိုင်းပဲ ပြန်ဝတ်၊ နှိုင်းက လူမမာ”

မဟော်က ပခုံးပေါ်မှ အနွေးထည်လေးကိုယူရင်း နှိုင်းလက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ အရပ်ခြောက်ပေလောက်ရှိသည့် နှိုင်းရဲ့ပခုံးပေါ်ကိုတော့ မဟော် ပြန်တင်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါ။

နှိုင်းက မဟော်ကို အတင်းဝတ်ခိုင်းသော်လည်း မဟော် အတင်းငြင်းကာ နှိုင်းကိုသာ ပြန်ဝတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မဟော်တို့က အကြမ်းခံလူတမ်းစားတွေလေ။ နှိုင်းတို့လို နေမထိ၊ လေမထိ သူဌေးသားမှမဟုတ်တာ။ ဒီလောက်နဲ့တော့ မဟော်တို့က စာမဖွဲ့တော့ချေ။

နှိုင်းမျက်နှာကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ နေကောင်ဆီစခိုထင်သည် နှုတ်ခမ်းလေးများက ဖြူဖျော့ကာ လှုပ်က နှမ်းနေလေသည်။

ခပ်ရှည်ရှည်ရှေ့ဆံပင်လေးကိုလည်း နားနောက်တွင် ညှပ်ထားသဖြင့် နုဖပ်နေသော မျက်နှာလေးကတော့ အထင်းသာ။ မျက်နှာ

လေးက ကလေးလိုဖြူစင်ပါသော်လည်း အပြုအမူတွေက တစ်ခါတလေ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လိုပင် ...။

မဟော်တို့ ဆယ်မိနစ်လောက် လှမ်းလျှောက်လိုက်သည်နှင့် ကုန်းမြင့်ထက်တွင် ထုံးဖြူဖြူလေးနှင့် စေတီလေးကို ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ စေတီလေးက ကုန်းအမြင့်လေးမှာ ရှိသဖြင့်လည်း အထေးကနေ ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ မဟော်က ဘုရားတစ်ပတ် လှည့်ပို့ရင်း ကြာသပတေးထောင့်လေးတွင် ရေသပ္ပယ်လေသည်။ နှိုင်းကပါ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေလာ သပ္ပယ်သဖြင့် မဟော် အံ့သြသွားမိလေသည်။

တကယ်ဆို နှိုင်းဆိုတော့ စနေသားဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား။ မဟော်လည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့ စနေထောင့်တွင်ရပ်ရင်း နှိုင်းကို

“နှိုင်း ... ဂိုဏ်းလေး၊ နှိုင်းက စနေသားမဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် မဟော်၊ ဒါဆို စောစောက ကြာသပတေးမှာ ဘာလို့ လာရေသပ္ပယ်ရတာလဲ”

မဟော်အမေးကြောင့် နှိုင်း ရှက်ရယ်တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟို မဟော်နဲ့အတူ ရေသပ္ပယ်ချင်လို့”

နှိုင်းဖြောင့်ညီညာနှင့် တွက်သွားကာ ဘုရားတွင် ရေသပ္ပယ်

၉၆ ယန်းရာ

ခြင်း၊ ဝတ်ပြုခြင်းများကို သွားပြုလေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်း
စကားတွေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း တစ်ယောက်
တည်း အဖြေထုတ်နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၀)

မဟော် ဂေရာင်းသွားသည်နှင့် နှိုင်း ယောင်လည်လည်ဖြင့်
ပြုံးကြိုးကိုခွင့်ထောင်း၍ ရွာထဲသို့ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မနေ့ညက
(၁)ညက တစ်ညလုံး စဉ်းစားပြီးပြီ။

ဒီနေ့ကစပြီး မဟော် ဖြစ်စေချင်သလိုသာနေတော့မည်။
မဟော်ရဲ့ လေးစားအထင်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်
တာပါ။ မဟော်စိတ်ထဲမှာလည်း နှိုင်းကို အထင်ကြီးလေးစားစေ
ချင်တာပါ။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ နှိုင်းကိုနှိုင်း အဖြေထုတ်ကြည့်
တာလည်း ဂေရာနစ်လောက်သည့်အဖြေကမရ။

နှိုင်းရဲ့ထဲမှာတော့ မဟော်စိတ်တိုင်းကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်

ယောက် ဖြစ်ချင်နေမိလေသည်။

နှိုင်းဆိုတာက အရင်က ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် သိပ် ဂရုစိုက်တတ်တဲ့လူမျိုး မှမဟုတ်တာ။ အခု မဟော်နဲ့တွေ့တော့မှ နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း မဟော်ထုဆစ်သည့် ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်ချင် နေမိလေသည်။

နှိုင်း ရွာထဲရောက်တော့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကိုမေးလိုက်လေ သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်း နည်းနည်းတော့ စိတ် ညစ်သွားမိလေသည်။

အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိမည့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အထဲမှာ ချိတ်ထားသည့်ဆံပင်ပုံတွေကြည့်လို တော့လည်း ဟိုး... ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်လောက်က ပေါ်ခဲ့သည့် ပုံတွေ။ သွားပါပြီ နှိုင်းရဲ့သွက်လက်ခေတ်မိတဲ့ ဆံပင်လေးတော့ ဒီအတိုင်းဆို...

“လာ လူလေး... ဆံပင်ညှပ်ချင်လို့လား”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

နှိုင်းက ဆိုင်ဝမှာတွေးရင်း တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေမိသဖြင့် သူ့ ထဲမှာ ဦးကြီး လှမ်းခေါ်မှပင် ယောင်နနနှင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့လေသည်။
“ဘာပုံညှပ်ချင်လဲ”

“Gentleman ဆံပင်ပုံစံသာ ညှပ်ပေးပါဗျာ”

“ဘာလဲကွ ဂျန်းဟဲမန်း... ရှေ့တစ်လက်မ နောက်ပြောင် လား”

“ဗျာ... မဟုတ်ဘူးလေဗျာ”

ထိုဦးလေးကြီးစကားကြောင့် နှိုင်းထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ် (ပျက်)လေသည်။ ဦးလေးကြီးကတော့ နှိုင်းကို ပန်းမှပြန်ဖိချရင်း...

“အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဘယ်မင်းသားကေ ညှပ်ချင်တာလဲ၊ ဝါဒီလိုပြောလေ၊ မင်းက ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောလို့ ဘယ်လိုလုပ် ပါမှာလဲ”

ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ နှိုင်း မင်းသားတစ်ယောက်ချင်း ကို ပုံဖော်ရင်း နှိုင်းရဲ့ပုံစံက ဘယ်မင်းသားဆံပင်ပုံနှင့် လိုက်ဖက် လဲလဲပေါ့။ နှိုင်းက နေတိုးလို အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူဖြစ်သဖြင့် ပုဂံတိုးကေနှင့်ဆို အဆင်ပြေလောက်မည်ထင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့... နှိုင်းကတော့ နေတိုးလို မျက်နှာမဖောင်းဘဲ သွယ် သွယ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တခြားပုံတွေနဲ့စာရင်တော့ ဒီပုံလေးက ပိုပိုရည်း အဆင်ပြေနိုင်သဖြင့်...

“ဦးကြီး... နေတိုး သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဆံပင်ပုံသာ ပြုပေးပါဗျာ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့တောမှာလည်း နေတိုးဆို အခမ်းသဘော ကျတာ၊ မဆိုးပါဘူး မင်းရုပ်ကလည်း နေတိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ မျက်နှာ နည်းနည်းဖောင်းရင် ပိုတူသေး”

နေတိုးနဲ့တူအောင် သုံးရက်လောက်အိပ်ပြီး အတင်းကာရ၊ ထမင်းစွပ်စားရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ထိုဦးလေးကြီး ညှပ်ပေးသမျှကို ခံရလေသည်။

ဘယ်နှစ်ကတည်းက သုံးမှန်းမသိသော စက်တတ်ကြေးလဲ လည်း တပို့ဂိုနှင့် တော်တော်ကို စိတ်ညစ်ရပါသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ချင်ပုံ မျက်လုံးကို စုံသာမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ပြီးပြီကွ ... အိပ်ပျော်နေတာလား၊ ကြည့်ဦး ဘာလို့သေးလဲလို့”

အခုမှပင် နှိုင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အခမ်းကြီး ကော့မနေသော်လည်း ဆံပင်ပုံလေးက ဆိုးတော့မဆိုးပါ။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ ဦးကြီး”

နှိုင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံများကိုထုတ်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ငါးရာ”

“ဘယ်လောက်”

နှိုင်းများ နားကြားလွဲတာလားပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ နှိုင်း တစ်ခါ ယပ်ညပ်ရင် အနည်းဆုံး တစ်သောင်းခွဲလောက်ကုန်တာ။ အခုကျ ပါးရာတဲ့။

“ငါးရာလေကွာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီမှာနေမှ ငါးရာ”

နှိုင်း ပိုက်ဆံပေးပြီးသည်နှင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းမှာ လည်း နှိုင်း ကိုယ့်ဆံပင်လေးကို ကိုယ်မြန်စမ်းကြည့်ရင်း ရယ်လိုက် လေသည်။

အရင်ကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော လုံ့မညှပ်တဲ့ ယပ်ကို အခုတော့ သူမလေးအတွက် ရုတ်ရက်ရောရောကို ညှပ် ယပ်ခဲ့ပါလား။ နှိုင်း လေချွန်လိုက်ရင်း ဘောင်းဘီထဲ လက်ထည့်ကာ ပြောက်ကြမြောက်ကြနှင့် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

နှိုင်း အခုထဲက သူမဟော့မြင်သွားလို့ကတော့ အရမ်းအံ့ဩမှာ ပဲ။ သူမကလည်း အခုမှ သတိရလိုက်၍ နားက နားကွင်းကိုပါ ဖြုတ်ပြီး ပြောင်းဘေး စခန်းခင်းထဲသို့ လွှတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကဲ... အခုလောက်ဆို မဟော် သဘောကုလောက်ပါပြီနော်။ အိမ်ထောက်တည်းတွေ့ရင်း နှိုင်း ပျော်နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၁)

မဟော် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း နှိုင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်လေသည်။ အို... ကြည့်ပါဦး။ ရှင်အကွက် အကျီလေးနှင့် ချည်ပုဆိုးနက်ပြာလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသောနှိုင်းမှာ ဟိုအရင် မဟော်မြင်ခဲ့သည့် နှိုင်းနှင့် လုံးဝမတူတော့။

ဆံပင်တိုတိုလေးနှင့် ပြောင်းလဲသွားသော အဝတ်အစားများ၊ ကြောင့် နှိုင်းက အခုလိုကြည့်တော့လည်း လှကြီးလှူကောင်းလေး လိုပင်။

“နှိုင်း ဆံပင်တွေညှပ်လိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

နှိုင်းက မဟော်ရဲ့ အံ့သြသဘောကျသွားတဲ့ မျက်စိနံ့လေး တွေကို သဘောကျစွာကြည့်နေရင်း ...

“မဟော် အံ့သြသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ကစပြီး နှိုင်း ပဲတော့ကို နေ့တိုင်း အံ့သြအောင်လုပ်ပြမယ်”

နှိုင်းစကားလေးကြောင့် မဟော် လက်ခုပ်တီးကာ ရယ်လိုက် ရင်း ...

“အောင်မလေး နှိုင်းရယ် ... ရှင်က နေ့တိုင်း အံ့သြအောင် လုပ်ပြမယ်ဆိုရအောင် ရှင်က မျက်လှည့်ဆရာမို့လို့လား”

ရယ်နေသော မဟော်ကိုကြည့်ရင်း နှိုင်း မေးစေ့လေးကို ပွတ် က ...

“ဆောင့်ကြည့်နေပါကွာ ... ပြီးတော့မှ ဟာ ဟင် မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ နှိုင်းရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် အခုလို ပြောင်းလဲ ကတော့ မဟော် တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဖေဖေမြင်ရင်လည်း ပန်းသာမှာ”

“ဦးကြီးနာ နေ့လယ်ကတည်းက တွေ့ပြီးပါပြီဗျာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ ရှင်နားကွင်းရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဝဲလိုက်ပြီလေ။ ဒီနေ့ကစပြီး နှိုင်းဆရာတဲ့ နှိုင်းမခပဲ ဖြစ်စေ မယ်”

“အလဲ့ ... တယ်ဆိုတဲ့တင်ပါလား။ အင်းပါ ... ဟုတ်ပါပြီ။

မဟုတော့ မဟော် ရေခန်းပြီး ခဏနားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မဟော်က နှုတ်ဆက်ရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

“မဟော်”

နှိုင်းရဲ့ခေါ်သံကြောင့် မဟော် ကိုယ်လေးလိမ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“စားပွဲပေါ်မှာ မဟော် အမောပြေသောက်ဖို့ နှိုင်း သံပရာရည် ဖျော်ထားတယ်၊ သောက်လိုက်ဦးနော်”

မဟော် မျက်လုံးလေးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲ ... ရှင်ကိုယ်တိုင် ဖျော်ထားတာလား”

“ဒါပေါ့”

နှိုင်းက မေးလေးငွေ့ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဖျော်တတ်တယ်ပေါ့”

“ဒါလေးများ ဘာခက်လို့လဲ”

နှိုင်းရဲ့အေးဆေးပါဆိုသည့် အမူအရာလေးကိုကြည့်ရင်း မဟော် မရယ်ဘဲကို မနေနိုင်တော့။

“ဟုတ်ပါပြီ ... အခု သောက်လိုက်မယ်နော်”

မဟော် အိမ်ထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့သည့် သံပရာခွက်လေးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ သံပရာရည်ကို တွေ့တော့

မဟော် ထပ်ရယ်လိုက်မိလေသည်။

မချိုမချဉ် သကြားတွေ ဘယ်လောက်တောင် ထည့်ထားလဲမသိ ... အောက်တွင် သကြားက နှစ်စွန်းလောက်ရှိ လိမ့်မယ်ထင်သည်။

ကြည့်ရတာ သကြားကိုရေခွေးနဲ့ အရင်ပျော်အောင်မဖျော်ဘဲ ရေအေးနဲ့ပဲတန်းထည့်လိုက်သဖြင့် မချိုမချဉ် သကြားတွေ ထပ်ထည့်ထားသည်ထင်သည်။

မဟော် တစ်ကျိုက်မော့လိုက်တော့ အရသာလေးကတော့ ပဆိုးပါ။ မဟော်ပြီးကာ ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း သံပရာရည်လေးကိုတော့ ကုန်အောင်သောက်လိုက်မိလေသည်။

တို့ဟိုတယ်မှာ ထမင်းထစ်ခါထက်စားတာလောက်တောင် ချကာ ပပုတ်သွား”

ခွိုင်းကတော့ ဘယ်သူ့ဘာကြောပြော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ငြင်းမို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိချေ။ ဦးကြီးကို ခွိုင်း အားကိုးထကြီး ကြည့် လိုက်လေသည်။ အားလုံးထက်စာရင်တော့ ဦးကြီးက နားလည်မှု ပပေးနိုင်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဦးအုန်းမောင်ကတော့ နိုင်းရဲ့ပြောင်းပဲလာသည့် စိတ်ထား ပေးဖို့ ခြေထောက်မြှောက်ပေးချင်သည်။ အခုလို အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာထယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ထက်ငယ်သည့်အငယ်တွေက ပိုတောင် အလုပ်လုပ်နေသဖြင့် သူလည်း လုပ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ပေးမလုပ်ဘဲ ရန်ကုန်မှာပဲလုပ်ခိုင်းလျှင် နိုင်း ဘယ် တော့မှ အလုပ်လုပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း ဦးအုန်းမောင် ကောင်းကောင်းရိပ်မိလေသည်။

“နိုင်း လုပ်ချင်ထယ်ဆိုရင် သမီးနဲ့သားက အလုပ်တစ်ခုခု ပူးပေါင်းလိုက်ဗျေ”

ဦးကြီးကကားကြောင့် နိုင်း အားတက်ထွားလေသည်။ မဟော် ဟူသော အလွန်တကြားပေပေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ဖေဖေ ... နိုင်း ဒီကအလုပ်တွေကို ဘယ်လုပ်ခိုင်း

အခန်း(၁၂)

“နိုင်း အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ထမင်းပိုင်းတွင် နိုင်းပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားစေသည်။ မဟော်ကတော့ စားမလို့လုပ်နေသော ထမင်းလုပ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ...

“နိုင်းက ဒီရွာမှာ လုပ်မလို့လာ။ ရွာမှာက နိုင်းတို့လို သူဌေး သားတွေ လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်မရှိဘူး နိုင်းရဲ့ နိုင်း အလုပ်လုပ်ချင်ရင် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး နိုင်းဒယ်ဒဲယဲ့ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တာ နိုင်းအတွက် ပိုပြီး သင့်တော်လိမ့်မယ်”

မောင့်ကလည်း ငရဲသားကဲ့သို့ ခိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကယ် ... ငါ့ဖို့ရဲ့ ... ဒီကမေးတဲ့ တစ်သတိက အစိုးရ

မှာလဲ”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်... တကယ်ပါ မဟော်ရာ၊ နှိုင်း ကောင်း ကောင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်”

နှိုင်းကတော့ အတင်းကို ဖွတ်လုပ်နိုင်နေတော့သည်။ နှိုင်း ကြောင့် မဟော်လည်း ဦးနှောက်ခြောက်ရပါသည်။ ရွာဆိုတော့ လုပ် စရာအလုပ်ဆိုလို့ ကောက်စိုက်နဲ့ စာရင်းငှား အလုပ်လောက်သာ ရှိတာ။

ဒါတွေကို နှိုင်း ဘယ်လိုလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ။ တစ်ခုတော့ရှိသည် မောင်လေး အခုလုပ်နေသည့် စက္ကူစက်မှာတော့ လူလိုမလိုမသိ၊ ဒီစက္ကူစက်မှာရော နှိုင်းက လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

“မောင်လေး... နင့်စက်ရုံမှာ လူလိုတယ် မကြားမိဘူးလား”

“လိုတော့လိုတယ်... ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေပဲ လို တာ၊ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ... မင်းကလဲ၊ ငါ တကယ် အလုပ်လုပ် ချင်လို့ပါ”

နှိုင်းက အားကိုးတကြီး မောင့်လက်ကိုဆွဲကာ ပြောလိုက်လေ သည်။ အခုလိုဆိုတော့ မောင့်လည်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်တော့ပေ။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောတော့ပြောကြည့်မယ် အစ်ကိုရ။”

အစ်ကိုလည်း လိုက်ကြည့်ပေါ့ လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်ကို”

“အေးဗါကွာ... မင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

နှိုင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် မဟော်ပျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက် လေသည်။ ကောင်မလေးမွှက်နှာလေးကတော့ စိတ်ရှုပ်နေသလိုလို ပိုးဆိပ်နေသလိုလိုပင်။

တကယ်တော့လည်း စိုးရိမ်နေသလိုလို ဆိုတာကတော့ ကိုယ့် ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး နှိုင်း တမင်ပိုပိုသာသာလေး တွေးလိုက်တာဖြစ် လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးလေးတွေ မကြာခင် အကောင် အထည်ဖော်နိုင်တော့မည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်လေးနှင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေမိလေသည်။

အရင်ကတော့ ကုမ္ပဏီကိုအလုပ်သွားဖို့ ဒယ်ဒီ အတင်းခိုင်းရင်း တောင် စိတ်ညစ်နေတဲ့နှိုင်းက အခုတော့ အလုပ်ကြမ်းသမား ဝင်လုပ် ပျက်ကိုပင် သိန်းထီဆုကြီးပေါက်တဲ့လူလို နှုတ်ခမ်းကိုမစေ့နိုင်ဘဲ သွား တကြီးနှင့် ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

နှိုင်း ပျော်ရွှင်နေတာကိုကြည့်ပြီး မဟော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပြားမလည်နိုင်ဖြစ်ရလေသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားသည့် နှိုင်းဆွဲပြောင်းလဲမှုကြီးက မဟော်တို့ကိုတော့ အံ့သြမုင်တက်စေတာ ပါ။

နှိုင်းက အခုဆိုရင် စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် ဘဝကိုကြိုးစားချင်
သည် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဒီလိုပုံကိုသာ
သူ့မိဘတွေ တွေ့လို့ကတော့ အရမ်းကို ကျေနပ်မှာပင်။

မဟော်တို့လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာနေတုန်း နှိုင်းကို ဒီလိုပြုပြင်
ပေးနိုင်တာ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မဟော်တို့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူး
ဆပ်တာလို့ပဲ မဟော် ခံယူမိလေသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ... အခုထမင်းစားပြီးလို့ စက်ရုံသွားရင်
အစ်ကိုလိုက်ခဲ့လေ၊ ဟိုရောက်တော့လည်း မန်နေဂျာနဲ့တွေ့ကြည့်ပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ... မောင့်ပြန်တာနဲ့ အစ်ကို တစ်ခါတည်း
လိုက်ခဲ့မယ်”

နှိုင်းက ပြောရင်း ထမင်းမြန်မြန်စားလေသည်။ နှိုင်းက စားပြီး
သည်နှင့် အဝတ်အစားသွားလဲကာ အဆင်သင့် စောင့်နေလေသည်။
မောင့်စားပြီးသည်နှင့် နှိုင်းတို့ မောင့်အလုပ်လုပ်သည့် စက္ကူစက်ရုံသို့
ထွက်ခဲ့လေသည်။

စက်ရုံလေးက မြို့အထွက်နားတွင် ရှိလေသည်။ စက်ရုံထဲတွင်
လည်း ဝန်ထမ်းတော်တော်များများကို တွေ့ရလေသည်။ မောင့်က
တော့ နှိုင်းကို မန်နေဂျာရုံးခန်းသို့ ခေါ်လာလေသည်။

“ဆရာ... ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲပါ။ ဒီမှာ

အလုပ်လိုတယ်ဆိုလို့... အစ်ကိုကလည်း အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော် ခေါ်လာတာပါ”

မန်နေဂျာက ဖြူဖြူနုနု နှိုင်းကို သေချာကြည့်လိုက်လေသည်။

“မောင့်ဤ ငါတို့လိုတာက အလုပ်ကြမ်းသမား၊ မင်းအစ်ကိုပုံ
ကြည့်ရတာ ဖြူဖြူနုနုနဲ့ လုပ်နိုင်ပါ့မလားကွ”

“ဟို... ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

နှိုင်း ချက်ချင်းဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ မန်နေဂျာကတော့
ခေါင်းတစ်ချွက်ညှိတ်ကာ ဆက်မေးလေသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် နှိုင်းမခေါ်ပါ”

“ပညာအရည်အချင်းကရာ”

“ကျွန်တော် အီးမေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားဆွဲနဲ့ ဒီမှာလာလုပ်တာက ခင်ဗျား နောက်
ပုထားလား”

အီးမေဂျာဘွဲ့ရတစ်ယောက်က ဒီမှာ အလုပ်ကြမ်း လာလုပ်မည်
ပျိုဟာကြောင့် သူ့ကိုနောက်သည်ထပ်ပြီး မန်နေဂျာ ဒေါ်ကန်သွားလေ
သည်။ မောင့်ကတော့ ကိုယ့်မန်နေဂျာ စိတ်ကြီးတော့ကိုလည်း သိသဖြင့်

“ဒီလိုပါ ဆရာ... ကျွန်တော့်အစ်ကို ရန်ကုန်မှာ နေပါတယ်။

၁၁၂ ပန်းချီ

အခုက မိဘနဲ့အဆင်မပြေလို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာနေတုန်း အလုပ်တစ်ခုလုပ်ချင်တာပါ။ ဒီမှာကျတော့ အလုပ်နေရာကောင်းကောင်း ရှိကုန်လည်း မလွယ်တူလေ၊ ပြီးတော့ အစ်ကို့ချဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဘာတွေအားလုံးကလည်း ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တော့ အဆင်ပြေတဲ့အလုပ်ကိုပဲ ဝင်လုပ်တဲ့သဘောပါ။”

မောင့်စကားဆုံးတော့မှ မန်နေဂျာက နားလည်သွားကာ ပြုံးရင်း...

“ဪ... အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောပါလား အစကတည်းက၊ ဒီလိုလုပ်လေ ခင်ဗျား ကားတော့မောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကို မောင်းတတ်ပါတယ်။”

“အင်း... ဒါဆို ခင်ဗျားကားမောင်းတဲ့နေရာ တာဝန်ယူလိုက်ပေါ့၊ စက္ကူလိပ်တွေရွေ့တာတို့ ဘာတို့ကျ ခင်ဗျား ကားမောင်းပြီး နေရာချထားပေါ့။”

မန်နေဂျာကလည်း နှိုင်းကိုမြင်ပြီး အခြေအနေကို သဘောပေါက်နေလားမသိ။ နည်းနည်းသက်သာသည့် ကားမောင်းသည့် အလုပ်ကို တာဝန်ပေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။”

မကျေနပ်ရင် မုန်းလိုက် မုန်းလိုက် ၁၁၃

“ကောင်းပါပြီ မောင့်... မင်းပဲ စက်ရုံလိုက်ပြုပြီး လိုအပ်တာတွေ သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်... ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... ခွင့်ပြုပါဦး။”

နှိုင်းတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြလေသည်။ ပြီးတော့... မောင့်က စက်ရုံတစ်ရုံလုံးကို သေချာအသေးစိတ်လိုက်ပြုလေသည်။ စက်ရုံက ကျယ်ဝန်းပြီး အားလုံးက စည်းစနစ်ကျသဖြင့် သေသပ်နေလေသည်။

ပြီးတော့... မောင့်ကပဲ နှိုင်း တာဝန်ယူရမယ့်အပိုင်းတွေကို သေချာအသေးစိတ်ရှင်းပြလေသည်။ နှိုင်းကတော့ အခုမှ မူကြိုစတက်ရသည့် ကျောင်းသားလေးလို သေချာမှတ်သားထားလေသည်။

ဒီနေ့တော့ နှိုင်းအလုပ်ရသဖြင့် နှိုင်း ပျော်ရွှင်မိပါသည်။ အခုဆို ဒီကိစ္စကယူလာသည့် ပိုက်ဆံကလည်း အဝတ်အစားဝယ်တာသုံးတာနှင့် သိပ်မကျန်တော့။

အခု အလုပ်ရပြီဆိုတော့ နှိုင်း သိပ်မပူတော့ချေ။ အစက ဟမိဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပိုက်ဆံလှမ်းပို့ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း... အခုအချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပျံချင်စိတ်တွေသာ တဖွားဖွားပေါ်လာလေသည်။

အခန်း (၁၃)

အရင်လို မောင်လေးနှင့် မဟော်အတွက်သာမဟုတ်ဘဲ နှိုင်းပါ အလုပ်သွားရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းချိုင့် သုံးချိုင့်ထုတ်၍ ထမင်းဟင်းထည့်နေလေသည်။

နှိုင်းအတွက် မဟော်က ကြက်သားကြော်ထည့်ပေးလိုက်ပြီ၊ မဟော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက်တော့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းလေးကိုသာ ထည့်လိုက်လေသည်။

မဟော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှာတိုက်ဆဲလေးနဲ့က နေ့တိုင်းဟင်းကောင်းစားလို့မလောက်ပေ။ ဧည့်သည်နှင့် ဖေဖွေဖို့ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး မဟော်တို့ကတော့ အဆင်ပြေသလိုသာ စားသောက်ဖြစ်တာများသည်။ မဟော် ထမင်းချိုင့်ပြင်ပြီးလို့ လှည့်လိုက်တော့

ခနောက်တွင် နှိုင်းရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဪ... နှိုင်းရောက်နေတာတောင် မသိလိုက်ဘူး”

နှိုင်းက မဟော်ကိုမကြည့်ဘဲ ထမင်းချိုင့်လေးကိုသာ သေချာပိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာလို့ အဲဒီလိုခွဲထည့်ရတာလဲ မဟော်၊ တကယ်ဆို နှိုင်းလည်း ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

နှိုင်းအသံက တုန်နေလေသည်။ ကြည့်ရတာ နှိုင်းစိတ်မကောင်းပြင်သွားသည်ထင်သည်။ မဟော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရပုန်းတောင် မသိတော့ချေ။

“နှိုင်းက မဟော်တို့အိမ်မှာလည်း အခန့်သားလာနေသေးတယ်။ တော့ မဟော်တို့မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးလို ကောင်းတာတွေပဲ ပြီး၊ ဒိမ်ကျနေတာမျိုး နှိုင်း မလုပ်ချင်ဘူး”

နှိုင်း တကယ်ဝမ်းနည်းသွားသည်ဆိုတာကို မဟော် သိလိုက်ပါသည်။ မဟော်ကိုယ်တိုင်လည်း နှိုင်းမသိအောင် ဒီလောက်ပုံးမိကြားရင်းနဲ့ အခုတော့ နှိုင်းက သိဖြစ်အောင် သိသွားလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်းရယ်၊ မဟော်ခွဲ မောင်လေးနဲ့က ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းဆို ကြိုက်ကိုကြိုက်တာ... ဒါကြောင့်ပဲ၊ နှိုင်းပြောသလိုပဲဘာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နှိုင်းလည်း ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကြိုက်တယ်၊ နှိုင်းက မဟော်ထမင်းချိုင့်နဲ့ လဲပေးလိုက်၊ မဟော်က အိမ်ရှင်ပဲ၊ နှိုင်းက ဒီလောက်တော့ လိုက်လျောနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

နှိုင်းက ကလေးလိုကျနေသဖြင့် မဟော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ လိုက်မိလေသည်။ ဒါ ... နှိုင်း သက်သက် ကျနေမှန်းလည်း မဟော် ကောင်းစွာရိပ်မိလေသည်။

“ကဲပါ နှိုင်းရယ် ... ဒီနေ့တော့ အားလုံးလည်း ပြင်ပြီးရေး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ယူသွားလိုက်နော်၊ နောက်နေ့ကျရင်တော့ မဟော် အပေါ်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်”

မဟော်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် လက်သုတ်ပဝါလေးကို တန်းပုလွမ်းလိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မရဘူး ... ဒီနေ့လည်း နှိုင်း မဟော်ထမင်းချိုင့်ပဲ စားပွဲတယ်၊ ပြီးတော့ စာစီစာကုံး မှာထားမယ်နော် ... နှိုင်းကို အဲဒီဟင်းခွဲချက်ပေးတာမျိုး နှိုင်းမကြိုက်ဘူး၊ ရှိရင်လည်း အတူတူစားဖူးဖူး မရှိရင်လည်း ဘာမှမစားဘဲနေမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အဲဒီလိုတူခွဲခြားပြီး မဆက်ဆံပါနဲ့ မဟော်ရာ ... နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

မဟော် သက်ပြင်းမောကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပါပြီ နှိုင်းရယ်၊ နောက်ဆို မဟော်အားလုံး တင့်...”

ကည့်ပါမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒီထမင်းချိုင့်ပဲ ယူသွား ... ဟုတ်ပြီလား”

“မယူပါဘူး၊ ဟိုချိုင့်ပဲ ယူမယ်”

နှိုင်းက ပြောလည်းပြောရင်း စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော မဟော်ချိုင့်လေးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ မောင့်ကလည်း ရုံးသွားစို့ပျက်လာတာနှင့် စားပွဲပေါ်က ထမင်းချိုင့်လေးကိုယူပြီး အသီးသီးပျက်သွားကြလေသည်။

မဟော်ကတော့ နှိုင်းအပြုအမူတွေကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးခါရင်း ပြုံးပျော်နေတာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း နှိုင်းက မဟော်ထမင်းသလောက်တော့မဆို၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် မျှတသည့်စိတ်ကတော့ ရှိသားပဲဟု မဟော် အမှတ်ပေးလိုက်မိလေသည်။

နှိုင်းကတော့ အလုပ်စဝင်ရသည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် လူက ပျော်သလိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားသလိုပဲ ခံစားရလေသည်။ ဘေးနားကနေ မောင့်အလုပ်အကြောင်းတွေကို ပြောပြရင်း နှစ်ဦးသား လျှောက်လာကြလေသည်။

စက်ရုံထဲရောက်တော့ နှိုင်းက စက္ကူလိပ်တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ့နေရာကျအောင် Folk Lift ကားလေးမောင်းကာ နေရာချရလေသည်။ အလုပ်က သူများတွေထက်စာလျှင်တော့ သက်သာသည်လို့ ပြောရသည်။ ဒါတောင် နေ့လယ် Tea Time အချိန်ထိ တစ်ချက်ကလေးမ

မနားရ။

နှိုင်းထက်စာလျှင်တော့ တခြားဝန်ထမ်းတွေက ပိုပိုပင်ပန်းကြပါသည်။ တချို့ဆို ပစ္စည်းတွေသယ်ရ တချို့ကတော့ ငါးတွေသယ်ရနှင့် အရမ်းပိုပင်ပန်းကြပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးက သူတို့ဘဝကို သူတို့စိတ်ပျက်ပြီး ညည်းညူမနေကြပါ။

သူတို့ခွန်အားနှင့် စွမ်းအားရှိသလောက် ရုန်းကန်ရင်း ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ ရုန်းကန်နေကြတာ လေးစားဖို့ကောင်းလေသည်။ နှိုင်းအတွက်တော့ တကယ်ကို အတွေ့အကြုံသစ်တွေကို ရရှိစေပါသည်။

နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ကြိုးစားနေတာကိုကြည့်ပြီး ပိုမိုကြိုးစားချင်စိတ်များလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို အလုပ်လို့သတ်မှတ်ထားလျှင် သူတို့အားလုံးက တကယ်ကို တန်ဖိုးရှိသည့် လူသားတွေသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ နှိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နှိုင်းရဲ့အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချလေသည်။ နှိုင်းက ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံသစ်ဖြစ်သဖြင့် ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ကို ဖြစ်မိလေသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက နှိုင်းအတွက်သာ အရမ်းထူးဆန်းနေတာပါ။ မဟော်တို့အတွက်တော့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖြစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“တကယ်ဗျာ ... ဦးကြီးရာ အဲဒီချာတိတ်တွေ ရေလည်လှ။

နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် တကယ်လက်ဖျားခါတယ်။ ဒီလောက် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ထမ်းသယ်နေရတာတောင် တစ်ချက်အပြုံးမပျက်ဘူး။ ဂုဏ်ရယ်မောမောပဲ နှိုင်း သူတို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်တောင်မကောင်းဘူး။”

“အဲဒါ ဘဝလေ နှိုင်းရဲ့။ နှိုင်းက ကံကောင်းလို့ ပြည်စုံတဲ့ ပိသားစုမှ ကြီးပြင်းလာရလို့ ဒါတွေကို နားမလည်နိုင်တာ တကယ်တော့ နှိုင်း အဲဒီဟာက လူဆယ်ယောက်မှာ ရှစ်ယောက်လောက် ကျော်ဖြစ်နေရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကံကောင်းတဲ့ နှိုင်းတို့လိုလူတွေက ပိုပြီးကြိုးစားရမယ်။ တချို့ကလေးတွေဆို ပညာအရမ်းသင်ချင်တယ်။ သူတို့ သင်ခွင့်မရကြဘူး။ မိဘရဲ့စီးပွားရေး မပြေလည်မှုကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကောက်စိုက်ရတယ်။ လယ်ထွန်ရတယ်။ ရရာအလုပ်ပင်လုပ်ရတယ်။ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ။ သူတို့မှာ ရွေးချယ်စရာမရှိဘူး။ နှိုင်းတို့လို အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့လူတွေကျတော့ ရွေးချယ်စရာများလွန်းတော့ ဘဝမှာ ဟုံသွားတတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ နှိုင်း ဒီထောက်လာတာ ကောင်းဖို့ပဲ။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းမြင်ဖို့နဲ့ ဘဝရပ်ကပ်ဖို့ အသေအလဲကြိုးစားနေရတဲ့လူတွေကိုကြည့်ပြီး နှိုင်းအတွက် ‘မကျိုးအမြတ်တစ်ခုခုတော့ ရလိမ့်မယ်လို့ ဦးကြီးထင်တယ်’

ဦးကြီး၏စကားတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်ပါသည်။ နှိုင်းမရင်က ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့ နှိုင်းကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ်ပင် ပြန်လည်ရှက်ရွံ့လာမိလေသည်။

မဟော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်းကို အားပေးသည့်အပြိုးလေး ပြုံးပြလေသည်။ ဒီအပြိုးလေးနဲ့တင် နှိုင်းပင်ပန်းထားသမျှကို ပြေစေပါသည်။

နှိုင်းပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်မိလေသည်။ ဒီတစ်ခါ နှိုင်း အပြိုးမှာ တော့ ယုံကြည်ခြင်းတွေ၊ နှစ်လိုခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေမှာ သေချာပါသည်။ နှိုင်းပြောသမျှကို မောင့်က ပြုံး၍နားထောင်ရင်း ဣာနယ် အကောင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေလေသည်။

အခန်း (၁၄)

တစ်ပတ်လုံး အလှုပ်ပြီးသမျှ ဒီနေ့တော့ စနေနေ့ပို့ နှိုင်း ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။ အခုလို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်လေးတွေသာ ပဲတော်ခွဲ နီးနီးကပ်ကပ် တစ်နေ့ကျန် နေခွင့်ရတာမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် နှိုင်းကတော့ ဒီရက်လေး နှစ်ရက်ကို တခြားရက်တွေထက် ပိုပိုအင်မောလေသည်။ နှိုင်း မျက်နှာသပ်ပြီးတာနှင့် မဟော်တို့ ဝိပ်ဘက်ကို ကူးလာလေသည်။

ပါတိတ်တစ်ဆက်လေးနှင့် အပြင်သွားဖို့လုပ်နေသော မဟော်ကို နှိုင်း မျက်လုံးပြုံးကာကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဒီရက်ကို ဒီကောင်ထဲလေး ဘယ်မျှာသွားမှာပါလိမ့်။

ရည်းစားနဲ့နား ချိန်းတွေ့တာလားလို့ တွေးမိလိုက်တော့ ရင်ထဲ

ချက်ချင်းလှုပ်ခတ်ကာ ပူလောင်သွားလေသည်။

“ဟယ်... နှိုင်း နိုးပြီလား၊ မဟော်က မနိုးလောက်သေးဘူး မှတ်နေတာ”

နှိုင်းကတော့ ရွှန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းတစ်စုံကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း အက်ခတ်နေလေသည်။

“ရော် ... အိပ်ရေးမဝသေးဘူးထင်တယ်၊ ကဲ ... ဒါဆို မဟော်သွားတော့မယ်”

နှိုင်းရှေ့ကနေ မဟော် 'ကျွေ့ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်တော့ နှိုင်း ပိတ်ရပ်လိုက်မိလေသည်။ အပြုအမူက မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် နှိုင်းကိုယ်နှိုင်းတောင် ဘာလုပ်လိုက်မိလဲ မသိနိုင်အောင်ပင်။

မျက်စိရှေ့က မဟော်ထွက်သွားမှာကိုသာ တအားစိတ်ပူပြီ၊ ပိတ်ရပ်လိုက်မိတာ။ တကယ်ဆို ဒီအပြုအမူက အရင်းကလေးဆင့် သွားမှန်း နှိုင်း သိလိုက်လေသည်။

“ဆောရီး ... ဘယ်လဲမဟော်”

သမင်မျက်လုံးလေးလို ရွှန်းလဲ့နက်နိုနေသော မျက်ဝန်းလေး၏ အကြည့်ရူးရူးကြောင့် နှိုင်းရင်တွေ အဆမတန်ကို ခုန်သွားမိလေသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ့်နေ့လေ၊ မဟော်တို့က

တစ်လတစ်ရက်နေ့တိုင်း ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတယ်၊ ဒါမှလည်း ကလေးတွေ အန္တရာယ်ကင်းမှာလေ”

နှိုင်းကိုမော့ကြည့်ပြီး မပြောနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို နှိုင်း အင်မတန်ချစ်ပါသည်။ ဖူးဒီနေ့သော နှုတ်ခမ်းလေးက စကားပြောတိုင်း နှုတ်ခမ်းအသီးလေး လှုပ်ခါသွားတာကို နှိုင်း သဘောကျနေမိလေသည်။

“ဟုတ်လား ... နှိုင်းက ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ မဟော် အိမ်မှာပဲရှိမယ်လို့ ထင်နေတာ”

မဟော်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ရှိပါတယ် ... ဒီနေ့တော့ လုပ်အားပေးလေ”

“နှိုင်းလည်း လုပ်အားပေးမယ် ... ဖြစ်လား”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော်ရဲ့ပြုံးကျယ်ကျယ်မျက်ဝန်းလေးက ပိုပိုပိုင်းစက်ကာ ပြုံးကျယ်သွားမိလေသည်။

“အောင်မယ် ... ထယ်ပုတ်ပါလား၊ နှိုင်းရဲ့ နှိုင်းက အခု ကိုယ့်အကျိုးတွင်မဟုတ်ဘူး၊ သူများအကျိုးပါ သယ်ပိုးတတ်တဲ့ လူမဟာ်လှကောင်း ဖြစ်နေပြီပဲ”

မဟော်က လက်လေးငိုက်လိုက်ရင်း နှိုင်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ

ပြောလိုက်လေသည်။ အရင် နှိုင်းနှင့် တခြားမိပြစ်သွားအသာ နှိုင်းကို မဟော် သေသေချာချာကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အိုး... နှိုင်းက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ထတယ့်ကိုချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။ သပ်ရပ်ခန့်ညားတဲ့ဆံပင်တိုင်နဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ မျက်ခုံး။ မျက်လုံးများကြောင့် နှိုင်းကို လူချောတစ် ယောက်လို့ မသတ်မှတ်လို့မရချေ။

အရင်လို မာကျွတ်ကျွတ်စကားပြောဟန်မျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ တည်ငြိမ်တဲ့အကြည့်တွေ အပြောတွေကြောင့်လည်း နှိုင်း ပိုမိုကြည့် ကောင်းလာသည် ဖြစ်မည်။

“ဒါဆို... နှိုင်းလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်မယ်နော်”

“အင်း... ဒါဆို မဟော် ဖေဖေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် ဖေဖေက နှိုင်း ပျောက်လို့ ရှာနေဦးမယ်”

ထွက်သွားသော မဟော်ကို နှိုင်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဟိဟ သည့်ခန္ဓာကိုယ်လေးက နှိုင်းကို ပိုမိုစိတ်မချဖြစ်ရလေသည်။ ဒီ လောက်ချစ်စရာကောင်းပြီး စွဲမက်စရာ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ကောင်မလေးကို တွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်းကတော့ သဘောကျမှာ အမှန်ပင်။

ဒါတွေကိုတွေးမိလေ နှိုင်း ညတောင် အိပ်မချော့လေ ဖြစ်ရ

သည်။ နှိုင်း အခုဆို မဟော်ကိုချစ်မိနေတာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမိုသေ ချာလာသည်။

အခုဆို မျက်စိရှေ့တွင် မဟော်မနီတာနှင့် လွမ်းဆွတ်နေတတ် ပြီ။ တစ်ရက်လောက်များ မဟော် ကျောင်းပြန်နောက်ကျရင် ဦးကြီး ထက်ပင် နှိုင်း ငိုမိုရင်ပူမိလေသည်။

အနေနီးလေ ကောင်မလေးကို ပိုပြီးစွဲမက်လေနှင့်။ နှိုင်း ရင်ခန့်သံတွေ ဆူညံပေါက်ကွဲတုန်တော့မည်။ အခုအခြေအနေမှာ နှိုင်း ရင်ခန့်သံတွေကို ကောင်မလေးကို သွားပြောပြရင်လည်း နှိုင်းကို ယုံကြည်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟုမထင်။

နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်ပြန်စန့်လွန်းသည့် အချိန်အတွင်း တွင် အခုလို ရင်တွေတခိုင်းခိုင်းချန်ပြီး ထအားချစ်သွားမိတာ ကိုယ် တိုင်တောင် မယုံကြည်နိုင်။ မဟော်ဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။ မဟော် အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ငြိမ်သက်ကာ တစ်ခုခုကို တွေးနေသော နှိုင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သွားမယ်လေ နှိုင်း... ဘာတွေ ဒီလောက်များ တွေးနေတာ လဲ၊ ရန်တန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူကိုလွမ်းနေတာလား”
မဟော်ရဲ့အမေးကြောင့် နှိုင်း ရုက်သွားကာ ခေါင်းခါရင်း...
“ဟာဗျာ... မဟော်ကလဲ”

မဟော်ကတော့ မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး နီခဲ့ပြီး ရှက်သွားသော နှိုင်းကိုကြည့်ကာ ထရယ်မိလေသည်။ ကြည့်ပါဦး ... ဒါလေး ပြောတာကိုများ ရှက်နေလိုက်တာ။

“စတာပါ နှိုင်းရယ် ... အဲဒီလောက်လည်း ရှက်မနေပါနဲ့”

“ဟာကွာ ... မရှက်ပါဘူး”

မဟော်ပြောလေ နှိုင်းမျက်နှာက ပိုနီနီရဲလာလေ ဖြစ်သည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းရှက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပိုမို နောက်ချင်လာ မိသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပြကြီးမှာ ကြီးပြီးပွင့်လင်းတဲ့ လူနေမှုစရိုက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည့် နှိုင်းကို အခုလိုမျိုး ရှက်တတ်လိမ့်မည်ဟု မဟော်လုံးဝ မထင်ထား။ အခုတော့ ရှက်နေလိုက်တာများ ကလေးပိစိညှောင့် တောင့်လေးကျနေတာပဲ။

“မရှက်ဘူးသာပြောနေတာ ... နှိုင်းမျက်နှာက နီရဲနေပြီ”

“နေပူလို့ပါ မဟော်ကလဲ”

နှိုင်းရဲ့ ဘုဆတ်ဆတ်စကားကြောင့် မဟော် ထပ်ရယ်မိပြန် သည်။

“ဟာဗျာ ... ရယ်ပဲရယ်နေတော့တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်းရယ်၊ ဒါက ... မရယ်တော့ဘူး။ နှိုင်း

ဖြစ်နေပုံက ဆယ်ကျော်သက် အပျိုဖျန်းလေး ရှက်နေတာနဲ့တူလို့ တကယ်ဆို ဒါမျိုးက နှိုင်းတို့အတွက် အထူးအဆန်းမှမဟုတ်တာ”

“ဟာ ... ထူးဆန်းတာပေါ့ မဟော်ရ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ သည်းသည်းလှုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဖူးဘူး”

နှိုင်းက ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မဟော်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ခါရင်း ထက်ပြောလေသည်။

မဟော်ရဲ့ခေါင်းအခါ ဆံပင်လေးများက ယိမ်းနွဲ့သွားပုံကတော့ ကောင်းမြတ် သီချင်းထဲကလို “မင်းရဲ့ ဆံနွယ်တွေ လေမှာလွင့်နေပြီ ညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်ခွင့်ရချင်မိ” ဆိုသည့် စာသားလေးကို သွားသတ် ပုပ်လေသည်။

“သည်းသည်းလှုပ်တောင် နည်းနည်းတော့ ချစ်ဖူးမှာပေါ့”

“နှိုင်း အမှန်တိုင်းပြောရင် မဟော်က ယုံမှာမို့လို့လား။ ဒါဆို ပမဟော်ရော ချစ်ဖူးလား”

မဟော်ကတော့ လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ကလေးလေးလို ခါပြ လိုက်ရင်း ...

“မယ့် ... ချစ်ဖူးတာပေါ့ နှိုင်းရယ်၊ မချစ်ဖူးဘူး ရှိမလား”

မဟော်ရဲ့စကားကြောင့် နှိုင်း လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေ

တောင် ဆက်မလှမ်းဖြစ်ဘဲ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာ ... ဒါ ... ဒါဆို အဲဒီ မဟော်ချစ်သူကရော အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူလား ... သူ အခု အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”

မဟော်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် သူများအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြသလို ပြောနေလေသည်။ မအေးဆေးနိုင်တာဆိုလို့ နှိုင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နှိုင်းရင်ထဲမှာတော့ နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသလိုကို ပူလောင်နေလေသည်။

“ဘာလိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နှိုင်းကို သူ့ မယူရတာလဲ”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော်ကတော့ လက်ခုပ်တီးရင်း ထေရ် လိုက်လေသည်။ နှိုင်းအထင် မဟော်ရဲ့ရယ်သံက နည်းနည်းပေး နာကြည်းမှုတွေ ရောနေမည်ထင်သည်။

“ချစ်စရာကောင်းတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ နှိုင်းရယ်၊ လောကမှာ အချစ်ထက်အရေးကြီးတာ ရှိသေးတယ်လေ နှိုင်းရဲ့”

မဟော်စကားကို နှိုင်းနားမလည်နိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြွယ် စားလိုက်လေသည်။

“နှိုင်း မသိသေးဘူးထင်တယ် ... ဇဗ္ဗလေ ... ဇဗ္ဗ”

“ဇဗ္ဗ”

နှိုင်းကလည်း ခရာယောင်ပြီး ဘဲယောင်လိုက်မိလေသည်။ မဟော်မျက်နှာမှာတော့ မာနကြောင့်ထင်သည် မျှော်လင့်လေးများက ကန့်သတ်ဖျင်လက်နေလေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကိုတော့ မဲ့လိုက်ရင်း မဟော်ဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ကိုက ခုနီးသာတော့ မဟော်လို့ တောက ဝရာမလေးတစ်ယောက်ကို သူ့တို့သားနဲ့ သဘောမတူပါဘူးဆိုပြီး ပြောပြောကြတယ်”

“ဒါဆို မဟော်ချစ်သူကရော ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောပါတယ် သူကတော့ မဟော်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ မဟော်ကိုပဲ ချစ်တယ်တဲ့”

“အဲဒါဆို ... မဟော်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးမယူဖြစ်တာလဲ”

“အီးဟီး ... သူ့ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ နှိုင်း၊ လက်ထပ်တယ် ပိုတာ သူနဲ့မဟော် နှစ်ယောက်တည်းပေါင်းသင်းကြတာမှမဟုတ်တာ၊ ပျိုပီတာအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ကိုယ့်အိတ်အသိုင်းအဝိုင်း နှစ်ကော်လုံး ပေါင်း မှုတ်ကြရတာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို သဘောမတူတဲ့ မိသားစုကြားထဲကို ပြုတ် ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ အမြဲ မဟော်အနိမ်ခံနေရမှာပေါ့၊ မဟော်

ဘဝမှာ မဟော်ဘယ်တုန်းကမှ သူများလက်ညှိုးထိုးခံရမယ့် အပြုအမူ၊ အနေအလိုင်းမျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မဟော်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အားနည်းချက်မရှိတဲ့အခါ အခုလို ဆင်းရဲဘာတစ်ခုတည်းနဲ့ သဘောမတူဘူးဆို မဟော် လုံးဝဝမ်းမနည်းဘူး။ ဆင်းရဲဘာအပြစ်မဟုတ်ဘူး နှိုင်း။ မဟော်ကို ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲမယ် သူများပစ္စည်းကို မတရားမယူဘူး။ သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ဘူး။ ဒီတွေအဲဒီလိုဆင်းရဲလို့ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုလည်း မယူဘူးလို့လည်း မဟော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မဟော်တို့မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့မာနပဲရှိပါတယ် နှိုင်းရယ်။ အဲဒါလေးကိုတော့ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေကနဲ့မှ မဟော် မလဲနိုင်ဘူး။ မဟော်ဘဝမှာ အဲဒီအရာနဲ့ဆိုင်ရတာမရှိရင် မဟော်သေသွားတာ ကြာပြီ ဒါကြောင့်လည်း မဟော် အပြစ်ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်လဲမတောင်းရင် ဒီတစ်ဝပ်ဘယ်တော့မှ မယူဘူးလို့ သူလည်း နောက်တော့ မိဘတွေသဘောတူတဲ့လူနဲ့ ယူသွားပါတယ်။ ကောင်းပါတယ် အဲဒါလည်း”

ဧတလ်လမ်းဆုံးတော့ ကာယကံရှင် မဟော်တော့ ဘယ်လိုပဲသည်မသိ နှိုင်းတော့ ရင်ထဲ အရမ်းကို ဆိုးစစ်ကြေကွဲမိလေသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မဟော်ရင်ထဲကို နှိုင်း ဝင်ကြည့်လို့ရသည်။ မဟော်ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ကြေကွဲခဲ့သေး

မဟော်ကတော့ ဘာမှမမြစ်သလို ပြန်ပြောပြနေလေသည်။ ပိုင်းကတော့ မဟော်ကို ပြစ်ဒိန်းရင် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး နှစ်သိပ်လိုက်ပျင်နေပါသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ နှိုင်းမလုပ်ခဲ့ပါ။

ထိပ်ကိုမာနကြီးသည် မာနမင်းသမီးလေး စိတ်ဆိုး စိတ်ဆုတ်ပျက်ကို နှိုင်း သေမှာထက်ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့နေမိလေသည်။ မဟော်ရဲ့ မျက်ဝန်းထောက်ထောက်လေးတွေကတော့ နှိုင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ဆက်လက် ပြောပေးသွားနေပြန်သည်။

မဟော် စကားဆုံးတော့ ဟက်ဆန် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်... “မဟော် ရွှေကန်ပြောနေတာနဲ့တင် နှိုင်း နားငြီးနေပြီထင်တယ်။ မဆာရီး နှိုင်းရေ ... မဟော်က တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုပဲ ပြောကြား စကားများတယ်”

“များပါဗျာ ... မဟော်အတွက်ဆို နားထောင်ပေးဖို့ အဆင်မပြေပါ”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော် ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မထိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း...

“မဟော်ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးတစ်ခုကို ပြောပါဆို ဘာဖြစ်သလဲ”

“မဟော်လား ... စွယ်မင်းလို့ ပျံချင်တယ်”

မဟော်က လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့တန်းရင်း ပေါက်တက်ကရတွေ လျှောက်ပြောလေသည်။ ဒါဟာ မဟော် တမင်စိတ်ပြောအောင် လုပ်နေမှန်းလည်း နှိုင်း သိပါသည်။

“မနောက်နဲ့ကွာ ... အကောင်းပြော”

“အင်း ... မဟော် အများကြီး မရွှေ့လင့်ပါဘူး နှိုင်း မပေးအေးချမ်းတဲ့တဝလေးမှာ မပူမပင်နဲ့ မိသားစုနဲ့ အတူနေရင်တော်ပြီ”

မဟော်ရယ် ... ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ခြုံစင်ရာလဲဆိုသည်စကားကိုတော့ နှိုင်းရင်ထဲက တိုးတိုးဖွဖွလေး ပြောလိုက်လေသည်။ ဘယ်တော့မဆို မိသားစုကို အမြဲကြည့်တတ်သည့် မဟော်ရဲ့ မြတ်မြတ်သည့်စိတ်ထားလေးကိုလည်း နှိုင်း သဘောကျမိလေသည်။

“မဟော်စိတ်ကူးတွေ တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါနဲ့ ငေးနောက်ထပ် အချစ်သစ်ကို ထပ်မရှာတော့ဘူးလား၊ မဟော်။ ဒီလောက်လှတာ ... မဟော်ကိုကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေဆို ပုံမှာပဲ”

မဟော်က နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အာ ... နှိုင်းနဲ့တော့ ခက်ပြီ။ အချစ်ဆိုတာ ရှာဖွေမှုမဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့အလိုလို ရင်ထဲပေါက်ဖွားလာတာ။ အခုလို ... မဟော်နှလုံးသားက နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်ဖို့ဘူး”

ပြောတာ မလုံလောက်သေးဘူး”

မဟော်အပြောလေးကြောင့် နှိုင်း ရယ်ရမလို့ ဝိုရမလို့တောင် ဖြစ်မိလေသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ချစ်သေးတာ ကောင်းပေမယ့် နှိုင်းကိုတော့ ချစ်စေချင်ပြီး နှိုင်း သက်ခြင်းတွေ အခါခါကျိတ်ပျရင်း ဒီကောင်မလေး ကို ရွေးချယ်ဖူး ငြိတွယ်နေမိလေသည်။

ကျောင်းနားရောက်သည်နှင့် မဟော်က မိုးခက်ကို လှမ်းနှုတ်ပယ်လိုက်လေသည်။

“ဦးစက် ... နင်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီပေါ့ဟာ ... နင်ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ”

မိုးခက်က မဟော်ကိုသာ ဖြန်ပြောနေသော်လည်း မျက်လုံးထွက် နှိုင်းခစ်မှာသာ။ အရင်တစ်ခေါက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့သော ပြင်ကိုမြင်သည်နှင့် မိုးခက်တို့ မြေမြေချင်း ခြေမြင်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါက နင့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးချဦးမယ်။ နှိုင်းမခတဲ့၊ ပုံအိမ်မှာတည်းနေတဲ့ တည့်သည်ပေါ့။ အခု ကျောင်းမှာ လှုပ်အားပေးပြာယ်ဆိုလို့ လိုက်ကုတာ”

“နှိုင်း ... ဒါက မဟော်ကျောင်းတန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းမဟက်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်”

နှိုင်းနဲ့မိုးစက်တို့ရဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မှုတွေမှာ အစာမကျေမှုတွေ ပေါင်းစပ်နေသည်ကိုတော့ မဟော်က လုံးဝမသိပေ။ မဟော်ကတော့ နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ...

“ဟဲ့ ... ကျောင်းက အခု ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေကတော့ တံမြက်စည်းလှည်း၊ အခန်းသန့်ရှင်းရေးပေါ့။ ဝါတို့ကတော့ မှန်ပြောင်ပေါက်ပေါင်တွေ ဆွေးနေတာတွေ အသစ်လဲမယ်၊ ပြီးရင် ... ကျောင်းက နုံတွေ ခွဲနေတာကို ပြန်ရိုက်မယ်”

“ဪ အေး ... ကျွန်တို့ဆရာတွေရော ချောက်နေကြပြီလား”

“ရောက်နေပြီ၊ အေးလုံးက ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်တာဝန်ယူနေတာ၊ နင်နဲ့ငါ့အခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အေးပါလယ် ... နင်ကလည်း စိတ်ကြီးပဲ”

မဟော်ကပြောရင်း ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။ မဟော်နောက်မှာတော့ နှိုင်းနဲ့မိုးစက်တို့ကသာ တစ်ယောက်အခြေအနေ တစ်ယောက် check ရင်း လိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ကိုနှိုင်းမခက ရောက်တာကြော့ပြီလဲလဲတယ်နော်၊ ဗိုတစ်

“ဟော်ဆီ ထမင်းချိုင့်လာဖို့တုန်းက ကျွန်တော် တွေ့ဖူးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သုံးပတ်လောက်တော့ မှီပါပြီ”

မိုးစက် ဘာကိုညည်ခွယ်ပြီး စကားကြောင်းနေသည်ဆိုတာကို ပြီးကလည်း ယောက်ျားချင်းနဲ့ သိနေလေသည်။

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

မိုးစက်ကလည်း အကွက်ရသည်နှင့် ဆွက်ချင်းတည့်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ဘာမေးခွန်းတွေလာမည်ဆိုတာ ကြိုတွေးပြီးသားမို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။

“မပြန်ဖြစ်ဖို့ ဖွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီရွာလေးကို သဘောထားပါဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာထားလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

နှိုင်းရဲ့အဆုံးပိတ်စကားကြောင့် မိုးစက်မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ပျက်မည်ပြီး တင်းမာသွားလေသည်။

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော်တို့တောမှာ ဘာမှမက်မောစရာ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျား မထင်ပါဘူးလားနော်”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုကြည့်ပြောတာလဲ ကိုမိုးစက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ထက်ပဲ ခင်ဗျားက ပိုသိနိုင်ဦးမလား”

နှိုင်းကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ကို တစ်ခါတည်း ပြောချာလို့က်လေသည်။

“ဟာ ... အဲဒီနှစ်ယောက် စကားပြောမှာလား၊ အလုပ်လုပ်မှာလား၊ ကြည့်နေတာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုးတိုးထိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းကိုမသိဘူး။”

မဟော်က တံမြက်စည်းလေးကို ကောက်ကိုင်ကာ ယှည်းရင်း ဟိုနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်လိုက်လေသည်။ အခုထိ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် ပြောစရာရှိနေသည်မသိ။ မဟော်လှမ်းအော်လိုက်မှသာ နှိုင်းက ပြုံးရင်း မဟော်ဆီ လျှောက်လာလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆရာမက ပြောလေဖူး၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က အယ်သိမလဲ”

နှိုင်းက လက်လေးနှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ရင်း မိနိုက်ရှိုးကရှိုးလေ။ ပြောနေသဖြင့် မဟော် ရယ်မိလေသည်။

“အဟီး ... မိုးစက် ... ချင် နှိုင်းကို ဘာကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပြလိုက်လေ”

မိုးစက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် အနည်းငယ်ပင့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ... တူနှင့်သံဘူးလေးကို ယူကာ မဟော်တို့အနားသို့ ယူ။

လိုက်လေသည်။

“ဈေး ကိုနှိုင်းမခ ... ခပ်ညှူး ပြောင်းပေါက်ပေါင်တွေ အောက်က မခိုင်တော့တာကို သစ်သားပြန်ပိုးပြီး နည်းနည်းခိုင်အောင် ရိုက်လိုက်ပါ”

“ဗျာ”

ထစ်ခါမှမလုပ်ပူသည့် နှိုင်းအတွက်တော့ ဒါမျိုးကို ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နှိုင်း ထာကယ်ကိုမသိချေ။ ဒါကိုသိလို့လည်း မိုးစက်က မဟော်ရှေ့တွင် နှိုင်းကို တမင်လှင်ခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။

“မလုပ်တာတိုရင်လည်း နေလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်မယ်။ ဒီတလေးထိုင်နေတဲ့ သံနည်းနည်းထွက်နေတာ၊ တချို့ ခုံမိုင်တာလေးတွေကို ပြန်ပြန်ရိုက်လိုက်နော် ... ဒီလောက်တော့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

ယောက်ျားချင်းမှာ သူ့လုပ်ထတ်ပြီး ကိုယ်မလုပ်တတ်တာတော့ စင်မထန်ရက်ဖို့ကောင်းလေသည်။ နှိုင်း ရက်ရှက်နှင့် မိုးစက်လှမ်းပေးသော တူနှင့်သံဘူးလေးကို ယူရင်း ...

“ရပါ့တယ် ဒီလောက်တော့”

မဟော်ကတော့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သိပ်မသက်သာချင်

တော့။ ပြောဆိုနေပုံကြီးတွေကလည်း ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ မသိရင် ရန်သူတွေကျနေတာပဲ။ အခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို မဟော် ကြည့်လိုက်ရင်း တံမြက်စည်း ဆက်လှည်းလိုက်လေသည်။ ဆော့နေ တော့ သောက်ရေအိုးလှယ်နေတုန်း...

“အား”

နှိုင်းထံမှာ ကြားလိုက်ရသည့် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ။ မဟော် ချက်ချင်းဆိုသလို နှိုင်းဆီသို့ အပြေးသွားလိုက်မိလေသည်။ လက်ညှိုး ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အံကြိတ်ကာ အော်နေ သည့် နှိုင်းကိုတွေ့တော့ မဟော် နှိုင်းနားတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ဇိတ်ပူသွား မိလေသည်။

နှိုင်းလက်ကို မဟော်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“နှိုင်း ပြစမ်း ... ဖော်ဖော်ထိသွားလား”

မဟော်က နှိုင်းလက်ကိုယူရင်း ကြည့်လိုက်လေသည်။ လက်က တူနှင့်တူမိသည်ထင်သည်။ သွေးတွေထွက်ကာ လက်ညှိုးထိပ်လေးဆို ပြားသွားလေသည်။ မဟော်ဖြစ်နေတာတိုမြင်တော့ မိုးစက်ရင်ထဲ သဝန်တိုစိတ်များက ချက်ချင်းတောက်ထောင်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားဗျာ ... ဒီတူလေးနဲ့ သံရိုက်တာတောင် ခြောင့်အောင် မရိုက်တတ်ဘူး။ ဖြစ်ရမယ်”

မိုးစက်စကားကြောင့် နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး ဟုန်းခနဲနေအောင် ဒေါသမီးက ပူလောင်သွားလေသည်။ နာကျင်နေသည့် ဒဏ်ရာတောင် ဘာမှန်းမသိနိုင်လောက်အောင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ရွံ့သွားမိလေ သည်။

စောစောကတည်းက မဟော်ရှေ့တွင် တမင်အရှက်ခွဲခဲ့သည် ဆိုသည့်စိတ်က နှိုင်းရဲ့ဒေါသတွေကို ပိုမိုတောက်လောင်သွားစေသည်။ များခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း မိုးစက်မျက်နှာသို့ လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်လုံး ကို ထိုးချလိုက်လေသည်။

အခြေအနေက အရမ်းကိုမြန်ဆန်သွားလေသည်။ မဟော် ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုက်။ မိုးစက်က ပစ်လဲကျ သွားရာမှ ပြန်ထရင် နှိုင်းကို ထိုးဇွယ်လိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ရပ်ရင်း ...

“တော်ကြတော့ ... နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မရှက် ပူသွား၊ မိုးစက် ... နင်ကရာရာ ... စေတနာနဲ့ လာကူတဲ့လူကို ဝဲဒီလို ခြော့စရာလား”

“ရှင်ကရာရာ ဒါလေးခြော့ရုံနဲ့ ဒီလောက် လုပ်စရာလား”
မဟော် ဇိတ်ခိုးကာ နှစ်ယောက်လုံးကို ထအော်လိုက်လေ သည်။ နှိုင်းရဲ့ စောစောက အော်သံကြောင့် ကျောင်းထဲရှိ ဆရာမ

အားလုံးလည်း ရောက်ရှိလာသဖြင့် မဟော် ပိုပြီးရှက်ရွံ့မိလေသည်။

မဟော် ပြောပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက်လုံးကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ကျန်တဲ့ဆရာမတွေကတော့ ဆရာဝန်ပြေး ခေါ်ပြီး နှိုင်းနှင့်မိုးစက်ကို ဆေးကုပေးလေသည်။

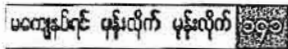
နှိုင်းကတော့ စောစောက ဒေါသကြောင့် လုပ်ချင်တာလုပ်လိုက် ပြီးမှ မဟော်မျက်နှာကို ပြေးမြင်ယောင်က အခုမှပဲ နောင်တ ခုလိုက်မိ လေသည်။

နှိုင်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေသည့် ကောင်မလေးရဲ့ ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေက နှိုင်းရဲ့အပြုအမူဆိုးကြောင့် ချက်ချင်းဆိုဝလံ ပြောင်းလဲခက်ထန်သွားလေသည်။

နှိုင်းမှာ ဆရာဝန်ပြောတာတွေကိုလည်း နားထဲမကြားဘဲ မဟော်မျက်နှာလေးကိုသာ အခါခါမြင်ယောင်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိအောင် ဖြူဖပ်ဖျော့ရော်သွားမိလေသည်။ ဆေးခန်းပြပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မဟော်ကိုရှာမတွေ့။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးလည်း မဟော်ရဲ့အရိပ်အယောင်လေးကို တောင် နှိုင်းမတွေ့ရ။ မတွေ့ရလေ ... နှိုင်း ပိုပြီးတွေ့ချင်လေပင်။ နှိုင်းကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း နှိုင်း ကြောက်သည်။

မဟော်ကို တမင်ရည်ရွယ်ပြီး အရှက်ခွဲဖို့ နှိုင်း လိုက်သွားခဲ့တာမှ

မဟတ်တာ။ အခုတော့ ... မဟော်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားလေ နှိုင်းအ တွက် ပိုပြီးဝေးဖို့ဖြစ်လာလေ ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ညလုံးလည်း နှိုင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အထူးလူးအလှိုင်းလှိုင်းနှင့် အချိန်ကုန်သွားလေ သည်။

အခန်း (၁၅)

မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကြောင့် နှိုင်းကို မဟော် ရှောင်နေလိုက်လေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း သေချာမသိပေမယ့် နှိုင်းကို မဟော်စိတ်ဆိုးမိလေသည်။ နှိုင်းကြောင့် မဟော် ယတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ အနည်းနဲ့အများ လူပြောခံရလေပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုကာတည်းက ဒီမိန်းမလည်း အလိုလိုထကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။ ဒါကြောင့် မဟော် မနက်စောစော ထမင်းဟင်းချက်၊ ဓနေ့စို့နှင့် ကျန်တဲ့လူတွေအတွက် မနက်စာနှင့် ထမင်းချိုင့်ကို စောစောပြင်ပြီး ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း မနေ့က ခြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်

အဖျက်တွေက မျက်ဝန်းထဲ ရှင်ရှင်ပြုသလို အနေးတစ်ခုချင်း ပြန်ပြင် ယောင်းမိလေသည်။

မဟော် ခေါင်းကို ခါထုတ်လိုက်ရင်း ... ကလေးတွေအတွက် စာများကို ကျွောက်သင်ပုန်းတွင် ရေးထားလိုက်လေသည်။

မနေ့က တစ်နေ့လုံးလည်း ကျောင်းပြန်ကတည်းက နှိုင်းကို မဟော် လုံ့မတွေ့အောင်နေလေသည်။ မဟုတ်ရင် နှိုင်းရဲ့ အစိုးစွဲနေ သည့် ဒီတစ်ခုခုဆို ရန်ဖြစ်တတ်သည့် အကျွန်းဆိုးကြီးတွေကို မဟော် မကြိုက်ပါ။

နှိုင်းက မဟော်တို့အိမ် ရောက်လာပြီးမှ အစစအရာရာ ပြောင်း လဲလာတာကိုတော့ မဟော် လက်ခံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒေါသကြီး ထတတ်သည့် နှိုင်းမိတ်ကို မဟော် တော်တော်လေး ပြင်ရဦးမည် ထင် သည်။

မဟော် ကလေးတွေရဲ့စာအုပ်တွေကို အမှတ်ခြစ်နေတုန်း ဦးစက် ရောက်လာလေသည်။ ဦးစက်ကတော့ မဟော်မျက်နှာကို မှီကြည့်ရင်း မဟော်အားပြောရင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မဟော် ... နင် ... ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား။”

မဟော်က ဦးစက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ... နှုတ် ခမ်းတစ်ဖက်ကိုမဲ့ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“နင့်လုပ်ရပ်တွေကို နှင်အသိဆုံးနေမှာပါ။ ငါ့ကို သာမှ လာပေးမနေနဲ့”

“ငါ မနေ့က လွန်သွားတယ်ဆိုတာကို သိမိတယ် မဟော်ရ။ ဒါပေမဲ့ နှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့စိတ်တွေကို ငါ ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး”

မဟော် အမှတ်ခြစ်နေရာမှ စာအုပ်လေးကိုပိတ်လိုက်ရင်း မိုးစက်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ မိုးစက် ငါတို့အသက်တွေက လယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေလို စိတ်ဆိုးရန်ဖြစ်ရမယ့်အသွယ် မဟုတ်ဘူး။ နှင် မနေ့က လုပ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်အကျဉ်းထန်လဲ။ ပြီးတော့ ... နှင်က ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၊ နှင် ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသထွက်နေပါစေ၊ နှင်စိတ်ကို နှင်ထိန်းနိုင်ရမယ်။ အခုလို ပြဿနာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတော့ နှင်လည်း မကောင်းဘူး။ ငါလည်း မကောင်းဘူး။ ဦးဆုံးတာ။ သူက ဧည့်သည်လေ။ ငါတို့က သူ့ကိုပိုင်ပြီး အနိုင်ကျင့်နေသလို ဖြစ်နေပြီ။ သူက သူ့ဌေးသားတစ်ယောက်ပဲ အဓကတည်းက ဒါတွေ မလုပ်တတ်တာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို နှင်သိရမယ်။ အဲဒါပဲ မဟုတ်ဘဲ နှင်က သူ့အားနည်းချက်ကို အသုံးပြုတာတော့ မကောင်းဘူး။ သူ ဘယ်လောက်ရှက်သွားမလဲဆိုတာ နှင်နည်းနည်းမှ မသေ့မိဘူးလား”

“မှာသွားမှန်း ငါသိမိတယ် မဟော်ရယ်။ ငါလေ တကယ်တော့ နှင်ကိုသိပ်ချစ်လို့ သဝန်တိုပြီးဖြစ်သွားရတာပါဟာ။ ငါ့ကို မှားသည်ပေးပါ”

မိုးစက်က မဟော်မျက်လုံးတွေကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း မှင်ထဲက စကားတွေကိုပြောလိုက်လေသည်။ မဟော်က ကိုယ့်အပေါ် ရှုငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် မိုတာကို သိနေပေမယ့်လည်း မိုးစက်ကတော့ အသည်းဇောက်မတတ် ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူလေ။

“မိုးစက် ... နှင်ကို ငါထပ်ပြောပါစေ။ နှင်ကို ငါ သူငယ်ချင်း၊ မောင်နှမတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးခံစားကြည့်လို့မရဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မျှော်ခိုင်းချင်တိုင်း ချစ်ခိုင်းလို့မရဘူး။ မိုးစက်၊ နှင်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့စိတ်တွေကိုလည်း နှင် နားလည်ပြီးသားပါဟာ”

မိုးစက် အေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလို့ မရမှန်းလည်း မိုးစက် ကောင်းကောင်းသိမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်စေချင်တာကတော့ ချစ်တဲ့သူ ပျင်းရဲဆန္ဒပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

“ငါ့မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးလား မဟော်ရယ်”
မိုးစက် မဟော်မျက်နှာလေးကို ဝေးကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ သက်ခြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

၁၆ ပန်ဆုတ

“နင့်ကို ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ငါ အပြစ်
ခင်နေမှာပါ။ မိုးစက်ရယ်၊ တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေ မပေးနိုင်တာတော့
ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“ရပါတယ်ဟာ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့က အစကတည်း။
က မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာကို အေးပါ... ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ငါ့ကို နှင့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်
ဆိုကတည်းက ငါကျေနပ်ပါတယ်။ နင့်အတွက် ငါအမြဲ သူငယ်ချင်း၊
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေမှာပါ။”

မဟော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြုံ
လိုက်မိလေသည်။ တစ်ခါတလေမှာ ထောင့်ငါးရာအချစ်ထက် ငါးရာ
နှစ်ဆယ့်ရှစ်အချစ်က ပိုပြီးအေးမြစေလေသည်။

အခန်း (၁၆)

မနက်မိုးလင်းကတည်းက မဟော်ကို မတွေ့ရသဖြင့် နှိုင်း
ရမ်းကို စိတ်ညစ်နေမိလေသည်။ မနေ့ကလည်း ကျောင်းက ပြန်
လာကတည်းကလည်း မတွေ့ရဘူး။ အခုလည်း မနက်ကတည်းက
မတွေ့ရသဖြင့် နှိုင်း ဘာမှလုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်မရှိဘဲ ရင်ထဲ မောပန်း
နေမိလေသည်။

နှိုင်းကိုများ မုန်းသွားပြီလားဆိုသည့်အတွေးကလည်း နှိုင်း
ကို အကြိမ်ကြိမ် ခြောက်လှန့်နေလေသည်။

အခု စက်ရုံရောက်တော့လည်း နှိုင်း ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင်
မလုပ်လုပ်မကပ်။ အရာရာ တာလွဲတွေချည်း ဖြစ်နေလေသည်။ ဖြစ်
ရင် မဟော်ကျောင်းကိုလိုက်သွားပြီး မဟော်မျက်နှာလေးကို ပြေး

ကြည့်ကာ မဟော်ကျော့နပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ချင်နေမိသည်။

ရင်ထဲ မတင်မကျစ်တိက နှိုင်းကို ဘာမှလုပ်လို့မရအောင်ကို ပြုစားထားလေသည်။ နှိုင်းမျက်နှာပျက်နေတာကိုတွေ့တော့ အထူးအလုပ်တွဲလုပ်သည့် ကိုဘမောင်ကပင် သတိပြုမိ၍ပေးလာလေသည်။

“နှိုင်း... အဲဒါက ဟိုဘက်မှာ ဝီရုမှာလေကွာ”

နှိုင်းက စက္ကူတွေကို နေရာမှားချွန်သဖြင့် ကိုဘမောင် လှမ်းအော်သတိပေးရလေသည်။ နှိုင်းလည်း အခုမှ ကြည့်လိုက်တော့... ဟုတ်သားပဲ ဒါက အချောစက္ကူလိပ်တွေ စီရမယ့်နေရာမှ မဟုတ်တာ။ နှိုင်း ကားလေးကို ပြန်ကွေ့ရင် ဟိုဘက်က စက္ကူချော့ပြုထားရာနေရာတွင် ပြန်သွားစိလိုက်လေသည်။

ကိုဘမောင်ကတော့ နှိုင်းကို သေချာကြည့်ရင်း နှိုင်းအနားလမ်းလျှောက်လာလေသည်။

“နှိုင်း... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမတောင်းဘူးလား။ မနက်ကတည်းက ထမင်းလည်း သိပ်စားတာမတွေ့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘမောင်ရာ... ကျွန်တော် စိတ်ညစ်တာပါ”

နှိုင်းက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း ကားကိုနှိကာ ရှင်းပေးလေသည်။

“ဘာတွေများ ညစ်စရာရှိလို့လဲကွာ၊ မင်းအလုပ်တွေ ပင်ပန်းလို့လား၊ အေးဆွဲကွာ... မင်းလိုသူဌေးသားက ဒီလိုအလုပ်တွေကို ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

မောင့်က နှိုင်းအကြောင်းတွေကို အားလုံးကိုပြောပြထားသဖြင့် နှိုင်းအခြေအနေကို အတုနဲ့လုံးသိနေကြပြီး ဟနာနားလည်ပေးရင်း ကတိနိုင်သလောက် ကူညီပေးမကြလေသည်။

“နှိုင်း အလုပ်ပင်ပန်းတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း လုပ်နိုင်ပါ့တယ် ကိုဘမောင်ရာ၊ အခု စိတ်ပင်ပန်းတာက ဆိုးတာ”

နှိုင်းစကားကို နားထောင်ရင်း ကိုဘမောင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ အချစ်အမှုလုံး ကြီးပဲဖြစ်ရမယ် ဟုတ်သား”

“ဟာ... မင်းများ ဝေဒင်ဟောတာထက်တောင် မှန်သေးတယ်ချာ”

ကိုဘမောင်ကတော့ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သဖြင့် နှိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် နှိုင်း ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း မြင်မိလေသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရင်ရယ် အတွေ့အကြုံက သင်သွားဟာပေါ့”

ပြောပါဦး မောင်ရင်ကောင်မလေးနဲ့ မောင်ရင်အကြောင်း။”

နိုင်နင်း တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာကျိတ်နိတ်မျိုသိပ်ထားပျံ့တာ များလွန်းနေသဖြင့် ကိုဘမောင်ကို ရင်ဖွင့်မိလေသည်။ ကိုဘမောင်က အနေတည်ပြီး ပါးစပ်မဖွာသည့်လူ့ခွံလှိုင်းလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် ရင်ဖွင့်မိတာလည်းပါသည်။

“ဟာ... မောင်ရင်က တကယ့်မှာနာခဲလေးကိုမှ သွားကြိုက်တာကိုးကွ။ မဟော်ဆိုတာ ငါ့တို့ရွာမှာ နာမည်အကြီးဆုံးနဲ့ ကျွန်ုပ်အရှိုဆုံး မိန်းကလေးကွ”

အရေးထဲ ကိုဘမောင်ကလည်း သူတို့ရွာရဲ့ခရမ်းလေး အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။ အခုက သူ စိတ်ဆိုးနေတာမျိုး ကျွန်တော် မနေတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကို အဆင်ပြေမယ့် နည်းလမ်းလေးရှိရင် အကြံပေးစမ်းပါဦး။ ဒီမှာ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ပူလွန်းလို့ ပြာကျတော့မယ်”

“ဟကောင်ရ... မင်းဟာကလည်း ဖွင့်ထောင်မပြောရအေး။ သူ့ ပျာယာကို ခတ်နေတာပဲ။ ယောက်ျားဇွေး ကျင့်လိုက်တာ”

“ကျတော့ တက်တာတွေ ကျွန်တော် မသိဘူးလား အဖုအချိန်မှာ သူနဲ့အဆင်ပြေဖို့ဆို ကျွန်တော် သာပဲလုပ်ရတာပဲ။

“ဆင်သင့်သိ”

“ဟာ... ခက်တော့နေပါပြီ။ နေပါဦး... ငါ စဉ်းစားပါရစေပါ”

ကိုဘမောင်က သူ့ မရှိခဲ့ဖူးမှ ဖုတ်ခိတ်လေးကို ဆွဲရင်း အကြံပေးနေလေသည်။ နိုင်နင်းကတော့ ကိုဘမောင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သာပြောမလဲဆိုတာ အာရုံစိုက်နားထောင်နေမိလေသည်။

“ငါ့မိန်းမနဲ့ငါလည်း အိမ်ထောင်မကျခင်ကတော့ ခဏခဏ နှိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တာတွေ ပြုကြတာပဲ။ ငါကတော့... သူ့နှိတ်ဆိုးတိုင်း ရုလွတ်လိုက်တာပဲ”

ကိုဘမောင်က နှုတ်ခမ်းကြီးစွဲပြီး အားရမ်းရလုပ်ပြတော့ နိုင်နင်းကတော့လည်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ဟာ... သွားပြီ။ ရုလွတ်လို့ကတော့ ကျွန်တော်ပါး ရှစ်စိတ်ပျက်ပေါ့။ ခင်ဗျားကလည်း အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ ပါးကွဲအောင် ပင့်ပေးပြန်ပြီ”

“ဟား ဟား... ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့က သမီးရည်းစားတွေ နှိတ်ဆိုးတာကိုး။ မင်းက သာမှမှ မဟုတ်သေးတာ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပေးလို့... မိန်းကလေး ထောင်ထောင်များများက အချောကြိုက်ကြလိမ့်။ မိန်းမဆိုတဲ့စိတ်က နုတ်တာတည်းက ပန်းကလေးတွေလိုပဲ”

နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီးသား။ ငါတို့ဘက်ကသာ အကိုင်အတွယ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့ မင်း ညနေအပြန်ကြာရင် ကောင်မလေးကြိုက်တတ်တဲ့အရာလေးတစ်ခုခုကွာ ဥပမာ ပန်းဆဲမြစ်ဖြစ်၊ မုန့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ဝယ်ပြီး ချောကြည့်ပေါ့။ အဲဒါဆို အိုတေးလောက်တယ်။

နှိုင်း လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးရင်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... နှိုင်း ဒါကို ဘာလို့စောစောက မစဉ်းစားမိပါလိမ့်”

နှိုင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို နှိုင်းမျက်နှာလေးက အပြီးတွေ့က ပြန်လည်ပေးနှိုက်သွားရင်း...

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ”

“ပိုက်ဆံမရှိရင် ကြံဉာဏ်ကွာ”

“ဘယ်လိုကြံဉာဏ်ကွာ... လကုန်ဖို့က အထေးကြီး လိုသေတာ”

“အေးကွာ... ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံက အပိုမရှိဘူး။ ဒီလိုလှုပ်ပါလား မင်း ပင်တော့ ပင်ပန်းမယ်ကွ... ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆို လုပ်စရာက ဒီတစ်ခုနည်းပဲရှိတာ”

“ရတယ်... ပင်ပန်းချင်သလောက် ပင်ပန်းပါစေဗျာ၊ ပိုက်မရမယ်ဆို ပြီးရော”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ ပြစ်ပါတယ်။ မင်း ညနေကျရင် သဘောဆီပိမှာ ကုန်ထမ်းလော့၊ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံချက်ချင်းရမယ့်နည်းက လောဘာဆယ် ဒီတစ်နည်းပဲ ငါ စဉ်းစားလို့ရသေးတယ်”

နှိုင်းကတော့ တောက်ပသော မျက်စိနန်းများနှင့် အားတက်သရော လက်ခံလိုက်လေသည်။

“သိပ်ခြစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့ဆိုလည်း ကျွန်တော် လုပ်တတ်ရင်မှ လုပ်တတ်မယ်။ ဒါဆို ညနေအလုပ်ဆင်းရင် နှိုင်းကို ကိုတမောင် လိုက်ပို့ပေး။”

“အေးပါ... ငါလည်း မင်းအဖော်ရအောင် ဒီနေ့ အလုပ် လိုက်ဆင်းမယ်လေ”

“ဟာ... အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် အခုလို ကမ်းနားမှာ ကုန်ထမ်းဘယ်ဆိုတာကိုတော့ မောင့်မိသားစုကို ပယ်စေချင်ဘူး”

ကိုဘမောင်ကတော့ ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက်ရင်း...

“ငါနားလည်ပါတယ်ကွ... မင်းသာ အဆင်ပြေပါစေ”

“ပြေပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော့်မှာ အားအင်တွေအပြည့် ရှိပါပယ်”

“ဟား ဟား ... ဘာလဲ အချစ်ကလေးတို့ အာဆင်တွေလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... အမှန်ပဲ”

မဟော်ဖျက်နာလေးကို နှိုင်းအတွေးထဲ မြင်ယောင်လာတော့ နှိုင်း နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုပြီးပိသွားလေသည်။ အချစ်ဟာ အခုလိုပဲ တွေးလိုက်ရုံနဲ့တင် ကြည်နူးပေသည် ဆိုတာကိုတော့ နှိုင်း လက်တွေ့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ညနေအိမ်ပြန်ချိန်ကျတော့ မောင့်ကိုလှိုမ့်ရင်း နှိုင်း ကျန်ခဲ့လေ သည်။ ကိုဘမောင် အိမ်အလည်လိုက်မည့် ဘာညာနှင့် ကိုဘမောင် နှင့်အတူ နှိုင်း ကမ်းနားဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့လေသည်။

ကုန်ထမ်းသည့်အလုပ်သည် အလုပ်လုပ်သည့်လုပ်ငန်းထဲတွင် အပင်ပန်းဆုံးနှင့် အကြမ်းတမ်းဆုံးဆိုတာ နှိုင်း လက်တွေ့ သိခွင့်ရလေ ပြီ။

နှိုင်း ဆန်အိတ်ကြီးကို ပန်းပေါ် ထမ်းဘင်လိုက်ရင်း ဖျဉ်ခြားနဂါ ချပ်သာထိုးထားသည့် ကုန်းပေါင်ပေါ်က မလဲကျအောင် သတိထား လျှောက်ရသည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းက နှိုင်းအတွက် သတိကြီးစွာထားရလေသည်။ ကြိုးတန်းပေါ်လမ်းလျှောက်ရတဲ့သူလို သတိထားကာ လမ်းလျှောက် ရင်း ဆန်အိတ်တွေကို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ထမ်းကြရသည်။

သူများတွေက ထမ်းနေကျလူဖြစ်သဖြင့် ကုန်းပေါင်ပေါ်တွင် အခြေတစ်ငိုင်းသွားနိုင်သော်လည်း နှိုင်းကတော့ ပြုတ်မကျအောင်ကို တော်တော်ထိန်းပြီး လျှောက်နေရလေသည်။

ဘဝမှာ ဒီလောကီဘင်ပန်းခက်ခဲ့သည့်အလုပ်တွေကို တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသဖြင့်လည်း နှိုင်းဘစ်ကိုယ်လုံးက ကိုင်ရိုက်ခံထားရသူလို ကိုက်ခဲနာကျင်နေမိလေသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ ... နှိုင်းကတော့ ပျော်ရွှင်နေမိ လေသည်။ နှိုင်းအတွက် မဟော်ဆိုသည့် ကမ္ဘာငယ်လေးတွင် နေ ထိုင်ရပါက အရာအားလုံးက ပြည့်စုံလုံလောက်ပါသည်။

“နှိုင်း ... မင်း နည်းနည်းနားလိုက်ဦး၊ ပထမဆုံးနေ့မှာ အရမ်း လှုပ်ရင် နောက်နေ့ မင်း ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုဘမောင် နှိုင်းကို လာပြီးတားလေသည်။ ဆန်အိတ်အလေး ကြီးတွေကို အခေါက်ခေါက်သယ်ထားသဖြင့် နှိုင်းပန်းတွေလည်း တော် ယော်လေး နာကျင်နေလေပြီ။ နှိုင်းကတော့ နာကျင်တာတွေကို ခံစား မနေတော့ဘဲ မဟော်အတွက် အမှတ်ကရဖြစ်မည့် အရာလေးတစ်ခု ကိုသာ ငယ်ပေးနိုင်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

နှိုင်းချွေ့ကို အားလုံးက အံ့ဩကြလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မပြုံးမပျက် ကြီးစားခဲ့လေသည်။ အားလုံးအလုပ်ပြီးမှ ကိုဘမောင်

နှင့်လမ်းခွဲကာ နှိုင်းတို့ ပြန်ချီပြင်ကြလေသည်။

ပြန်ဖို့ပြင်ချိန်မှာတော့ နှိုင်း ခြေထောက်တောင် တောင်းခွာ မရပ်နိုင်တော့။ လက်နဲ့ပခုံးမှာလည်း ဆန်အိတ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် ထမ်းထားသဖြင့် နာကျင်ပေါက်ပြဲနေလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှကျသောခွေးတွေကြောင့် ဒဏ်ရာထဲဝင်ကာ ဓင် ဖျဉ်းဖျဉ်းဝေဒနာကိုလည်း ခံစားရလေသည်။ ခူးတွေက တာဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ခါးထဲက နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစား ရပေမယ့် နှိုင်းကတော့ အံ့ကြိတ်ပြီး ကြည့်နူးနေမိလေသည်။

သူမအပေါ်ထားရှိသည့် အချစ်တွေက အရာအားလုံးထက် ပိုပြီးလေးနက်ခဲ့လေသည်။ သူမအတွက်ဆို နှိုင်း ဘာမဆိုပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပင်။

“နှိုင်း... ရော့”

နှိုင်းက တစ်ထောင်ထန်နုန်ရွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်နေရင်း ကိုဘမောင်ကပါ နှိုင်းကို သူ့လုပ်အားခလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် နှိုင်း အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ဟာ ... ဒါက ကိုဘမောင် ကြီးစားပမ်းစားရှာထားရတဲ့ လုပ်အားခပဲ။ ကျွန်တော် မယူချင်ပါဘူးဗျာ”

ကိုဘမောင် ကိုယ်တိုင် ချွေးတံခါးဒီးကျပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းရ။

ထားရသည့် ဝိုက်ဆံကိုတော့ နှိုင်း ဘယ်လောက်ပဲ ဝိုက်ဆံလိုလို သူမသုံးရက်ပေး။

“ယူပါကွာ ... ငါတို့မှာ မင်းတို့လို ဝိုက်ဆံမချမ်းသာဘူးကွာ ဒီတော့ မင်းလိုချင်တဲ့ ဝိုက်ဆံတွေကို ငါပေးနိုင်ပေးမယ်။ ငါ့လုပ်အား နဲ့ရတဲ့ ဝိုက်ဆံကိုတော့ မင်းအတွက် ငါပေးနိုင်ပါသေးတယ် နှိုင်းရ”

ကိုဘမောင်စကားကြောင့် နှိုင်း မျက်စည်ပဲရလောက်အောင် ရင်ထဲဝမ်းသာ။ စမ်းနည်းခံစားလိုက်ရလေသည်။ နှိုင်းအတွက် ဒီဝိုက် ဆံဆိုတာက အခုအချိန်မှာ အရမ်းကို ခက်ခဲနေသော်လည်း ဟိုးအရင် တုန်းကတော့ စိတ်ထဲမှာတောင် မတွေ့မိတဲ့ ငွေပမာနလေးပါ။

ဒါပေမဲ့ ... အခုလို ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ ရင်းငြိမ်းရတဲ့ငွေကို နှိုင်း အတွက်ရှာပေးသည့် ကိုဘမောင်ရဲ့စေတနာကိုတော့ နှိုင်း ကြက် သီးများ ထအောင်ပင် လေးစားမိလေသည်။

“ယူပါ နှိုင်းရာ၊ မင်းအတွက် အသုံးစင်ပါတယ်”

ကိုဘမောင်က နှိုင်းလက်ကိုဆွဲရင်း အတင်းထည့်ပေးပြီး နှိုင်း ကို ကျေနပ်စိမ်းက ထွက်သွားလေသည်။

ကိုဘမောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဝိုက်ဆံတို့ကြည့်ရင်း နှိုင်းလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။ ဘယ်လောက်တောင် ကြည့်နူးဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်များလဲ။ သူ့မိသားစုကိုယ်တိုင်တောင် မပြေလည်နိုင်

ဘဲနဲ့ နှိုင်းကို သူ့ရတဲ့ငွေတွေ ပေးခဲ့တဲ့သူ့ ခေတနာက အရမ်းကို မြင့်မြတ်လွန်းသည်။

ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမပါဘဲ ပေးတဲ့ငွေလေးမို့ နှိုင်း အရမ်းကို တန်ဖိုးထားမိလေသည်။

နှိုင်းငွေလေးကို ကိုင်ထားရင်း ဟိုးခပ်ငေးငေးရောက်နေသည့် ကိုဘမောင်ကို အသံအကျယ်ကြီးနှင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားခေတနာတွေကို ကျွန်တော့်တစ်သက် လုံးဝမပုလို့ရဘူး မဟုတ်ဘောဘူး။”

ကိုဘမောင်က နှိုင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့လည်း အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြန်အော်ပြောလေသည်။

“မလိုပါဘူးကွာ... မင်းအဆင်ပြေဖို့ပဲလိုတာ”

ပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။ အငယ်ယံ ဘန်ဆောင် မှုတွေမပါဘဲ ရိုးရှင်းစွာ နေထိုင်ဆက်ဆံပြီး လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ထိုရွာလေးသည် နှိုင်းရဲ့စိတ်ကို အမျိုးကြီး ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။

ဗြို့မှာလို ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေအတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မပြုံးချင်ဘဲ ပြုံးနေကြတာတွေနဲ့တော့ ဆီနဲ့ခေလို ကျားခြားနေမည်ထင်သည်။

နှိုင်း ဖိုက်ခပ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လာရင်း မဟော်အတွက် ဘာလေးဝယ်ပေးရမည်ကောင်းမလဲ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာမိလေသည်။ ဗျတ်ခနဲဆိုသလို မျက်ဝန်းထဲ မဟော်နာရီလေးကို ပြေးခြင်ယောင်လိုက်မိလေသည်။

မဟော်နာရီလေးကြည့်ရတာ တော်တော်ကို ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ အညိုရောင်လယ်သားကြီးခလေးက ချွေးစားတာကြောင့်လား နေရောင်ကြောင့်လားတော့မသိ အခုဆို ခြူးဖျော့နေလေပြီ။

ဆရာမတစ်ယောက်အတွက်တော့ နာရီဆိုတာလည်း အရေးပါသည်။ ငြီးတော့ မပါခြေခံလည်း ဖြစ်လေရာ... နှိုင်းနာရီလေးသာ ဝယ်ပေးဖို့ ခုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နာရီခိုင်းရောက်တော့ စိန်သေးသေးလေးတွေနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ချစ်စရာ ဖန်စိန်နာရီလေးများကိုတွေ့ ရလေသည်။ နာရီများမှာ ဝိန်းလေးများကြောင့် လက်လက်ထကာ ချစ်ဖို့ကောင်းလေသည်။ ဝိန်းလေးများကလည်း ခပ်သေးသေးလေးများဖြစ်သဖြင့် အမြင်မရှိသဘဲ ပျစ်ဖို့ကောင်းလေသည်။

“အဲဒီနာရီလေး တယ်လောက်လဲ အစ်မ”

နှိုင်းက မှန်စိန်ရီလေးထဲမှာ နာရီလေးကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း ကျေးဇူးလိုက်လေသည်။ ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက စုတ်ပြတ်သတ်နေသော

နှိုင်းကိုကြည့်ကာ သူ့နာရီလေးကို ထုတ်ပြေချင်ပြချင်နှင့် ထုတ်ပြလေသည်။

“လေးထောင့်ငါးရာ”

“ဗျာ”

နှိုင်း စိတ်ညစ်သွားမိလေသည်။ နှိုင်းလက်ထဲမှာ လေးထောင့်ပဲရှိသည်။ ဒါတောင် ကိုဘမောင်က နှိုင်းကို သူ့ရတနာပိုက်ဆံလေးပေးခဲ့လို့။

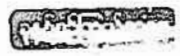
“မလျှော့တော့ဘူးလားဗျာ”

“အစ်မတို့က အစကတည်းက ဈေးသိပ်တင်မထားဘူး။ ဒါတွေက အစ်မတို့တောင် အမြတ်နှစ်ရာလောက်ပဲ ထင်ထားတာလေ” ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးကတော့ နှိုင်းကို ဝယ်သူဖြစ်နေသဖြင့် သေချာရှင်းပြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရာ ... ဈေးများအနုလို့ ဆစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပါလာတဲ့ငွေနဲ့ အဆင်မပြေလို့ ဆစ်ကြည့်တာပါ”

“ဒါဆို တခြားနာရီလေးတွေကြည့်ပါလား”

တခြားနာရီလေးတွေလည်း ချိုဖေဖေ နှိုင်းမျက်စိထဲမှာတော့ ဒီနာရီလေးက အလှဆုံးပင်။ မဟော်လက်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးပျာပတ်လိုက်လို့ကတော့ အရမ်းကိုလှပမှာသေချာသည်။ ကုန်ထွဲမှာ

လေးတွေကြည့်လိုက်ပေမယ့် နှိုင်း စိတ်တိုင်းမကျ။

“အစ်မရယ် ... နောက်ဆုံး ဘယ်လောက်နဲ့ပေးနိုင်လဲလဲဟဲ့ဘူး”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးကတော့ နှိုင်းကို သေချာအကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကရုဏာသက်စရာ နှိုင်းပုံလေးကိုလည်း ကြည့်ရင်း အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပေးဖို့တော့ သူမ စဉ်းစားလိုက်ပုံပင်။

“ကဲ ... လေးထောင့် သုံးရာတော့ပေး။ ဒါတောင် အစ်မပြန်ဝယ်က မင်းကို လျှော့ပေးရတာ။ အစ်မတို့က ရန်ကုန်တက်ဝယ်တာပဲ။ ခရီးစရိတ်နဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ အစ်မတို့အတွက်လည်း ဘာမှ ပြန်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင် ဒီက ကလေးတွေကို ဈေးချိုချိုလေးနဲ့ ချစ်စေချင်လို့သာ ဝယ်လာရတာ”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကလည်း နှိုင်းကို သေချာရှင်းပြလေသည်။ သူမပြောရာကို နှိုင်းနားလည်သော်လည်း နှိုင်းမှာက ကိုယ့်ပြဿနာနှင့် ပျက်စီးပင်။

“နေပါစေတော့ အစ်မရယ် ... အစ်မကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက လေးထောင့်ပဲရှိတယ်။ နောက်မှပဲ ပြန်ထောက် လာဝယ်တော့မယ်”

နှိုင်း ရုတ်ရှက်နှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ... ရော့ ... လေးထောင်နဲ့သာ ယူသွားပါ။ မင်းကြည့်ရတာ ဒီနာရီလေးကို တော်တော်သဘောကျနေပုံပဲ”

နှိုင်းက ဝမ်းသာအားရနှင့် အိတ်တစ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန် လေးရွက်ကို ထိုအိတ်မကြီးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း နာရီလေးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် စေတနာတော်ပဲ။ က ဒီနာရီလေးကို အရမ်းသဘောကျနေတာ”

ဆိုက်ရှင်အစ်မကတော့ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒီနာရီလေးက မိန်းကလေးပတ်လေးဆိုတော့ မင်း ကောင်း။ လေးကို ပေးဖို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

နှိုင်း ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးမှု လို့ ချောဖို့လာဝယ်တာ”

နှိုင်းအပြောကြောင့် ထိုအိတ်မက သွားတက်လေးများ ပေါ်သို့ အထိ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အေးပါကွယ် ... မင်းမပြောလည်း မင်းဆျက်နှာမှာ ဖြစ်။ ရပါတယ်၊ အစ်မလည်း ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီစားနဲ့ပေးလိုက်တာ။ တကယ်ပါ ... အစ်မ အရင်းထဲကတောင် ပါသွားသေးတယ်၊ ဒါက

... မင်းလို ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် အရစ်ချစ်တဲ့လူမျိုးကိုတွေ့ရလို့ ကစ်မက ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ပေးတာ”

“ကျေးဇူးပါ အစ်မ ... သွားဆွင့်ပြုပါဦး”

နှိုင်း ... ထိုအိတ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ထိပ်မက်လေးကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် ပဲတော့ နှိုင်းအတိုင်းမသိ ပျော်မိလေသည်။

အိတ်တစ်ထဲထည့်ထားသော နာရီလေးကို ပြန်ထုတ်ကြည့် လိုက်ရင်း နှိုင်း မျှော်ခွင့်မိလေသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ

ပဲတော့ အခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ...

အိမ်ရောက်တော့ နှိုင်း ချက်ချင်း အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ ကိုယ့် ဝန်လေးကို အရင်ဆုံးပြေးရလေသည်။ ပြီးနောက် အိမ်နောက်

ကပ်တွင် ရေပြန်ဖြန့်ချိ ပြီး မဟော်ထိုအိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၇)

မောင်လေးပြန်လာပြီး ထမင်းစားချိန်အထိ နှိုင်း ရောက်မလာ
သဖြင့် မဟော် စိတ်ပူမိလေသည်။ နှိုင်းက ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို
လျှောက်သွားတတ်တဲ့လူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

မောင်လေးကိုမေးကြည့်တော့လည်း ကိုဘမောင်အိမ်ကို
အလည်လိုက်သွားသည်တဲ့။ နှိုင်းတစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေမှ
မသိ။ ထမင်းစားချိန်ကျတော့လည်း နှိုင်း ပြန်ရောက်မလာ။ အားနဲ့
ထမင်းစားပြီးသည့်အချိန်ထိ နှိုင်းပြန်ရောက်မလာတော့ မဟော်
စိတ်ပူသွားသည် ထင်သည်။

နှိုင်းနောက်ကိုလိုက်ဖို့ မောင်လေးကို လွှတ်နေသည်။ မဟော်
လေးကတော့ အလုပ်တွင် တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားသဖြင့် အပူ

ပြန်မထွက်ချင်ဘဲ အချိန်ခွဲနေသဖြင့် မဟော်တို့ အိမ်ကနေ စောင့်
နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မနေ့က သူနဲ့ရန်ဖြစ်ထားတယ်။ ဒီနေ့ လျှောက်သွားနေတယ်
ဟိုတော့ မဟော်ကတော့ စိတ်ပူမိသည်။ တော်ကြာ... ညဘက်ကြီး
ကလေးသမားတွေ ဘာတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပြသနာတက်နေမှခုကွ။

မဟော်ကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တီဗီကြည့်နေသော်လည်း
စိတ်က နှိုင်းဆီကိုသာ ရောက်နေလေသည်။ တော်တော်နှင့်ရောက်
ပလာနိုင်သဖြင့် မဟော် စိတ်တိုလာမိလေသည်။

ဘယ်နှယ် အိမ်ကိုများ သာလာယံရပ်များ အောက်မေ့နေလား
ပသိဘူ။ လာချင်တဲ့အချိန်လာပြီး ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်ရအောင်။
မဟော် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အပေါ်သွားနှင့် ဖိကိုက်ထားရင်း
စိတ်တွေ တိုမိလေသည်။

အရင်အချိန်တွေ ထပြည်ပြည်ပျောက်လာလို့ ဝမ်းသာရမလား
ပုတ်တယ်။ ခွေးဦးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲ။ မဟော် တွေးလေ
ပါသတွေ အသိပ်လိုက်ထွက်လေပင်။

ဘာကြောင့်များ အခုလိုအိမ်တွေထွက်နေတာလဲကိုတော့
ပုလဲကိုယ်ကိုယ်တောင် မစဉ်းနှိုင်း။ အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်လိုက်ရသည်
ပုလဲပြင်ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်း။

မဟော် စိတ်တိုတိုနှင့် တစ်ကြည့်လှည့်ကြည့်ပြန်သည့်အခါ
ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲကာ တီဗီထဲပဲ အာရုံပြုထားလိုက်လေသည်။

“လာ ... နှိုင်း။ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ နောက်ကျ
လိုက်တာ”

နှိုင်းက ဦးကြီးအမေးကြောင့် ကြိုတင်ပြောစားတာ
အတိုင်း ...

“ဟို စက်ရုံက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အိမ်ကို အာရုံ
လိုက်သွားတာပါ”

ဟုဖြေရင်း ကျောခိုင်းထားသော မဟော်နောက်ကျော
ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်လေသည်။

“အေးကွဲ့ ... သွားတာတော့ သွားတာပေါ့ သိပ်နောက်က
တာတော့ မကောင်းဘူး။ အိမ်မှာက မင်းကို အကုန်စိတ်ပူနေကြတာ။

အကုန်ဆိုတော့ မဟော်လည်း ပါတာပေါ့ဟု နှိုင်းတွေ့လိုက်
ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။ သူ့မဘက်ကတော့ ဘယ်လိုနေ
ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စိတ်စာတစ်ခြမ်း သေချာသွားသည့်နောက်
ဘာမဆို သူလေးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမိလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

နှိုင်းပြောရင်း မဟော်ကို ခိုးကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟော်

တော့ ဗုတ်လေတဲ့ငါးပိ ချိုတယ်လို့ပဲ မထင်တာလား။ တကယ်ပဲ
တီဗီအစီအစဉ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလားတော့မသိ။ နှိုင်းကို
တစ်ချက်လေးတောင်း လှည့်ကြည့်လော့ပေ။

“အေးကွဲ့ယ် ... ညဘက်ဆိုတော့ လူကောင်းသူကောင်းတွေ
မပြင်ထွက်တာ နည်းတယ်။ တော်ကြာ အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ပြီး
သန္တရာယ်ဖြစ်မှာချိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေး
ပါတယ်”

“ကဲ ကဲ ... နှိုင်းလည်း ငိုက်ဒတာလောက်ရောပေါ့။ သမီးရေ
ထမင်းခွဲခြင်ပေးလိုက်ပါဦး”

မဟော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားပေမယ့် ဖေဖေစကား
ကြောင့် နှိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“စားပွဲပေါ်မှာ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်”

မဟော်မကြိုက်တာ အဲဒီမျက်လုံးတွေပေါ့။ လုပ်ချင်တာ လုပ်
ပြီးရင် သူ့တာမှ အပြစ်လုပ်စတာသလို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည့်
အဲဒီအကြည့်တွေကို မဟော် အသည်းယားသည်။ မဟော်ကို မျက်
နှာဝယ်လေးနှင့် လာကြည့်နေသော နှိုင်းကို မဟော် မသိချင်ယောင်
ဆောင်ကာ နေလိုက်လေသည်။

နှိုင်းကတော့ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် စိတ်ချိုးနေသည့် ချစ်သူလေးကို တယုဝယုကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေက သူ့အလုံးကို မြန်လာလေသည်။

သူမက ကံကံဆယ်ဖြစ်နေသလောက် ကိုယ့်ကတော့ ဘာကို သဲသဲလှုပ်ဖြစ်နေသလဲဆိုတာတောင် စဉ်းစားမရတော့။ နှိုင်း နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရင်း ထိုင်စားလေသည်။

ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး ထမင်းအတူ စားရတာ မဟုတ်တော့ ထမင်းစားရတာမဝင်။ လူက ပင်ပန်းလာလွန်းတော့လည်း ထမင်းလည်း သိပ်မစားနိုင်ဘဲ တစ်လှုတ်နှစ်လှုတ်လောက်သာ စားပြီး နှိုင်းပန်းကန်တွေ ဆေးကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အခန်းထောက်တော့ အရပ်ကြိုးပြတ် နှိုင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်မိလေသည်။

စိတ်လျှော့လိုက်လို့ထင်သည် လူက နံ့ချိုသွားလေသည်။ ပပုံနှင့်ခါးတွေကလည်း တဆစ်ဆစ်နှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲလာမိလေသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ဖက်က တစ်ဖက်ကို လှိုင့်ရင်းကို ဘယ်ကမှန်းပေါ် တစ်ကိုယ်လုံးက နာကျင်နေလေသည်။ နှိုင်း ခုတင်ထားနား၍ စားပွဲပေါ်မှ နာရိလေးကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ နာကျင်တာတွေက အနုပင်ယ် သက်သာသွားသလိုပင်။

နာရီလေးကို ကြည့်နေရင်း မဟော်မျက်နှာလေး ပေါ်လာတော့ နှိုင်း နာရီလေးကို ငုံ့နှင်းမိလေသည်။ ပါးတွက်ကြားလေးနှင့် မဟော်ပါးမောင်းဖောင်းလေးကို မြင်ယောင်လိုက်တော့ နှာခေါင်းထဲတောင် သနပ်ခါးရနံ့များ သင်းလာလေသည်။

နှိုင်း နာရီလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားရင်း ချစ်သူမျက်နှာလေးကို စိတ်ကူးလေးနှင့် ပုံဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိတ်ကူးထဲမှတောင် နှုတ်ခမ်းလေးစုထားသည့် ချစ်သူလေးကတော့ ချစ်စရာ အင်တေန်ကောင်းနေပြန်သည်။ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ ရှက်ပြီးလေးပြုံးနေသည့် ချစ်သူအပြုံးလေးကလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးမြင်လေသည်။

နှိုင်းကတော့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးတွေ အမျိုးမျိုး ယဉ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၈)

“နှိုင်း... နိုးပြီလား”

ဦးကြီးက နှိုင်းကိုတွေ့တွေ့ချင်း လှမ်းခေါ်နှုတ်ဆက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ ဟင်းရည်ထည့်နေရာမှ မျက်လုံးလေး တစ်ချက်နှင့် ကြည့်ရင်း ဟင်းရည်ပြန်ထည့်နေလေသည်။ နှိုင်း ထမင်းစားဖွဲ့တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မောင့်ရော... မတွေ့ပါလား”

“မောင့်က ဘယ်တုန်းက မနက်စာကို အိမ်မှာစားလို့လဲ... ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပေါ့ကွာ”

နှိုင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ မောင့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသည့် ကုန်ဆိုင်ကကောင်မလေးကို သဘော

ကျနေသဖြင့် မနက်ခိုလင်းတာနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပြေးကာ ကုန်ဆိုင် လေးနှင့်တွဲပြီး ဖိုးကာသီချင်းထဲကလို တစ်ခွဲစီခွဲ သွားကြည့်နေတာ ဖြစ်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးအနွဲလေးက သင်းနေတာပဲ... မဟော်ကိုယ်တိုင် ချက်တာလား”

နှိုင်းမေးလိုက်ရင်း မဟော်ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်လေ သည်။ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် မဟော်ကို တစ်နေ့ လုံးမြင်ရမှာဖြစ်၍ နှိုင်း ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ မဟော် လည်း အားသာနဲ့ ချက်ထားတာ”

မဟော်က ရေခဲကိုကုလားသော ဆံပင်ရှည်များကို သပ်တင် လိုက်ရင်း နှိုင်းမုန့်ပန်းကန်လေးကို လှမ်းယူကာ ဟင်းရည်ခပ်ထည့်ပေး လိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ မဟော်အပြုအမူ အသေးစိတ်လေးက အစ မြတ်နိုးစိတ်လေးနှင့် သေချာစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

မဟော်လှမ်းမေးသော ငွန်းပန်းကန်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း တစ်ခွန်းခပ်စားလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးပီပဲပြီး အရမ်းအချက် အပြုတိကျသော မဟော်လက်ချာကတော့ ရောင်းတန်းများထက် အဆ တစ်ရာလောက် သာလွန်လေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ချက်ထားသည့်

မုန့်ဟင်းခါးများကို အားရပါးရစားလေသည်။ အခုသာကောင်းလွန်းသဖြင့် နှိုင်း နှစ်ပွဲအပြည့်ကြိတ်လိုက်လေသည်။

စားကောင်းကောင်းနှင့် စားပြီးမှ ဝိုက်ကြီးတယ်ချင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။ မဟော်ကတော့ သူ့လက်ရာကို အားရငါးရစားနေသဖြင့် အိမ်ရှင်မ၊ ဝိသုဒ္ဓါ ပြုံးပျော်ကျေနပ်နေလေသည်။

“မဟော် ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းတာပဲနော်၊ ချိုင့်တွေထက် တောင် အဆတစ်ရာ လောက်သာသေးတယ်”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ... မဟော်မေပေလက်ရာကို မစားဖူးလို့ မဟော်ချက်တာ အရမ်းကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတာပါ။ မေမေ့လက်ရာသာ စားဖူးလို့ ကတော့ မဟော်လက်ရာလောက်ကို ရှင် စာခွဲနေမှာမဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ”

မဟော်က ဖေဖေကိုပြန်ပြီး မဲယူလိုက်လေသည်။ ဖေဖေကတော့ ပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တယ်ကွ ... မဟော်မေမေက အရမ်းဟင်းချက်ကောင်းတာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် မဟော်က အန်တီဆီက အဓမ္မရထားတာကို”

“ဒါပေါ့ ... မဟော်ကို မေမေပဲ လက်ထပ်သင်ပေးခဲ့တာလေ”

မဟော်နှင့် စကားပြောရင်း စားပြီးသည့်ပန်းကန်များကို သိမ်းလေသည်။ နှိုင်းကလည်း ကုရင်ဆီမိမ်းပေးလေသည်။

“သမီးရေ ... ဖေဖေ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မနတ်ဖြန် ရွာကအညူအတွက် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ဖေဖေ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ... သမီးလိုက်ဖို့ပေးရဦးမလား”

“ရတယ် သမီး ... ဖေဖေ ဟိုဘက်အိမ်က ကိုထွန်းမြင့်အတူ သွားလိုက်မယ်”

ဖေဖေ တုတ်ကောက်ခွဲကာ ထွတ်သွားသည်။ မဟော်လည်း ပန်းကန်တွေဆေးပြီး နေ့လယ်စာအတွက် ဟင်းချက်ခွဲ ပြင်ဆင်ရလေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ဘေးနားတွင် ရပ်နေသဖြင့် နှိုင်းကို မဟော် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နေ့လယ် သာမာင်းစားချင်လဲနှိုင်း မဟော် ဘာချက်ပေးရမလဲ”

“ရတယ် ... မဟော် ဘာချက်ချက် စားတောင်းပြီးသား”

နှိုင်း လက်ထိုက်ကာရပ်ရင်း မဟော်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်

ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း ... နှိုင်း ငါးဟင်းတွေ ဘာတွေကြိုက်လား မဟော် ငါးရည်ကျိုလေးရယ်၊ ငါးပိရည်တို့စရာလေးတွေနဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက် ကျွေးမယ်လေ”

“ပြောပြီးသားလေ ... မဟော် ဘာချက်ချက် စားကောင်းမှာ ပါလို့”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော် မျက်လုံးလေးပင့်ကာ ကြည့်ရင်းပြီး လိုက်လေသည်။ နှိုင်းက အကျိုးအိတ်ကပ်လေးထဲမှ နှာခိုလေးကို ထုတ်ရင်း မဟော်ကိုပြလိုက်လေသည်။

“ရော ... မဟော်ဖို့”

မဟော်မျက်လုံးလေးများ ပြုံးကျယ်တောက်ပသွားလေသည်။

“မဟော်ဖို့ ... ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်လဲ နှိုင်း”

မဟော်က သူ့ရင်ဘတ် လက်လေးနှင့်ညှိပြရင်း နားမလည်ဘဲ နှိုင်းကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သော်လည်း နှာခိုကိုတော့ လှမ်းမယူချေ။

“ကျွန်တော် ဒီရောက်ဘာတည်းက မဟော်က ကျွန်တော့်အတွက် ချက်ပြုတ်ရနဲ့ အရင်းပင်ပန်းနေပြီလေ။ မဟော်အတွက် ကျွန်တော် အမှတ်တရလက်မဆောင်လေး ပြန်ပေးချင်လို့ပါ”

နှိုင်းစကားကြောင့် ပြုံးနေသော မဟော်မျက်နှာလေး ချက်ချင်း

တည်သွားလေသည်။ မဟော် မျက်လုံးလေးနို့ကာ ပန်းခလေးတစ်ဖက် တိုက်ကာ လှောင်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ နှိုင်း ... ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဘယ်အိမ်ရှင် မဆို အကောင်းဆုံးပြုရကြတာ မြန်မာတွေရဲ့ စေတနာပါ။ ရှင်ဆီက တစ်စုံတစ်ခုသောအကျိုးအမြတ်ကို လိုချင်လို့ ရှင်ကို လုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ချွင်းသာနှင့် ကျွန်မ သိမိတည်း ဒါပေမဲ့ ရှင်ချွင်းသာ လို့ ကျွန်မ ဒီလိုတွေပြုပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး နှိုင်း”

မဟော် အသားများတဆတ်ဆတ်တန့်သည်အထိ ဒေါသတွေ ထွက်မိလေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းကို မိသားစုတွေလို သဘောထားပြီး လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ နှိုင်းစိတ်ထဲမှာတော့ မဟော်က ဒါတွေမျှော်ကိုပြီး လုပ်ပေးတယ်များ ထင်နေလားမသိ။ မဟော်မှာလေးတွေကလို့လို့မှ ခေါင်းတောင်ထလာတော့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းဆို သလို တင်းမာအေးစက်သွားလေသည်။

နှိုင်းကတော့ အပြောမတတ်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ပိတ်ပိတ်လိုက်ချင်ပါသည်။ တကယ်ဆို မဟော်စိတ်ဓါးနေလို့ ချောတာပါလို့ ပြောလိုက်ရင် အတောင်းသား။ အခုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ပါးစင်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်တာကလင် မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရဆိုသလို ပြန်သွားလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟော်ရယ်... အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မဟော်ကို အထင်သေးလို့ ဒါမျိုးပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စေတနာအမြဲသက်သက်နဲ့ ဝယ်ပေးတာပါ။ မဟော်နာရီလေး ဟောင်းနေတာကိုတွေ့လို့ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးချင်ပိတ်တွေဖြစ်ပြီး ဝယ်လာခဲ့တာပါ။ မဟော်ကို အထင်သေးလို့ မဟုတ်ရပါဘူးနာ”

မဟော် အံလေးတင်းတင်းကြိုက်လိုက်ရင်း...။

“ဒီမှာ နှိုင်း... ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပုတ်ဖြတ်တဲ့ နာရီကို ပတ်ရ ပတ်ရ မရှက်ဘူး။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ထိန်းလက်ဆောင် တစ်ခုခုကို လက်ခံရတာပဲ ရှက်တယ်”

“မဟော်ရယ်... အဲဒီလောက် မာနမကြီးပါနဲ့ကွာ။ မင်းနဲ့မိနဲ့က သူစိမ်းတွေလား။ ဝါအပေါ် အရမ်းကောင်းတဲ့ မင်းကို ငါတတ်နိုင်တာလေးနဲ့ ပြန်ပြီး အမှတ်တရဝယ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

နှိုင်း... မဟော်မျက်ဝန်းတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ ဒေါသတွေနှင့် နှိုင်း ဘာပြောပြော အကောင်းမထင်နိုင်တော့။

“မရဘူးနှိုင်း... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မက သူစိမ်းတွေပိုလို့ပဲ”

မဟော်က နှိုင်းမျက်နှာကို သေချာစူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်ရင်၊

တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေသည်။ နှိုင်းနဲ့ မဟော်ရဲ့အကြည့်နှစ်ခုက အားညှိသွားကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်ပတ်တန်း ကြည့်မိကြလေသည်။ ပြင်ပပြုသည့်အကြည့်နှစ်ခုက ထိပ်ပိုက်ဆုံလာသောအခါ နှိုင်းအကြည့်များက တပြည်းခြည်း အားပျော့လာကာ တောင်းပန်တိုးလှီးသောအကြည့်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလွှားလေသည်။

“ခွိုင်းစကားပြောမှားသွားကယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ မဟော်ရယ်၊ နှိုင်း မဟော်ကို စော်ကားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒီမှာနှိုင်း... ရှင်တို့လို ငွေကြေးခွာစာပြည့်စုံတဲ့သူတွေက စေတနာကို ငွေကြေးနဲ့ပဲ ငြိမ်ဖြတ်ကြတယ်။ ငွေရှိရင် အရာရာလုပ်လို့ရတယ်လို့ ရှင်ထင်နေလား နှိုင်း။ အဲဒီလိုသတ်မှတ်ချက်တွေရှိနေတဲ့ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်။ ရှင် အခုချက်ချင်း ကျွန်မမျက်စိရှေ့က ပျက်သွား”

မဟော်က ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲကာ ကျောနှိုင်းလိုက်လေသည်။ မဟော်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ခွက်များက အိုင်ခွဲလာလေသည်။ မဟော်ကတော့တစ်ယောက်ရှေ့တွင် မဟော် မနိုချင်ပါ။ မဟော်ရဲ့စေတနာကို အခုလိုမျိုး လက်ဆောင်ပြန်ပေးဘယ်ဆိုတာ တန်ဖိုးဖြတ်ခြင်း

တစ်မျိုးလိုသာ မဟော်ခြင်သည်။ ထခြားလူတွေကတော့ မဟော်ကို နားလည်ချင်မှ နားလည်လိမ့်မယ်။ မဟော်ကတော့ ဟိုး ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက လူများတွေ့ရဲ့ အထင်သေးမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ သဖြင့် မဟော်ကို အခုလိုသာနားလို့ ခွင့်ကြိုခြင်းနို့ကို မဟော်မှန်းသည်။

မဟော်ငယ်ငယ်ဟုန်းက ကျောင်းသူဘဝက တစ်ရက်တွင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်စာထမ်းသားရှိသဖြင့် မောင်လေးကို ထမ်းသူ ထည့်ပေးပြီး မဟော် အထင်နေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက မဟော် သေးနား သူငယ်ချင်းကောင်မလေးက ချမ်းသာသော သူဌေးသမီး လေးဖြစ်ကာ မဟော်ကို သနားလို့ဆိုပြီး စာရွက်မြူဖြူလေးပေါ်တွင် ထမ်းနှင့်ဟင်းကို ပုံပြီးကျွေးခဲ့ဖူးလေသည်။

မဟော်ကတော့ ထိုကောင်မလေးကျွေးသော ထမ်းနှင့်ဟင်းကို ထိပင်မထိခဲ့ပါ။ သူမထားတဲ့ စေတနာဆိုတာက လူ့မြင်လို့ကောက် အောင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့ စေတနာတွေပါ။ ထကယ်သာ သူမက မဟော်ကို စေတနာရှိပါက သူမထမချိုင်ထဲက သူတစ်ယောက် ကို တစ်လုတ်ကျွေးသည့် အဖြူထည်စေတနာတွေမှ မဟုတ်တာ။ သူမ စားဖို့ မွေးထားတဲ့တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို အစာအောင်ကျွေးတဲ့ စေတနာတွေများ။

ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့အခြင်မှာတော့ ထိုကောင်မလေးက စိတ်ထူ။

ကောင်းပြီး မဟော်က တာလွဲဟန်ကြီးနေသည့် ကောင်မလေးတစ် ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြလေသည်။ ကိုယ့်အထင်သာ အမှန်ဆိုပြီး ဟိုးပိုမြင်တဲ့ဘက်ကပဲ ဆုံးဖြတ်ကြသည့် လူတွေကို မဟော် ဘာမှရှင်း ပြခဲ့။

မဟော် လှည့်ထွက်သွားတော့ နှိုင်း... မဟော်လက်လေးကို ကမ်းအရ လှမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။ အေးစက်နေသော မဟော် လက်လေးကြောင့် မဟော်နှလုံးသားတွေက ဘယ်လောက်အေးစက်စာ ကျနေမည်ဆိုတာကို နှိုင်း တွေးကြည့်လို့ရလိုက်လေသည်။ နှိုင်း မဟော်လက်ဖျားလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြင်း မဟော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်လိုက်လေသည်။

မဟော်ကတော့ နှိုင်းလက်ထဲမှ သူမလေးကို ကျိတ်ရုန်းလေ သည်။ နှိုင်းက လွှတ်ပေးသည့်အပြင် ဗိုတိုပျိုး ခပ်တင်းတင်း ဆုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း...။

“မဟော်... မင်းကို ငါအရမ်းရုမ်းတယ်”

မဟော် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာလေးဖော်ကာ နှိုင်းကိုကြည့်လိုက်လေ သည်။ နှိုင်းကတော့ မှင်ပြောဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘဲနဲ့ ပြောမိသွား တာ ကိုယ့်စကားကို ပြန်လည်အံ့အားသင့်မိလေသည်။ နှိုင်းရင်ထဲမှာ ပျက်စီးမှုမျိုးသိပ်ထားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ မဟော်ရဲ့

အထင်လွဲမှုကြောင့် နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေက လျှံကျကုန်လေသည်။

မော့ကြည့်နေသော မဟော်ပျက်ဝန်းတည့်တည့်ကို စူးစူးနန်းနန်း၊ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် မဟော်... ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါ”

နှိုင်းလက်ထဲမှ မဟော်လက်လေးကို မဟော် အားထည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်လေသည်။ မဟော် မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်လေးများကို ခေါင်းတစ်ချက်ခါကာ ကျောနောက်ပို့လိုက်ပျံ့

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နှိုင်း... ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး”

မဟော် တစ်လုံးချင်းပြောကာ နှိုင်းကို ငြင်းလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ပထမဆုံးချစ်ခဲ့သည် ချစ်သူလေးက မိမိကို အခုလို အယုံအကြည်မရှိသည့်အတွက် ရင်ထဲခံရ ခက်ကာ မဟော်ပန်းလေ။ အားမလိုအားမရ ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိလေသည်။

“ဘာလို့လဲမဟော်... ကိုယ့်မှာ မဟော်မကြိုက်တဲ့ အချက်တွေ ရှိနေလဲ... ပြောပါ။ မဟော်အတွက်ဆို နှိုင်း အားပေး ပြင်ပဲမယ်”

နှိုင်းက မဟော်မချစ်တာကို ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဘဲ ထင်

လဲ မေးလိုက်လေသည်။ မဟော် နှိုင်းလက်တွေကို ပုတ်ချလိုက်ရင်း...

“နှိုင်း... မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့၊ နှိုင်းနဲ့ မဟော်ဘဝက ဝေရမ်းကွာခြားလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့”

“ဘယ်လောက်ပဲ ကွာခြား ကွာခြားကွာ... ကိုယ် မင်းကိုပဲ ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝထဲကို မင်းမလာရဲရင် မင်းဘဝထဲကို ကိုယ့်ကို ပိုင်းခွင့်ပြုပါ မဟော်ရယ်... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

အခုမှ နှိုင်း... မဟော်ကို လုံးဝအဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ လည်း ငိုကြွေးနားလည်လာလေသည်။ မဟော်ရဲ့ ပြတ်သားတင်းမာတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက နှိုင်းရဲ့ရင်ကို ပူလောင်စေလေသည်။

“နှိုင်း... ရှင် အခုလိုနေရတာ ရှင့်အတွက် ဘယ်လောက် ပိုပန်းလဲ၊ အခု ရှင်နေနိုင်တာဆိုတာကလည်း ရှင့်အတွက် အသစ် ထားတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ နှိုင်းရယ်၊ ဘယ်သူမဆို ချမ်းသာပြည့်စုံ တဲ့ဘဝမှာ နေချင်လား၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝမှာ နေချင်လားမေးရင်... သာတဲ့ဘဝမှာပဲ နေချင်တယ်လို့ ပြန်ဖြေကြမှာပဲ၊ ကျွန်မကိုယ် ကိုလည်း တစ်ခါတလေဆို ကျွန်မဘဝကို စိတ်ပျက်မိတယ်၊ ဒီတော့ ကိုလို အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့သူကို ကျွန်မဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ဖို့ဆိုတဲ့ အလုပ် ကို ကျွန်မ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး နှိုင်း”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည်စုံတဲ့ဘဝမှာ နေရ

နေရ မင်းမရှိရင် မပြည့်စုံဘူး မဟော်၊ ကိုယ့်အတွက်က မင်းရှိပျ
ပြည့်စုံမှာဖို့လို မင်းအနားမှာတော့ နေခွင့်ပေးပါ မဟော်ရယ်။”

နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာလေသည်။ ဘယ်
ဟုန်းကမှ မပိုတတ်တဲ့ နှိုင်း အခုတော့ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းတတ်ခဲ့လေပြီ။

မျက်တောင်လေးများခတ်ကာ သိမ်းလျှိုက်သည့် မျက်ရည်။
တချို့ကတော့ မဟော်နှလုံးသားကို ပူဇွန်းစေလေသည်။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်စိတ်ပျက်စိတ်တဲ့ မဟော်က နှိုင်းပုံ
ပါ ထပ်ဆွဲခေါ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ဖူးတော့ ဘယ်တော့မှ မဟော်အတွေးပေး

“ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး နှိုင်း”

“မဟော်မကြိုက်တာ အားလုံးကို နှိုင်းပြင်ပို့မယ်၊ ဖြန်စဉ်အား
ပေးပါ မဟော်ရယ်၊ အခုတောင် နှိုင်းက အရင်နှိုင်း မဟုတ်တော့ပါ။ မဟော်ရာ”

မဟော် နှိုင်းမျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ခဲ့တော့ဘူး။
မျက်ဝန်းလေးများ အောက်ငိုက်စိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

“ညှော်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ဖြန်ရမယ့်လူတွေပါ။
မဟော်က ဒီမှာကျန်ခဲ့ရမယ့် လူပါ။ ဒီတော့ မဟော်ရဲ့သိက္ခာ ပေး
အောင် နှိုင်းရဲ့အချစ်တွေ ထိန်းသိမ်းပေးပါ။ တစ်ထိထဲမှာ အထူး
လူတွေကို ဘေးလူတွေ တစ်မျိုးမထင်အောင် နှိုင်း... မဟော်သိ...”

ကို ငဲ့ပြီနေပေးပါ နှိုင်းရယ်”

မဟော် ပြောပြီးပြီးချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ နှိုင်းကတော့
မနေရာမှာတင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ မဟော်ရဲ့စကား
တွေက နှိုင်း ဖြန်ငြင်းလို့မရအောင်မှန်နေသဖြင့် နှိုင်းရင်ထဲရှိသလောက်
စကားတွေကို မပြောဖြစ်ဘဲ ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

လက်ထဲက နာရီလေးကတော့ နှိုင်းရဲ့ တပြည့်ပြည့်ကွဲအက်နေ
တာ နှလုံးသားလေးကို တချက်ချက် အသံလေးတွေနှင့် လှောင်ရယ်
ပူလေရဲ့။ နှိုင်းကတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း တစ်လှမ်းချင်း
ပျက်ခဲ့လေသည်။

ဒါပေမဲ့ မဟော် ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း နှိုင်းရင်ထဲက
မဟော်အပေါ်ထားသည့် အချစ်တွေကတော့ တစ်စက်လေ မဟင်
လျှော့သွားနိုင်တာကိုတော့ မဟော်သိအောင် နှိုင်း ရှင်းပြချင်ပါသေး
တယ်။

အခန်း(၁၅)

မဟော် ကျောင်းကို တစ်ဖက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အခုဟာ
လော မဟော်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေမိလေသည်။ ဖတ်စဉ်းကျင်တန်းမှ
လုံးကတော့ မိုးခိုက်လေးများကြောင့် အုံ့ချိုင်းညိုချိုင်းနေလေသည်။
အေးစက်သော လေနှုတ်အေးလေးနှင့်အတူ ပိုးပွားလေးတွေပါ ရောပါလှ။
သဖြင့် မဟော် ခြင်းတောင်းလေးထဲမှ ထီးအန်ခိုလေး ထုတ်ဆောင်
လိုက်လေသည်။

အခုတစ်လော မိုးတွေကလည်း နေ့တိုင်းဆိုသလို ရွာသလှ။
မဟော်တို့ကျောင်းလမ်းလေးက ပြေနုလမ်းလေးဆိုတော့ မိုးရွာလျှင်
သဖြင့် ဗွက်ထကာ ချောချင်လေသည်။ မဟော် လမ်းကို သေချာထိမှ
လျှောက်ရင်း ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ကျောင်းဝင်း

ကျောင်းတော့ သက်ထားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူလည်း ဒီနေ့
ကျောင်းတောစောလာသည် ထင်သည်။ သက်ထားကတော့ မဟော်ကို
တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ စမ်းကြည့်လေသည်။

“မဟော် ... ဒီနေ့တယ်စောပါလား”

“အို ... ဒီစကားကို မဟော်က ပြောရမှာပါနော်။ သက်ထား
လည်း တယ်စောပါလား။ အိပ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ ရုန်းဖြစ်လာလို့လဲ”

မဟော်ကကြောင့် သက်ထား ရယ်လေသည်။ သက်ထားက
သူမိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ချိုးပြီဆို ကျောင်းကို
အခြံစောလာတတ်တာ သူမအကျင့်လေ။

“အဟီး ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟ ... ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့”

မဟော် ပြုံးလိုက်ရင်း ထီးကိုရေစစ်ကာ အခန်းထောင့်တွင်
သွားလှန်းထားလိုက်လေသည်။

“အဟား ... ပြောပါဦး မယ်မင်းကြီးမရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်
ရပြန်တာလဲ”

မဟော်စကားကို ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ သက်ထားက စားပွဲပေါ်
တွင်ရှိသော စာဆွဲမှပန်းအိုးလေးကို သေချာပြန်ပြင်ထိုးလေသည်။
ပြီးမှ ...

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... လိုက်စနေလို့ ငါနဲ့ရုန်းဖြစ်တာ”

“သက်ထားရယ်... နင်က ကလေးလည်း မဟုတ်မတူတူ
အခုထိ စိတ်ကောက်တုန်းလား၊ ငါ့သိသလောက်တော့ နှင့်အစ်ကို
တွေက နှင့်ကို တော်တော်ချစ်ပါတယ်”

“ချစ်တာတော့ ချစ်ပါတယ်ဟယ်... ဒါပေမဲ့ အားအားပျို့
ငါ့ကို ယောက်ျားမယူသေးတာဘဲ လာလာစနေတယ်”

“ဟ ဟား... ဒါနဲ့ နင် အနာအငါးတုတ်ကျ ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့
... ဟုတ်လား”

မဟော်အပြောကြောင့် သက်ထား နှာခေါင်းနဲ့လိုက်ရင်း...

“အောင်မယ်... မိန်းမ... နင်နဲ့ငါ ဘဝတူပဲ၊ ဘာမှလားငါး
တစ်လုံးပိုမရှုချင်နဲ့”

“မရှုပါဘူးနော်... နံကနဲ့နဲ့”

မဟော်က ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံလေးနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား... အေးပေါ့ဟာ၊ နင်က အခု ပြောင်းလဲချင်
ပြောင်းလဲနေမှာဆိုတော့ ရှိစေတော့ ရှိစေတော့”

“ဟိတ် မိန်းမ... ဘာမှပြောင်းလဲစရာ မရှိတူနော်၊ အရင်က
လည်း မဟော်ပဲ၊ အခုလည်း မဟော်ပဲ... ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်... တို့မြင်နေတာတော့ တစ်စုံတစ်ခု၊
ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ပြောင်းလဲသွားတာ နတ်ဓနကန်ထဲ တွန့်”

ချလိုက်သလိုပဲနော်”

“နတ်ဓနကန်ထဲ တွန်းချလိုက်တာပဲဆိုတာက ချက်ချင်း နိုင်ရာ
ကနေ ခြင်္စင်ရာတိုရောက်သွားတာ၊ ဆင်းဆဲတာကနေ ချမ်းသာလာတာ
မျိုးကို ပြောကြတာ၊ အခုက သူက ချမ်းသာနေရာကနေ ဆင်းရဲသွား
တာလေ... နှင့် စကားပုံနဲ့ မကိုက်ဘူး။”

“ထားပါဟယ်... ကိုက်၊ မကိုက်တော့မသိဘူး၊ အခု အရေး
ကြီးတာ နှင့်တိုပြောချဦးမယ်... သိလား”

သက်ထားဆကားကြောင့် မဟော် မေးသေးတစ်ချက်ပေါ့လိုက်
ရင်း ဘာလဲဆိုသည့်ပုံစံလေးနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

“နတ်တို့အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ နှိုင်းဘယ်သူ”

“နှိုင်းမေ... အင်း ဘာဖြစ်လဲ”

“အေး... သူ့တို့ မနေက ကမ်းနားမှာ ကုန်ထမ်းနေတာ
တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူလား အဲဒီအလုပ်မျိုး လုပ်မှာ”

မဟော်က ချက်ချင်းဆိုသလို ပြင်းလိုက်လေသည်။ နှိုင်းလို
ရုနယ်တဲ့သူဌေးသားက ကုန်ထမ်းတဲ့အလုပ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
မလုပ်နိုင်တာသေချာသည်။ ပြီးတော့ အခုဆို စက်ရုံမှာလည်း အလုပ်
လုပ်နေတာဆိုတော့ ပိုထောင်မလုပ်သေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး မဟော်... ငါ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး... ငါ အစ်ကို ပြောပြတာ၊ ပြသနာစဖြစ်တာက အဲဒီက စတာ၊ သူတို့က ပြောတယ်... မဟော်တို့များ ဘယ်လောက်ခက်လဲတဲ့၊ သူတို့အိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ သူ့ဌေးသားကိုတောင် ဟန်ထမ်းချင်းစိတ်ဝေါက်အောင် လုပ်ခိုင်းနိုင်တယ်တဲ့၊ နှင့်များ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်သူမှ ကြိုက်မယ့်လူ မရှိဘူးဆိုပြီး စကြတာ”

“ဪ... ဒါက နှင့်ကိုတမင်မခံချင်အောင် စတာနေမှာပါ ဟာ”

“မဟုတ်ဘူး မဟော်ရဲ့... ငါ့အစ်ကိုက သေချာပြောပြတာ သူက သူ့ကောင်မလေးစိတ်ကောက်နေလို့ ကောင်မလေးကို တစ်ခုခု ဝယ်ပေးပြီးချော့ချင်လို့ ပိုက်ဆံလိုလို့ အလုပ်လာလုပ်တာတဲ့”

မဟော်မျက်ဝန်းထဲ နာမို့လေးကိုကိုင်ပြီး မဟော်ကိုငေးကြည့် နေသော နှိုင်းရဲ့ပုံရိပ်တွေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒါဆို... နှိုင်းက မဟော်ကိုဝယ်ပေးချင်လို့ ဒီအလုပ်တွေတောင် လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ မဟော် ရင်ထဲ နှိုင်းကို အရမ်းအားနာ၊ သနားသွားမိလေသည်။

မဟော်ကတော့ နှိုင်းစေတနာတွေကို နားမလည်ဘဲ မာနတွေ ကြီးပြီး ရက်ရက်စက်စက်ပြောမိဆိုမိသမ္မာကို တစ်ခွန်းမှပြန်မငြောဘဲ ငုံ့ခံနေသော နှိုင်းပုံရိပ်လေးများက မဟော်မျက်ဝန်းထဲ ရွပ်ရွပ်ရိုက်ပြ

သလို တစ်ခုချင်းစီ ပြန်ပေါ်လာလေသည်။

“နှိုင်းရယ်”

မဟော် မျက်ရည်များဝဲလာရင်း တိုတိုလေး နှိုင်းနာမည်လေး ကို ရင်ထဲမှာ ခေါ်လိုက်မိလေသည်။ နှိုင်းအချစ်တွေ အဲဒီလို လေး နက်လိမ့်မည်လို့ မဟော်ထင်မထားခဲ့။ အနေနီးစပ်လို့သာ မဟော်ကို စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာလို့သာ ထင်တာခဲ့တာ။ မနက်ကလည်း ဒါကြောင့် ရွပ်ကျယ်ဝတ်ထားတဲ့ မဟော်ရဲ့ပုံရိပ်မှာ အသားနီတွေ လန်နေ တဲ့အနာတွေကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့။

မဟော်ရင်ထဲ ပြောမပြုတတ်လောက်အောင်ကို ခံစားလိုက်ရ လေသည်။ ဒီခံစားမှုကို မဟော်ကိုယ်တိုင်တောင် ပြန်အဖြေမထုတ် တတ်။

နာမို့လေးကိုကိုင်ပြီး ကြေကွဲစွာကျန်ခဲ့သည့် နှိုင်းကို မြင်ယောင် မိတော့ မဟော်ရဲ့ သယ်တက်ရင်အုံတစ်ခုနဲ့ လှုပ်ခါသွားလေသည်။ ငေးမောငြိမ်သက်သွားသော မဟော်ကိုကြည့်ရင်း သက်ထား လှုပ်ခါ လိုက်လေသည်။

“တဲ့... အသက်ကော မှီသေးမို့လား၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ ငြိမ်သွားလိုက်တာ”

“သက်ထား... ငါ့မှာမို့လား မသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ မဟော်”

မဟော်ရဲ့ အစီအစဉ်မကူတဲ့ စကားတွေကို သက်ထား၊ ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်ပေ။

“ဒီလိုဟာ ... မနေ့တ သူ ငါ့ကို နာရီလေးလက်ဆောင် လာပေးတယ်။ သူက ငါ သူ့အပေါ် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရလို့ ပြန်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတာပါဆိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ငါ့စေတနာတွေကို တန်းနိုး ဖြတ်တယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ချီလိုက်မိတယ်”

“နင်ပြောတော့ သူကရော နင်ကို ဘာမှပြန်မရှင်းပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သူ ငါ့ပြောသမျှကို ငုံ့ခံပြီး ငါ့ကိုပြန်တောင်း ပန်ခဲ့တယ်”

“ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ မဟော်ရယ်။ သူ့မှာတော့ နင်အတွက် ဆိုပြီး အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ နင်ကတော့ ကျေးဇူးမတင် တဲ့အပြင် ပြန်တောင်အော်လိုက်သေးတယ်ဆိုတော့ သူ့သနားပုံ တယ်ဟာ”

သက်ထားရဲ့ သနားပါတယ်ဆိုတဲ့စကားက မဟော်နှလုံးသား ထဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။ မဟော် တတယ်ပဲ လွန်သွားပြီလား။ သက်ထားပြောသလို မဟော် ... သူ့စေတနာတွေကို အသိအမှတ် မပြုရုံတင်မကဘဲ ဖော်ပါဇော်ကားခဲ့တာပါ။ မဟော်လက်ထဲကိုင်ထား

သည့် ဘောလ်ပင်လေးပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်အထိ ရင်ထဲ လှိုက်ဖို့ ဝမ်းနည်းလာမိလေသည်။

တကယ်တော့ မဟော်ရဲ့ သံသယတွေ၊ မာနတွေကြောင့် သူ့ အချစ်တွေကို မဟော် မမြင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ မဟော်မကြိုက်တာမှန်သမျှ အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့သည့် နှိုင်းကို မဟော် အသိအမှတ်ပြုတောင်မပြု ခဲ့တာ။ နှိုင်းနဲ့ ဒူးထောက်ခယနေတဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း မဟော် အမြဲ ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာပါ။ အခုလို မဟော်ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တော့ မဟော်ရင်ထဲ နှိုင်းကို အတိုင်းမသိ သနားသွားမိလေသည်။

တောင်ချိန်နီးလာသဖြင့် ကလေးတွေကတော့ တဖွဲဖွဲရောက် လာလေသည်။ သက်ထားလည်း ကလေးတွေရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ပယော်ခွဲအတူ တိုင်မနေအားတော့ဘဲ သူ့အခန်းပြန်သွားကာ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ဆက်လုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ တစ်နေ့လုံးလည်း မကြာ မလေဆိုသလို နှိုင်းနဲ့ တောင်ပန်တဲ့အကြည့်လေးတွေကသာ ပြန်လည် ယိုလာပြီး အိမ်ကိုသာ အပြေးပြန်ချင်နေမိလေသည်။

အခန်း(၂၀)

မဟော် ကျောင်းကပြန်ရောက်သည်နှင့် ဆိပ်ရှေ့ခန်းနံရံတံလေးတွင်ထိုင်နေသော နှိုင်းကိုတွေ့လိုက်လေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ကိုမမြင်ဘဲ အောက်ကမြေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလေသည်။ မဟော် မြေပြင်ကိုဖွဖွနှင့်ရင်း နှိုင်းအနီးသို့ တိတ်တိတ်လေးလျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

“ကျောင်းက ပြန်ရောက်ပြီလား မဟော်”

နှိုင်းက ခေါင်းမောမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းစကားကြောင့် မျက်လုံးလေးများပြူးသွားရင်း အံ့သြသွားလေသည်။ မဟော် ခြံထိပ်ထဲကကြည့်နေတာပါ။ နှိုင်းက တစ်ချက်လေးတောင် မဟော်ရောက်နေတာ မသိခဲ့ပါဘူး။

အခုတော့ ဘယ်လိုများ သိသွားပါလိမ့်။

နှိုင်းက မဟော်ဘာမှဖြန်ဖြန်ပြောသဖြင့် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်

...

“ဘာလဲ မဟော်... ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်ဆိုပြီး အံ့သြနေတာလား”

မဟော်ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း နှိုင်းဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... မဟော် စဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေတာ။ နှိုင်းက အောက်ကဲ့ပဲ ပို့ကြည့်နေတာပါ။ မဟော်ဝင်လာတာလည်း ကြည့်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုများ သိသွားပါလိမ့်လို့ပေါ့”

နှိုင်းပြီးလိုက်ရင်း မဟော်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေသော မလေးမလေးကတော့ နှိုင်းအချစ်တွေကို ဘယ်ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မလဲ။

“မဟော် ကိုယ်သင်းရနဲ့လေးပေါ့။ အဲဒီအနဲ့လေးကို ဟိုးတစ်ခါ ကြည့်ခဲ့တဲ့ညကတည်းက ကိုယ် အလွတ်ရခဲ့တာပါ”

နှိုင်းစကားကြောင့် မဟော် အဲဒီနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည် မဟော်လိုက်ရင်း မျက်နှာလေး တွတ်တွတ်နီရဲသွားလေသည်။

နှိုင်းနဲ့ ထိုနေ့က အရပ်အကို နီးနီးကပ်ကပ်ရှိသွားခဲ့ပြီး နှိုင်းရင်

ပန်းစုတု

ခွင်ထဲ မဟော်ရောက်နေသည့် အဖြစ်လေးကိုလည်း မဟော်သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဟာ ... နှိုင်းကလည်း ဘာတွေ့လာပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“နှိုင်း လျှောက်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မဟော်၊ နှိုင်း အဲဒီနေ့က တည်းက စပြီး မဟော်ကိုယ်သင်းရနဲ့လေးနဲ့ မဟော်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရတော့တာ”

“ကဲပါ ... တော်ပါတော့”

နှိုင်းက အရမ်းရှက်နေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရှုမချင်မရဲနှင့် အချစ်ပိုမိလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်မလေးကို ရင်ပွဲထဲတွင် ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေဖက်ထားချင်သည်။ ပါးပြင်မိမို့လေးမရှက်သွေးလေးနဲ့ ရဲနေပုံကလည်း အရမ်းကိုချစ်ဖို့ကောင်းလေသည်။ မျက်လွှာလေးကို ချထားသဖြင့် ကော့ညွှတ်သော မျက်တောင်ရှည်ကို များကလည်း အသည်းယားစဖွယ်။ နှိုင်းကတော့ မဟော်မျက်နှာထဲကို တစ်ခုချင်းအသေးစိတ်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမိုမြန်ဆန်လာမိလေသည်။

ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် မဟော်က မော့ကြည့်လိုက်တော့ မဟော်ကို ရိုမိဝေဝေ မျက်ဝန်းလေးမျှဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသော နှိုင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မကျွန်ုပ်ရင် မုန်းလိုက် မုန်းလိုက်

အို ... မဟော်ရင်ထဲ အေးခဲနဲ့ စိန့်သွားလေသည်။ နှိုင်းအကြည့်တွေက အရမ်းကို အသက်ဝင်လှန်းလှလေသည်။ ရှုန်းလဲ့နေသော နှိုင်းအကြည့်တွေက စကားပေါင်းခြောက်ခြားစွာကို မဟော်ရင်ပေါ်သို့ အသံတိတ်ပြောကြားနေလေသည်။

မဟော် လက်ဖျားခြေဖျားလေးများ အေးစက်လာလေသည်။ လာကုန်းလေးတော်တော်များများရဲ့ ချစ်ရေဆိုးတော့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကိုပူးခဲ့သော်လည်း အခုလိုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ပွားခဲ့။ တစ်ချိန်တုန်းက ကားခွဲပူးသော ချစ်သူနဲ့တုန်းကတောင် အခုလိုမျိုး မဟော်ရင်တွေ မုန်းပတာ ခုန်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။ အခုတော့ ...။

မဟော် ခေါင်းလေးမော့လိုက်တာ ...

“နှိုင်း ... ရင် မနေ့ကပေးတဲ့နာရီလေး ရှိသေးလား”

နှိုင်း သောင်တီအိတ်ထဲမှ နာရီလေးကို ထုတ်ရင်း ...

“သူ့သခင်မလေးကမှ သူ့ကို မလိုချင်တာ ... သူက ကိုယ့်ပီ

သောင်တင်နေတာပေါ့”

နှိုင်းအခြောကြောင့် မဟော် ပြုံးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့

ရိုလေးကို ကြွေတူရိပ်တွေနှင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒီလိုဆိုနာရီလေးက သနားစရာလေးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

မဟော်က ခေါင်းလေးကိုခွဲစောင်းကြည့်ရင်း ချစ်စဖွယ်လေး

ခဏ်း ယ်းရတ

မေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် အရမ်း ကိုကျက်သရေရှိစွာ လှပနေသောချစ်သူလေးကို မျက်တောင်မခတ် တမ်း ငေးစိုက်ကြည့်နေရာ မှ ...

“ဒါပေါ့ဗျာ ... နာရီလေးရော၊ ဆရာမလေးကို ချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရော ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ”

နှိုင်းရဲ့ ဝိုဝိုက်ကဲစကားကြောင့် မဟော် ကိုယ်လေးတစ်ချက် တွန့်ရင်း ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟွန်း ... မဟော်ကတော့ နာရီလေးပဲ သနားတယ်”

“တကယ်သနားရင် ဒီနာရီလေးကို မဟော် လက်ခံပေးပါဗျာ။ မဟော်ပြောသလို မဟော်စေတနာတွေကို စော်ကားချင်လို့ နှိုင်း”

မဟော် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ် လက်ညှိုးလေး ‘ရှူး’ ဆိုသည့်ပုံ၊ လေး တင်ပြလိုက်ရင်း ...

“ကဲပါ နှိုင်းရယ် ... မဟော် အားလုံးနားလည်ပါတယ်။ မဟော် လည်း နှိုင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် ... နှိုင်းရဲ့ ရိုးသားတဲ့စေတနာတွေကို မဟော်လည်း စော်ကားမိသလိုဖြစ်ခဲ့လို့ မဟော်ကို ပြန်ပြီးခွင့်လွှဲပေးပါနော်”

“မဟော်ရယ်”

မဟော်နာမည်လေးကို နှိုင်း ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်မိလေ

ရုတ်တရက်ကြယ်စာစာ

မကျေနပ်ရင် မုန်းလိုက် မုန်းလိုက် ခဏ်း

သည်။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလဲ။ သူမ အမှား ကို သူမ သိပါက တစ်ဖက်လူကိုလည်း ပြန်ပြီးတောင်းပန်တတ်လေ သည်။

“နှိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ မဟော်ကို အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူး။ အခု လည်း မမြင်ဘူး။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှမြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မဟော် ကို နှိုင်းချစ်တဲ့အချစ်တွေက သူများတွေလို အပေါ်ပယ် ပေါ့ပျက်ပျက်ချစ် ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး မဟော်ရယ်။ မဟော်ကို ချစ်လွန်းလို့ မဟော် မကြိုက်တာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး မဟော်စိတ်တိုင်းကျ ပြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပါကွာ။ အခုလို မဟော် ကိုယ်အပေါ်နားလည် ပေးတာ ကိုယ်အရမ်းကျေနပ်တာပဲ။ ကိုယ်လေ ပြောမပြတတ်အောင် ပျော်တယ် မဟော်ရ”

မဟော် ပြုံးလိုက်လေသည်။ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ပြီးပျော်နေ သော နှိုင်းအပျော်တွေကလည်း မဟော်ထံကိုပါ ပြန်ပြီးကူးစက်လာ လေသည်။ မဟော်လည်း နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်လာမိလေသည်။

“မဟော် ... ဒါဆို ဒီနာရီလေးကို လက်ခံပါနော်”

မဟော် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ မဟော် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်တော့ နှိုင်းတစ်ယောက် သိန်းထိပေါက်တဲ့လူလို ပေး ဆိုပြီး ပျော်ကာ ပျော်နေလေသည်။

ရုတ်တရက်ကြယ်စာစာ

“ကျွန်တော် ဝတ်ပေးမယ်နော်”

မဟော် ဘယ်ဘက်လက်လေးကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းက နာရီလေးကို မဟော်လက်တွင် ဝတ်ပေးလိုက်လျှင် ကြည့်နှူးမဆုံးဖြစ်မိလေသည်။

“လှလိုက်တာ မဟော်ရယ် ... မဟော်နဲ့ အရမ်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော် ဒီနာရီလေးကို စမြင်ကတည်းက မဟော်နဲ့ အရမ်းလိုက်ဖွယ်လို့ တွက်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် ဒါလေးကိုပဲ မရမက ဝယ်ခဲ့တာ။ မဟော်က လက်က နာရီလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အသားပုံကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နှိုင်းကိုလည်း မဟော် ကတိတစ်ခုပြန်ထောင်းခိုမိတာ။ နောက်ဆိုရင် မဟော်မယ်ဘဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ပြီးလျှင် အခုလိုမျိုး ကုန်ထမ်းတဲ့အလုပ်မျိုးကို နှိုင်း ဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်ဘူးလို့ မဟော်ကို ကတိပေး”

မဟော်အပြောကြောင့် နှိုင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် ... မဟော် ဘယ် ... ဘယ်လိုသိလဲ”

“နှိုင်းရယ် ... ဒီရွာလေးက သေးသေးလေးပါ။ နှိုင်း သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းပြန်သိနိုင်တာပဲ ဒီဟော့”

မနက်ဆို ဘာအကြောင်းတို့ပဲဆိုပါ မဟော်စကားကို နှိုင်းနားထောင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ... တတိပေးသား”

မဟော် ဈာန်စလေးပစ်ကာမေးလိုက်တော့ နှိုင်း စဉ်းစားစရာပဲ တောင်မလိုဘဲ ခေါင်း အလိုလိုညှိတ်မိလိုက်လေသည်။ မှားတာ၊ ပုန်တာ စဉ်းစားဖို့ထက် မဟော်စိတ်ထိုင်းကျဖို့က နှိုင်းအတွက် ပိုပြီး ကရောကြီးလေသည်။

မဟော်နဲ့နှိုင်းတို့ စကားပြောနေတုန်း ခြံတွင် ဖေဖေနှင့်မောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သမီး အခုမှ ပြန်ရောက်လား”

မဟော် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ... အခုလေးထင် ပြန်ရောက်လို့ သမီးကြီး နှိုင်းနဲ့ခဏစကားထိုင်ပြောနေတာ”

မဟော် ဖေဖေကိုတွဲလိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ နှိုင်းက မောင့်နဲ့စကားပြောရင်း နောက်က စင်လာကြလေသည်။

“ဖေဖေနှင့် မောင်လေးက ဘယ်တွေ့သွားနေကြတာလဲ”

“မနက်ဖြန် ရွာဦးကျောင်းမှာ အလှူရှုတယ်လေ။ ဒီတော့ ပုံတော်ထားလေးတွေ သွားကုန်အတွက် ဘုန်းဘုန်းကို သွားလျှောက်ကြတာလေ”

“ဟုတ်လားမေမေ ... ဒါဆို ဒီည ရွာကလူငယ်တွေ သွားပို့
ပိုင်းချက်ပြုတ်ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မမရ ... ခဏနေ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမ
လေ”

“အင်း ... သွားကြတာပေါ့၊ ဒါဆို မမ ရေခဏ သွားချီးလို့
ဦးမယ်”

မဟော် ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်လေသည်။ ငြီးနောက် တစ်ထောင့်
လုံး ထမင်းကျွေးပြီသည်နှင့် မဟော်နဲ့ မောင်လေး ရွာဦးဘုန်းရဲ့
ကျောင်းသို့သွားရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

“နှိုင်းလည်း လိုက်မယ်”

ခြံဝတွင် နှိုင်းကပါ လိုက်ရန်စောင့်နေသဖြင့် မဟော်တို့
သွားမိလေသည်။

“မဟော်တို့က ဟိုမှာသွားကူလုပ်ပေးမှာ နှိုင်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... ကျွန်တော်တို့က ဟိုမှာပဲ ပိုး
ပေါက် နေကြမှာ”

“ရပါတယ် ... အစ်ကိုလည်း လိုက်လုပ်ပေးတော့ ကုသ
တာပေါ့၊ ဒါမှ နောင်တဝပါ ရေစက်ဆုံရမှာ”

နှိုင်းရဲ့ ဘာလိုစိုစကားကြောင့် မဟော် မျက်စောင်းလေ
သည်။

လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ မောင်လေးကတော့ ဘာကိုဆို
လိုသည်ဆိုတာကို နားမလည်ဘဲ ...

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... အစ်ကိုလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊
ကုသိုလ်တွေရပြီး အခုလို ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဆက်ခံနေစရာမလိုတော့ဘဲ
အစ်ကိုပေးပေး မြန်မြန်စိတ်ဆိုးပြေသွားတာပေါ့”

နှိုင်းက မောင်စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်ရင်း မဟော်ကို ဘယ်လို
လဲဆိုသည့်သဘောနှင့် မျက်စပစ်ပြလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့
မောင်လေးမသိအောင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

မဟော်တို့ လမ်းတစ်လျှောက်လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
စရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ နှိုင်းရဲ့ မကြာခဏ
ဆိုသလို ခိုးခိုးကြည့်သည့် အကြည့်သူနီးလေးကိုလည်း မဟော် မသိ
ကျိုးကျွန်ပြုထားရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။
မဟော်တို့ ရွာဦးကျောင်းကိုရောက်တော့ ရွာထဲက လူငယ်တော်တော်
များများပင် ရောက်နေကြလေသည်။

“ဟယ် ... ဆရာမလေးတို့ လာပြီ”

ရွာထဲက ကောင်မလေးများက မဟော်ကိုတွေ့သည်နှင့် ဆီးကြို
ကြလေသည်။ မဟော်ကလည်း အားလုံးကို ပြန်ပြီးပြရင်း ‘သက်ထား’
ကိုလှမ်းတွေ့သဖြင့် သက်ထားရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်လေ
သည်။

သည်။ နှိုင်းကတော့ မောင်နဲ့လိုက်သွားရင်း ယောက်ျားလေးများအလုပ်
ဖြစ်သည့် ထင်ခွဲသည့်အလုပ်နှင့် ရောင်းသည့်အလုပ်များကို သွားက
လုပ်လေသည်။

သက်ထားက ကြက်သွန်နီနွားနေသဖြင့် မဟော်သည်း ဝေး
လေးတစ်ချောင်းကို ယူကာ သက်ထားဘေးနားထိုင်ကာ ကုဇီး ကြက်
သွန်နွားပေးလိုက်လေသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ကြက်သွန်ပါးခါး
လှီးသူလို၊ အသားငါး ကိုင်သူကကိုင်၊ ထုထောင်းသူက ထုထောင်း၊
ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောသူကဆေးကြောနှင့် အလုပ်
တွေကို ပြောစရာမလိုဘဲ ဝိုင်းကူလုပ်ကြလေသည်။

ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ဟင်းအိုးမွှေသူကမွှေ၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်သူကလုပ်၊ မနက်အတွက် အခမ်းအနားပြု
သူကပြင်နှင့် သူတို့လည်း သူတို့တတ်နိုင်သမျှကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကြ
လေသည်။ နှိုင်းကို မဟော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကာလသားများမှာ
အတူ ဒန်အိုးတွေကို ဆေးကြောနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် မဟော်
ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ အခုဆို နှိုင်းက အားလုံးနှင့်ငေါင်းသက်
ဆက်ဆံနိုင်သည့် အရည်အချင်းများ ရှိနေလေသည်။

မဟော်ကြည့်နေတုန်း နှိုင်းက ပြန်အကြည့်နှင့် ကြိုလိုက်မိေး
သဖြင့် မဟော်ရှက်သွားမိလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မဟော် လှုပ်

ကြည့်နေတာကိုတွေ့တော့ ကျေနပ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို
မိုတ်ပြုလိုက်လေသည်။ မဟော် ရှက်ရှက်နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို
အပေါ်သွားလေးနှင့် ဖိကိုက်လိုက်မိလေသည်။

“ဟေ့ ... အောင်မလေး ကြည့်နေကြတာများ ကြားထဲက
ငါတောင် ရင်ခုန်လာပြီ”

သက်ထားက မဟော်နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး စလေ
သည်။ မဟော် ရှက်ရှက်နှင့် သက်ထားခါးကို ဆွဲလိပ်လိုက်မိလေ
သည်။ နှိုင်းကတော့ အဝေးကနေ သက်ထားနှင့် မဟော်အပြစ်အပျက်
လေးကိုကြည့်ရင်း ကြည့်နူးစွာပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ကြည့်ရတာ
မဟော်သူငယ်ချင်းက စလိုက်သည်ထင်သည် ... မဟော်မျက်နှာ
ရုက်သွေးအလေးများရေကာ ခေါင်းငုံ့သွားပုံလေးက နှိုင်း အရမ်းကို ပို
ချစ်သွားစေလေသည်။ နှိုင်းအတွက်တော့ မဟော်က တစ်နေ့ထက်
တစ်နေ့ ပိုချစ်ရလေသည်။ မဟော်နားမှာ နေနေရရင်ကို နှိုင်း အလိုလို
ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာစေသည်။ မဟော်အသံကြားလိုက်တာနဲ့တင် နှိုင်း
အလိုလို ပျော်ရွှင်စေပါသည်။

“သက်ထားနော် ... လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ဟိုမှာ တခြားလူ
တွေ မှီတယ်”

သက်ထားကြားနိုင်ရုံလေး မဟော် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်လေ

သည်။ သက်ထားကတော့ မဟော် ဘယ်လောက်ပြောပြော ဆက်စပ်
စလေသည်။

“နင်ကလည်း ဘယ်သူမှမကြားပါဘူးဟာ ... သူတို့လည်း
သူတို့အာရုံနဲ့ သူတို့ပါ”

သက်ထားပြောလို့ မဟော် ပတ်ဝန်းကျင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
အားလုံးကလည်း သူ့အာရုံနဲ့သူ့ အလုပ်လုပ်နေကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေက ရိုးမုဂ်၊
ရဲ့လား”

သက်ထားရဲ့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းအမေးကြောင့် မဟော် မျက်နှာ
ဘယ်နားထားရမှန်းမသိအောင်ကို ရှက်သွားမိလေသည်။

“ဟာ ... နင်ကလည်း ပြောလိုက်ရင် တဲ့တိုးကြီးပဲ”

“ဪ ... နင်နဲ့ငါကြားမှာ လျှို့ဝှက်ထားစရာ ရှိသေးလို့လား”

“သူ့ ငါ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားတယ်”

မဟော် မျက်နှာလေးနီနီနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ သက်
ထားကတော့ ဝမ်းသာအားရပုံစံနှင့် ...

“ဟယ် ... တကယ်ပျော်စရာကြီး”

“သက်ထားရယ် ... ဘာများပျော်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ပျော်စရာပေါ့ဟာ သူ့လိုသူ့ဌေးသားက ငါ့သူငယ်ချစ်၊

ကို အခုလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူ
ဖို့ကောင်းလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့အချစ်ကို လက်မခံချဘူး”

မဟော် သက်ပြင်းလေးချကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလို့လဲ ... နင်က သူ့အချစ်ကို မယုံလို့လား။ သူ့ကိုကြည့်
ရတာ နင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ပုံပါဟယ်၊ အပျော်ကြိမ်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး”

“အင်းပါဟာ ... ငါသိပါတယ်”

“ဒါဆို နင်က ဘာတွေကိုတွေ့ပူနေတာလဲ၊ ဘာလဲ ... သူက
သူ့ဌေးသား ဖြစ်နေလို့လား။ သူ့ဌေးသားဖြစ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ ...
ကရေးကြီးတာ နင့်ကိုတကယ်ချစ်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ ... နင်ပြောတာကို ငါနားလည်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး ... အရင်က ငါ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်သူ
ပုံပီဘာတွေကတောင် ငါ့ကို သူတို့သားနဲ့ သဘောမတူနိုင်ကြတာ
... သူ့မိဘတွေဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ သူတို့က သိပ်ချမ်းသာကြတာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ နင်က သူ့အချစ်ကို ငြင်းဆန်တော့မှာလား။ ဒါဆို
ပိုင်တော့ နင် မတရားဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

မဟော် ကြက်သွန်နွာနေရင်းကနေ မျက်ရည်ဝဲချင်လာလေ
သည်။ ဒါက ကြက်သွန်အငွေ့ရိုက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရင်ထဲကပဲ

ဝမ်းနည်းလာတာလားကိုတော့ မဟော် မစဉ်းစားချင်တော့။

“ငါတော့ အခုအချိန်မှာ တရားတယ်၊ မတရားဘူး ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့အခွင့်အရေး မရှိဘူး သက်ထား”

“ငါမြင်သလောက်ပြောရရင်တော့ နင်လည်း သူ့ကို ချစ်နေမိတယ်ဟာ”

“သက်ထားရယ်... အဲဒီစကားတွေကို နင့်ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားပေးပါ။ နိမ့်ကျတဲ့ ငါဘဝထဲ သူ့ကို ဆွဲမသွင်းချက်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုငါ ပြန်စေချင်ပြီ။ သူ အခုလို ပင်ပန်းပန်းလှုပ်နေရတာကိုလည်း ငါမကြည့်ရက်ဘူး”

“မဟော်ရာ... တချို့အရာတွေက လူ့ပင်ပန်းတာထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ဟိုမှာကြည့်ခမ်း နှိုင်းကို... သူဘယ်လောက်ပျော်နေလဲ”

သက်ထားညွှန်ပြလို မဟော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွာထဲက လူငယ်တွေနဲ့ အဖွဲ့ကျကာ တအုန်းအုန်းရယ်နေသော နှိုင်းကို မဟော် လှမ်းတွေ့ရလေသည်

“သက်ထား... နင်ပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး... တကယ်လို့များ နင့်မှာ ငွေတွေအများကြီးရှိမယ်ဆို နင် ဘာလုပ်မလဲ”

မဟော်စကားကြောင့် သက်ထား မျက်လုံးလေး ထောင့်က

ကာ ခဏစဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အင်း... အိမ်ကြီးကြီးဝယ်မယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ကားအကောင်းစားတစ်စီးလည်း ဝယ်မယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားဆိုလည်း ကောင်းပွေညွန့်ပွေတွေကို ဝယ်ဝတ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်လုံးစီနီလည်း ပန်ချင်တယ်... အဟိ”

သက်ထားက သူ့စိတ်ကူးကို သူပြန်သဘောကျကာ အဟိဆိုပြီး ထရယ်လေသည်။ မဟော်ကတော့ သက်ထားထံ လိုက်မရယ်နိုင်ဘဲ လေးနက်စွာတွေးရင်း...

“အေး... အဲဒီဘဝတွေဆိုတာ ငါတို့က စိတ်ကူးပဲယဉ်လို့ ရတာ။ သူတို့က လက်တွေ့နေခွင့်ရနေတဲ့လူတွေဟာ... အဲဒီတော့ နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ငါတို့သိပ်နေချင်တဲ့ အဆင့်အတန်းမှာ ရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငါ့ရဲ့အတ္ထုတ္တရဲ့ ငါ့ဘဝထဲကို ဆွဲသွင်းသင့်လားဆိုတာ”

မဟော်စကားတွေက သွေးထွက်အောင်ပျက်နေသဖြင့် သက်ထားကိုယ်တိုင်ထောင် ဘာခက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဆွဲအသွားမိလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ဟာ မိဘပဲ သားသမီးကို ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးဆိုး ပစ်ခိုးထုံးစံမှ မရှိတာ။ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ကို ပြန်ခေါ်မှာပေါ့။

ပြီးတော့ သူက တစ်ဦးတည်းသောသားပဲဟာ”

မဟော် ကိုယ်လေးတစ်ချက်လှုပ်ကာ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

“သက်ထားရယ် ... အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့မိဘတွေက ငါ့ကိုကျေနပ်ပါ့မလား။ သူတို့သားကို အညွန့်ချိုးတယ်ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ငါ့ကို ရွံမုန်းနေကြမှာပေါ့။ ဒီတော့ တစ်သက်လုံး သူတို့ရဲ့အမုန်းတွေကို ငါ လှိမ့်မိနေအောင်ခံရမှာပေါ့။ သူကရော အဲဒီအချိန်ကျရင် မိဘဘက်ပဲ လိုက်ရမလို့လို့၊ မိန်းမဘက်ပဲ လိုက်ရမလို့လို့နဲ့ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲ။ ငါ သူ့ကို အဲဒီလိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

“ဒါဆို နင်ပဲ စိတ်အဆင်းရဲခံမယ်ပေါ့”

သက်ထားစကားက သွေးထွက်အောင်မှန်နေသဖြင့် မဟော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့။

“ကဲ ... ကြက်သွန်တွေလည်း တော်တော်နွှာပြီးပြီဆိုတော့ ငါ ချဉ်ပေါင်ရွက်သွားသင်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

သက်ထားဘေးနားက မဟော် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မဟော် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖန်းလေးကို ကိုင်ရင်း မီးဖိုခန်းရဲ့ တံစက်မြိတ်အောက်ကို ထွက်ခဲ့လေသည်။

နှိုင်း လူငယ်လေးတွေနဲ့ စကားစုပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မဟော်ကို မတွေ့တော့ချေ။ ဒါနဲ့ နှိုင်း မျက်စိဝေရင်း ရှာကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘယ်နားမှာမှ မတွေ့သည့်အခါ နှိုင်း စကားပြောနေရာမှ ထွက်လာရင်း မဟော်ကို လိုက်ရှာလေသည်။

မီးဖိုချောင်နေက တံစက်မြိတ်အောက်တွင်တော့ တစ်ယောက်တည်း ချဉ်ပေါင်ရွက်သင်နေသော မဟော်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ နှိုင်း ပြုံးရင်း မဟော်နားသို့ လျှောက်သွားမိလေသည်။ မဟော်ကိုမတွေ့ရရင် စိတ်ပူတတ်သလောက် တွေ့လိုက်တော့လည်း ရင်ထဲ ချက်ချင်း အေးမြသွား လသည်။

“ဟိတ် ... ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းလာထိုင်ပြီး ဘာတွေ ကျောင့်မိုနေတာလဲ ကောင်းမလေး”

မဟော်ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နှိုင်းမေးလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းကိုပြန်ပြုံးပြရင်း ...

“ဒီမှာလေ ... လပြည့်နေတာ ဘယ်လောက်လှလဲ နှိုင်းရဲ့။ ကဲဒါလာထိုင်ကြည့်နေတာ”

မဟော်က ခေါင်းလေးမော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ မှိုင်းကတော့ လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးကို ငေးကြည့်လိုက်မိရင်း မဟော်ညွန့်ပြသည့် လမင်းကြီးကိုပါ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

လမင်းကြီးကတော့ ဝိုင်းစက်ရွန်းလဲရွာနှင့် လှပဒွာ ထိန်လင်းနေလေသည်။ လအရောင်ကြောင့် ဘေးနားက ကြယ်တာရာလေးတွေထောင် မှေးမှိန်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါ... လှလိုက်တာ မဟော်ရယ်၊ နှိုင်း ရန်ကန်မှာဘုန်းကဆို ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ကိုယ်ရှုပ်ပြီး လတောင် တစ်ခါမှ မော့ကြည့် ဖြစ်ဘူး”

နှိုင်း ဘေးကလက်တန်းလေးကို လက်ထပ်ပြီး ကောင်းကင်း၊ စိမ်းပြေနပြေငေးကြည့်ရင်း စကားဆိုလေသည်။

“မဟော်ကတော့ လပြည့်နေ့တိုင်း အမြဲ လမင်းကြီးကို ထွက် ထွက်ကြည့်တယ်၊ လှပတဲ့ သူ့မျက်နှာကို တစ်လမှာ တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံရတာလေ နှိုင်းရဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လပြည့်ညဆို အကို ပျော်တယ်၊ အိမ်နားက သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ အမြဲအော့ကြတာလေ”

“အခုကျတော့ရော”

“အခုတော့ အရင်လို ဘယ်ဆော့ဖြစ်တော့မှာလဲ”

“အင်းပေါ့... အခုတော့ ဘယ်ဆော့တော့မလဲနော်၊ ချစ်သူနဲ့အတူပဲ ကောင်းကင်ကလမင်းကြီးကို ငေးကြည့်တော့တယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

နှိုင်းက ပြုံးစစလေးနှင့် မဟော်ကိုနောက်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... နှိုင်းမနှော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ပေါက် တတ်တာရတွေ ငေဗျာက်ပြောမနေနဲ့”

“ပျော်လို့ပါ မဟော်ရယ်၊ အခုလို လသာတဲ့ညလေးမှာ ကိုယ့် မျစ်သူကို အနားနားမှာထားပြီး လမင်းကြီးတိုင်းကြည့်ရတာ ဘယ် လောက်ကများစွာနဲ့ပြီး ကြည့်နူးဖို့ကောင်းလဲ၊ ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မပျောက်မဟုတ်တော့ဘူး မဟော်”

မဟော် နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ငြဲကြည့်လိုက်ရင်း မျက်ရည်ကျရင် ယာဇီလေသည်။ နှိုင်းကတော့ ကောင်းကင်က လမင်းကြီးကို ငေး ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးတွေယဉ်လို့ပေါ့။ မဟော်မှာသာ နှိုင်းလို စိတ်ကူး မယဉ်နိုင်ဘဲ ရင်ထဲက ကျိတ်ပြီးဆွေးနေရတာ။

မဟော် ဘာကြောင့်များ နှိုင်းကို အခုလို အရမ်းချစ်မိသွား ကာလဲဆိုတာကိုတော့ မဟော်ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်တော့။ နှိုင်းရဲ့ အေးမြတဲ့အချစ်တွေက မဟော်ရဲ့အချစ်တွေကို ပြားပေးလင်း ဟာထင်သည်။

အခုတော့ မဟော်ရင်ထဲ နှိုင်းနဲ့ထပ်ထပ်မျှ အချစ်တွေက ပင်အားကြီးစွာ ပေါက်ပွားခဲ့လေသည်။

“မဟော် ... ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ အမှတ်တရအဖြစ် နှိုင်းကို အမြဲ ပြုံးပေးချင်ဘူးလားဟင်”

“နှိုင်းနော် ... ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”
နှိုင်းပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို အခု ကျောင်းထင်းထဲက ခဏထွက်မယ်လေ ဟိန်ဒု”
တွေ့လား ... အဲဒီသစ်ပင်အောက်မှာ သွားပြောမယ်လေ”

နှိုင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းအပြင်နား သရက်ပင်ကြီးကို လှမ်း
ညှိုးထိုးရင်း အားတက်သောပြောလေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းကို
ပြလိုက်သော သရက်ပင်ကြီးကို လှမ်းငေးကြည့်ရင်း ...

“ကဲ နှိုင်းရယ် ... အဲဒီတွေ့လျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့ မဟော်
လည်း ဒီမှာ ချစ်ပေါက်ရွက်သစ်ဦးပြီ၊ တခြားလုပ်စရာရှိတာတွေ
သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ် ... နှိုင်းလည်း သွားကူလိုက်ဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... သခင်မလေး အလိုကျပါဗျာ”

မဟော် ပြုံးလိုက်ရင်း ထထွက်လာခဲ့လေသည်။ ခဏကြာတော့
နှိုင်းကို လူငယ်တစ်စုကြားတွင် တက်ကြွစွာကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ
ကို တွေ့ရလေသည်။ နှိုင်းကလည်း အလုပ်တွေ့လုပ်ရင်း မဟော်
မကြာခဏ ကြည့်မိလေသည်။ မဟော်ကလည်း နှိုင်းအကြည့်ထူမှု
ခဏခဏ ဆုံလိုက်မိလေသည်။

ဒီညလေးကတော့ နှိုင်းပြောခဲ့သလို မဟော်အတွက် တစ်သင်္ချာ
မမေ့နိုင်စရာ ကောင်းသောညလေးတစ်ည ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အခုခပ်တော့နဲ့ ထုံမွှမ်းထားသော နှိုင်းရဲ့အကြည့်တွေအောက်မှာ
မဟော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးမိထားသူတစ်ယောက်လို ညှို့ယူခဲ့
ရာလေသည်။

အခန်း(၂၁)

မနက်မိုးလင်းတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် မဟော်တို့ အိမ်ပြန်ရေမိုးချိုးကြရလေသည်။ ရေမိုးချိုးအလှပြင်ပြီးရင်လည်း လာတဲ့ညှော်သည်တွေကို အကျွေးအမွေးတာဝန်ယူရမှာဆိုတော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးဖြစ်စေရန် အားလုံး အိမ်ပြန်ရေမိုးချိုးကြလေသည်။

မဟော် ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် မှန်တင်ခုံလေးရှေ့တွင် အလှူပုံလိုက်လေသည်။ အရင်တုန်းကဆိုရင်တော့ Promina လေးလိမ်းအိမ်အပေါ်က သနပ်ခါးကြေးလေး ထပ်လှက်ပြီးရင် နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးလေး ဆိုးလိုက်တာနဲ့ မဟော်ရဲ့အလှူပြင်ခြင်းအလုပ် ပြီးဆုံးသွားမယ့် ဒီနေ့ကတော့ ခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့မတူဘဲ မဟော် ထေချာလေးနဲ့ အသေးစိတ်လေး ပြင်နေမိလေသည်။

ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းနေ့တွေထက်ပိုပြီး မဟော် ထူးထူးကဲကဲလေးကို လှချင်နေမိလေသည်။ မဟော် မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသော ဖြူနုဝင်းပွတ်သည် အသားလေးထေထေတွင် Promina ကို အစက်ချကာ ညီညာစွာ လိမ်းလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သနပ်ခါးကြေးလေးကိုလည်း ဂျိုးရာမပျက် အပေါ်ကနေ ထပ်လိမ်းမိလေသည်။ မဟော်က သနပ်ခါးထဲသို့ မနေတတ်။ မိတ်ကပ်ကြီးပဲဆို မဟော်အသားတွေက ပူနေသလိုခံစားရသဖြင့် အမြဲတော့ သနပ်ခါးကြေးလေးကို ထပ်လိမ်းမိလေသည်။ သနပ်ခါးက နေပူဒဏ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးသည်။ အသားအရေကိုလည်း အေးမြစေသည်။ သနပ်ခါးတွင် ကောင်းသော အချက် မြောက်မြားစွာရှိသဖြင့် မဟော်ကတော့ အမြဲလိုလို သနပ်ခါးကို လိမ်းမြှိုလေသည်။

သနပ်ခါးကြောက်သွားတော့ မဟော် ဝေါင်ဒါကို မျက်နှာလေးပေါ်တွင် ညီညီညာညာချိုက်လိုက်လေသည်။ ဖြူနုသော မဟော်ကသားလေးကတော့ ငါ့ဖိနပ်ဖိနပ်လေးနှင့် တစ်မျိုးကြည့်လို့ကောင်းသွားသည်ဟု မဟော်ထင်ပါသည်။ မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသော မဟော်ပုံရိပ်လေးကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ စင်စစ်တောင်ပျက်ခုံးထူထူလေးတွင် သနပ်ခါးများ ပိုနေသဖြင့် သွားပွတ်တံလေးနှင့် ပွတ်တိုက်လိုက်လေသည်။

သနပ်ခါးများထွက်သွားသည်နှင့် မှောင်မည်းစိမ်းစိုနေသည့် မျက်ခုံးလေးကို အချိုးကျစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပြီးနောက် မဟော် Eye Shadow အညှီဖျော့လေးကို မျက်ခွံလေးပေါ်တွင် ဆိုးလိုက်လေသည်။ အညှီရောင်ဆိုတာက ဘယ်အင်္ဂါအရောင်နဲ့မဆို လိုက်သည် အပြင် အရောင်ကလည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး လှပစေသဖြင့် မဟော် အညှီရင့်ရောင်လေးကိုသာ ရွေးဆိုးလိုက်လေသည်။

မှန်ထဲမှာပေါ်နေသည့် မဟော်ပုံရိပ်လေးကတော့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မဆိုးရသေးတာတောင် တော်တော်လေးတော့ လှနေသည်ဟု မဟော် ထင်မိလေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဘာအရောင်လေးဆိုရင် ကောင်းမလဲ မဟော်စဉ်းစားလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းနီဘူးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအလှူဖြစ်နေသဖြင့် သိပ်တောက်ပတဲ့အရောင်များကျတော့ ဆိုးလို့မသင့်တော်ပေ။ ဒါကြောင့် လူအများကြားတွင် လှပတင့်တယ်ပြီး ဣန္ဒြေရသည့်အရောင်လေးဖြစ်သည့် အုတ်ကျိုးရောင်အဖျော့လေးကိုသာ ရွေးဆိုးလိုက်လေသည်။

မှန်ထဲတွင်မြင်ရသော မဟော်မျက်နှာလေးကို မဟော် စိတ်တိုင်းကျပြင်ပြီးသည်နှင့် မဟော် အသားရောင်နှင့်အညှီရောင် အပွင့်နှုတ်လေးများ ရောယှက်ပါသော ဝမ်းဆက်လေးကို ထုတ်ဝတ်လိုက်လေသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာတော့ မဟော်ပုံပုံစံလေးက ရှင်းရှင်းလေးနှင့် ကျွက်သရေရှိရှိ လှပနေလေသည်။ မဟော်ကတော့ မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသော ပုံရိပ်လေးကို ကျွန်ုပ်စွာကြည့်လိုက်ရင်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မဟော်ထွက်လာတာမြင်တော့ နှိုင်းနဲ့မောင်လေး စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။ သူတို့လည်း ရွာဦးကျောင်းကိုသွားဖို့ မဟော်မပြီးသေးတာနဲ့ စောင့်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

နှိုင်း မဟော်ကိုတွေ့သည်နှင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဘာမှမပြင်ရင်တောင် ကော်ပတ်ရှပ်လေးလို လှပမနေသည့် ကောင်မလေးက အခုလိုပြင်လိုက်တော့ အသက်ရှူမှားမလာက်အောင်ကို လှပနေလေသည်။ မိုးပေါ်က နတ်သမီးဆိုတာ ပူမလိုမျိုးလားလို့ မေးယူရလောက်အောင် သူမအလှက ထူးခြားထင်ပေါ်လွန်းပါသည်။

“လူလိုက်တာ မဟော်ရယ်”

နှိုင်းရင်ထဲ အောင့်တောင်မထားနိုင်ဘဲ မောင့်ရှေ့မှာ ဖွင့်ပြောလိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်ပါ့ မမရာ ... ကျွန်တော်တောင် လူမှားသွားချင်တာယ်၊ ကပ်ရပ် ... ဒီလောက်လှတဲ့ ငါ့အစ်မ ဘာလို့များ အပျိုကြီးဖြစ်နေပါ

လိန်လို့”

မောင်ကပါ သိပ်လှသည် အစ်မကိုကြည့်ရင်း မနေနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းရှေ့ မှာ အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ရှက်ရွံ့သွားမိလေသည်။

“မောင့်နော် ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်မကို လူရှေ့မှာအရှက်ခွဲရလား”

“ဪ ... အရှက်ခွဲတာမဟုတ်ရပါဘူး ငါ့အစ်မရယ်၊ ငါ့အစ်မက လှလွန်းတော့ ဘယ်ကောင်နဲ့များ ဖူးစာပါမလဲဆိုပြီး မောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာပါ”

မောင်က ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် မရိုးသားတဲ့ နှိုင်းနဲ့ မဟော်ကတော့ မျက်နှာတွေ ဘယ်နားထားရမှန်းမသိအောင် ရှက်သွားကြလေသည်။

“ကဲ ... အခုမှပဲ ငါ့အစ်မ ဘာကြောင့် ယောက်ျားမရလဲ သိတော့တယ်၊ ကြည့်ပါဦး ... မျက်နှာကြီးရဲပြီး ရှက်နေလိုက်တာ။ အဲဒီလို အရှက်အကြောက်ကြီးလို့ မရတာ ... ဟား ဟား”

မောင်က ပြောချင်ရာပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း အားရပါးယ တဟားဟားနှင့် ရယ်နေလေသည်။ မဟော်မှာသာ မျက်နှာရဲရဲလေး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း လျှောက်လာခဲ့လေ။

သည်။ နှိုင်းကတော့ အရှက်ကြီးသော မဟော်မျက်နှာလေးကို တစ်ခွဲစိတ်ငေးကြည့်ရင်း ချစ်မဝဖြစ်နေရလေသည်။

မဟော်တို့ရောက်တော့ အလှူတွင် ဧည့်သည်အချို့တောင် ရောက်နေကြလေပြီ။ မဟော်တို့ရွာက အလှူလုပ်ငြိဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံးက မီးခိုးတိတ် လာရောက်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးရင်း စားသောက်ကြလေသည်။ ဒါ့အပြင် မဟော်တို့ရွာတင်မကဘဲ ရွာနားနီးစပ်က ရွာတွေကလည်း လာရောက်ကာ အားပေးကြလေသည်။

အခုလည်း ရွာဦးကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ နှစ်ရှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်၍ မဟော်တို့ရွာတင်မကဘဲ ရွာနားမှာရှိသည့် ဧည့်သည်များပါ လာရောက်ကြလေသည်။ ဒါ့အပြင် ဘုန်းဘုန်းရဲ့ နယ်ဝေးဒကာဒကာမတွေပါ လာရောက်ကြသဖြင့် အလှူမှာ အရမ်းကို စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပါသည်။

မဟော်က ဧည့်သည်များအတွက် ထမင်းလိုက်ပွဲများကို ခူးခပ်ပေးသလို နှိုင်းကလည်း ဟင်းလိုက်ပွဲများ ခပ်ပေးလေသည်။ ကျန်သည့်လူငယ်များကလည်း သောက်ရေ ခပ်ပေးသူခပ်ပေး၊ ဘေးနားက ယပ်ခတ်ပေးသူကပေးနှင့် အားလုံးက နွေးထွေးဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုကြလေသည်။ နှိုင်းကလည်း ဟင်းလိုက်ပွဲများ ခပ်ပေးနေရမှ မဟော်မျက်နှာလေးကိုပဲ မကြာခဏဆိုသလို ခိုးခိုးကြည့်မိလေသည်။

မဟော်ကလည်း နှိုင်းခိုးခိုးကြည့်နေတာ သိသဖြင့် ရှက်ပြီး လေး ပြုံးလိုက်မိရင်း နှိုင်းမျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

စကားလုံးများမလိုဘဲ တစ်ယောက်ရင်ထဲ တစ်ယောက် မြင်နိုင် လောက်အောင်ကို မဟော်တို့စိတ်တွေက သိပ်ကိုနိဗ္ဗာန်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။ နှိုင်း ဘာမှမပြောပေမယ့်လည်း နှိုင်းရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေသည်၊ နှိုင်း ဘာပြောချင်နေသည်ဆိုတာကို မဟော် နှိုင်းမျက် နှာကိုကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါသည်။ နှိုင်းလည်း မဟော်မျက်လုံး တွေကို ဖတ်လိုက်တာနဲ့တင် မဟော်နှလုံးသားကို အထင်သားပြင် နိုင်လောက်မှာပါ။

မဟော်နဲ့ နှိုင်းရဲ့ အသံတိတ်စကားပွဲလေးတွင် မညီသူမှ မသိ လိုက်သလို ဘယ်သူမှလည်း မကြားလိုက်ကြ...။ မဟော်လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ နှိုင်းပြုံးပြနေတာကို တွေ့လိုက်သဖြင့် မဟော်မြန်မြန်ပြ လိုက်လေသည်။

‘ဝိုး’

မဏ္ဍပ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားလိုက်သဖြင့် မဟော်တို့အားလုံး ထူးဆန်းသွားကာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟော်တို့ရွာမှာ ကိုယ် ပိုင်ကာမှ မရှိတာ။ အခုလို ကားအကောင်းစားကြီး သာထိုးရင်တယ် ဆိုလိုက်တော့ ဒါက ဘုန်းဘုန်းရဲ့ မြို့က ဒကာ၊ ဒကာမတွေပဲ ပြန်။

နိုင်သည်။ မဟော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့်သူနှိုင်းမြနေသော ဒေါက်ဖီနပ်အနက် ရောင်လေးကို အရင်ဆုံး လှမ်းတွေ့လိုက်လေသည်။ အနည်းဆုံး သုံးလက်မလောက် ရှိနိုင်သည့်အပြင် ခွန်မြနေသော ဒေါက်ဖီနပ်လေး တစ်စုံက မဟော်ရဲ့အာရုံကို တိတိပပလေး ဆွဲဆောင်ထားလေသည်။ ပြီးနောက် ဂျင်းပင်အပြာရောင်နှင့် လည်ဟိုက်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအဖြူ ရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

အနက်ရောင်ခြောင်လက်နေသော လယ်သာလက်ပွေ့အိတ် ထယ်ထယ်လေးကို ကိုင်ထားသော သူမပုံစံမှာ နှိုင်းကြားရပ်ရှင်တွေထဲက ဝင်းသမီးသေးလိုပင်။ မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း နှာထံခွန်ခွန်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကတော့ ချစ်စရာ ... ဒါပေမဲ့ ဖျက်ဝန်းတွေတာတော့ နက်မှောင်နေသော နေကာမျက်မှန်လေးကြောင့် မြင်တွေ့ခွင့်မရသေး။ မဟော် ကြည့်နေတုန်း မှာပဲ ကောင်မလေးက မျက်မှန်လေးကို ခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်လေသည်။

မျက်မှန်အောက်က သူမမျက်ဝန်းတွေကတော့ သိပ်ကိုစူးရှ လွန်းပါသည်။ ဖတ်ဝန်းကနွင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ပဲ့ချလိုက်သဖြင့် မဟော် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဒီလိုပါပဲ ... သူမလည်း

သူ့ဌေးသမီးတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း မဟော်တို့ရွာလေးကို စိတ်ပျက်နေပြီ ထင်တယ်။ မဟော်အတွေးပင် မဆုံးလိုက်... နှိုင်းထသွားတာ ကြည့် လိုက်တော့ မဟော် အံ့အားသင့်သွားစေသည်။

“ဒယ်ဒီ”

နှိုင်းက နှုတ်ဆက်ရင်း ကားတစ်ဖက်ခြမ်းမှ ဦးလေးကြီးကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်မှပင် ဖေဖေပြောပြောနေသော ဖေဖေကျေးဇူးရှင် ဆိုသည့် ဦးလေးကြီးပါလားဆိုပြီး မဟော် တွေးလိုက်မိလေသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာတော့ ဖေဖေဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒါဆို ကြည့်ရတာ နှိုင်း ဒီမှာရှိနေတာကို ဖေဖေပဲ ထိုဦးလေးကြီးတို့ကို သတင်းသွားပို့လိုက်တာဖြစ်မည်။

မဟော် အခြေအနေအားလုံးကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက် ရင်း ရင်ထဲမှာလည်း လိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိလေသည်။ မဟော် ဝဲချင်လာသော မျက်ရည်များကို ဟန်မပျက်ထိန်းရင်း ဧည့်သည်များကို ဆက်ညှော်ခံလေသည်။

“မမေ့... ဖေဖေက လာဦးတဲ့”

မောင်လေးက မဟော်နားကပ်ကာ တိုးတိုးလာခေါ်သဖြင့် မဟော် လိုက်သွားလိုက်လေသည်။ ဟိုရောက်တော့ ဖေဖေနဲ့ ထိုဦး လေးကြီးတို့ လင်မယားရပ်၊ နှိုင်းနဲ့ ထိုကောင်မလေးပါ ဝိုင်းထိုင်ပြီး

စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ မဟော်ကိုမြင်သည်နှင့် ခြေခုံခေါင်းဆုံး သေချာစိုက်ကြည့်လေသည်။ သူ့မအကြည့်တွေက အရမ်းကို စူးရှလွန်းသဖြင့် မဟော် အနေရခက် စေပါသည်။ သူ့မရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း မဟော်အပေါ် မလိုလားရိပ် တွေ စွက်နေသေးသည်။

မဟော်ကတော့ ဘာမှဖြစ်ဖြစ်မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ် ပျင်တို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒါက ကျွန်းတော်သမီးကြီး... မဟော်တဲ့။ ကျောင်းက အလယ်တန်းဆရာမပေါ့။ ဒါကတော့ သားငယ် မောင်ခေတ်ပါ။ သူက တော့ စတ်ရှုံမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်”

“အေးကွယ်... သမီးလေးက အချောလေးပဲ။ ဒီအရွယ်တွေ တောင် ရောက်ကုန်ကြပြီနော်။ အေးမြေ့များ... မတွေ့တာလည်း ပျော်တွေ့ကြာခဲ့ပြီပဲ”

နှိုင်းဖေဖေက ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်းကြီးအပေါ်က မဟော်တို့ ယောင်နှမတို့ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။ ထိုဦးလေးကြီးမျက် ဝန်းတွေမှာလည်း သူ့ဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မာနတွေကို မဟော် ကထင်းသားတွေနေရလေသည်။ ဦးလေးကြီးဝက်စာလျှင်တော့ အန် ပျံ့ရဲ့အပြုံးတွေက ပိုပြီးနေ့တွေဖြူစင်သည်ဟု မဟော်ထင်သည်။

“အခုလို ကျွန်မသားလေးကို ဂရုစိုက်ပြုစုထားပေးလို့ အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဆို သားလေးထွက်သွားကတည်းက တစ်ရက်မှကို စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အခုမှပဲ ကျွန်မရင်ထဲ အပူကြီးကျ သွားတော့တယ်”

“ကျွန်တော် မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဆရာတို့ဆီကို လှမ်းပြီးအကြောင်းကြားပေးတာပေါ့၊ ရောက် ရောက်ချင်း အကြောင်းမကြားတာက ကလေးကလည်း အရမ်းစိတ် ထိခိုက်လာတော့ တော်ကြာ ကျွန်တော်မထားချင်ဘူး ထင်မှာစိုးလို့ ပြီးတော့ နှိုင်းလေးကိုလည်း လူ့လောကရဲ့ လက်တွေ့ဘဝကို သိစေချင် လို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း အကြောင်းမကြားဖြစ်တာပါ။ ဒါကိုတော့ ဆရာကတော် နားလည်ပေးပါဗျာ”

“အို... နားလည်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မသားလေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဦးအုန်းမောင်တို့ ဘယ်လောက်သွန်သင်ခဲ့... ပေးထားလဲဆိုတာကို သိပါတယ်ရှင်၊ သားလေးကိုကြည့်ရတာ အပူ လိုက် မဟုတ်တော့ဘူး... အရမ်း ပြောင်းလဲသွားပြီ”

“သားလိမ္မာသွားပါပြီ မာမိရ”

နှိုင်းက အခုကျတော့လည်း ကလေးလိုပင် သူ့မာမိကို ခါးထောက်ကာ ကပ်ခွဲနေလေသည်။ ဟိုကောင်မလေးကတော့ အခုအချိန်...”

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မဟော်မျက်နှာကိုသာ သေချာစိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသဖြင့် မဟော် သတိထားနေနေရလေသည်။

“တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... ဒါကတော့ သားနဲ့ သဘောတူထားတဲ့ ယုယုမြတ်မင်းတဲ့၊ သမီးမဟော်တို့လည်း မှတ်ထားနော်”

နှိုင်းဖေဖေက မဟော်မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ကြည့်ရတာ ဝိုင်ရှင်ရှိပြီးသားပါဆိုပြီး မဟော်ကို အသိပေးချင်နေပုံပင်။ မဟော် နှိုင်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မဟော်မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်နေသော နှိုင်းမျက်ဝန်းတွေနဲ့ တည့်တည့်တိုးလေသည်။

မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နှိုင်းရယ်... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ကြုံရမယ်လိုတာ မဟော် အစကတည်းက တွေးမိထားပြီးသားပါ။

မဟော် အလှဆုံးပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ယု”

ယုကတော့ မဟော်မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း တကယ် ဝမ်းသာနိုင်လို့လားဆိုသည့် အကြည့်များနှင့်ကြည့်ကာ...

“ယုလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီမြို့လေးကြည့်ရတာ သာယာကယ်ထင်တယ် နော်... နှိုင်းတောင် ဒီမှာ အကြာကြီးနေနိုင်တယ်

ဆိုတော့”

ယုက စကားကိုမဆက်ဘဲ ခေတ္တရပ်ကာ နှိုင်းချက်နာကို လှုပ်ကြည့်အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ထိုကောင်မလေးကို အစကတည်းက သိပ်ကြည့်မရသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ မသိချင်ပေ။ သာ ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

“အန်ကယ် ... ဒီမှာ နှစ်ရက်လောက်နေပြီးမှ ပြန်ရအောင်။ ယုတို့ ရောက်တဲ့အတူတူတော့ အပန်းဖြေရင်း ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့နော်”

ဦးဘုန်းမခ ... ယုယု ဘာကြောင့်နေချင်သည်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ငြင်းလို့မကောင်းဘဲ အလိုက်ထင်သလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။ ဦးဘုန်းမခတောင် ရောက်ရောက်ချုပ် မဟော်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်တော့ နှိုင်း ဒါကြောင့် ပြန်မလာတာလို့ လို့တောင် ထင်မိသေးတာ ... ဒီကောင်မလေးကလည်း မိန်းကလေးဆိုတော့ မုချ ထင်မှာကျိန်းသေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ စိတ်ပျက်ကျ Checking လိုက်ချင်လို့ တမင်အချိန်ခွဲခွဲနားလည်း သိပေးသည်။ နို့တိုဆို ဒီလိုကောင်မလေးလား ... အခုလိုရွာမျိုးမှာ ပေး

“အေး ... နေကြတာပေါ့။ အန်ကယ်လည်း တစ်ခါတလေ အလုပ်ပေါ်ဘဲ အခုလို ခရီးသွားချင်နေတာ။ အထော်ပဲ ... အခုလူပိသားရုနဲ့အတူ ခရီးထွက်လာသလို ဖြစ်နေပြီ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်

ကား မိန်းမ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုဘုန်းမခတို့ကတော့ ဘာအလုပ်ကို လုပ်လုပ် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်တွေပဲလုပ်တာ ... စီးပွားရေးသမား ဖြစ်ပါတယ်”

အန်တီစကားကြောင့် မဟော်တို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုရယ်သံတွေမှာ တွဲအက်သံတွေ ဘယ်လောက်ပါနေတယ် ပြုတာကို နှိုင်းနဲ့ မဟော်နစ်ဦးသာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ကဲ ... စားကြပါဦး။ ပြီးရင် ဘုန်းဘုန်းကိုလည်း သွားဖူးရအောင်။ သမီးရေ ... ထမင်းထည့်ပေးပါဦး”

ဖေဖေစကားကြောင့် မဟော် ထမင်းလိုက်ပွဲလေးယူကာ ပန်းတူကိုတွေ့ထဲကို လိုက်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းက ဟင်းပွဲတွေ ပြုမည်ဆိုတော့ ဖေဖေက မလုပ်စေဘဲ မောင့်ကိုသာ ဟင်းပွဲတွေချစေလေသည်။

ဖေဖေက ဧည့်သည်များကို ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးရင်း ဧည့်ခံလေသည်။ ဒါကတော့ မဟော်တို့ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ အကျင့်ကြံဉာဏ်ကို လိုသေးသေးမရှိအောင် ပြုစုရတာကိုပင် မဟော်တို့ တောသူတောင်သားတွေက ကျေနပ်နေကြတာမဟုတ်လား။

“ဟူး ... အိုက်လိုက်တာနော်”

အဲယားကွန်းတွေ အေးစိန်နေသည့်ကားပေါ်က သင်းလား၊
ရွှေမင်းသမီးလေးကတော့ အခုလို ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ပုံပေး
မျက်နှာလေးတွင် ချွေးသီးများထရင်း လက်လေးနှင့် သူမမျက်နှာ
လေးကို ယပ်ခတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ မဟော် သမီး... ယပ်တောင်သွားယူငါ။”
ယပ်ခတ်ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မဟော် ယပ်တောင်လေးကိုယူကာ အနားတွင် ကျုံ့ကျုံ့
ထိုင်ရင်း ယပ်ခတ်ပေးလိုက်မိလေသည်။ နှိုင်းကတော့ မိတာတွေနဲ့
ထမင်းစားနေရာမှ မဟော်မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းသောအကြည့်
များနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်လာလေသည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းအကြည့်
တွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ဧည့်သည်များကိုပါ လိုလေး
မရှိအောင် ပြုစုခဲ့လေသည်။

နှိုင်းကို အခုလို သူ့မိသားစုက ဝမ်းပမ်းတသာ ပြန်လည်
တာကို မြင်တော့လည်း မဟော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ပြီးတော့ နှိုင်း
နားမှာ မဟော်ထက် အဆပေါင်းများစွာသာသည့် သူဌေးသမီး
ရှိနေတာကိုလည်း မဟော် မနာလိုအဖြစ်ဘဲ နှိုင်းအတွက် ဝမ်းသာ
သည်။

အစကတည်းက မဟော် နှိုင်းကိုချစ်ခဲ့တာ မယူပိုင်ဆိုင်လိုလို
ပဟုတ်ခဲ့တာ။ နှိုင်းအဆင်ပြေအတွက်ဆို မဟော် အသည်းတွေ
လည်း ကျေနပ်ပါသည်။

ဟိုးအရင် မဟော်ချစ်သူတုန်းကတော့ မာနတွေခေါင်ခိုက်ပြီး
ပိုသိသတွေက သဘောမထူရင် မယူဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့်
ဟုတ်ခါ မဟော်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကတော့ ဘာမာနမှ မပါဘဲ
အတွက်ပဲ ကြည့်ခဲ့တဲ့ အချစ်သက်သက်တွေပါ။

ဒါကြောင့်လည်း မဟော်... ယုအပေါ် မနာလိုအဖြစ်မီး၊ မဟော်
လိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းထစ်ခုတို ယုသက်သဲတွင် လှပစွာရှိနေတာကို
ရရင်တို မဟော် ကျေနပ်မိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ယုရင်ထဲက
ဟော်အပေါ်ရှိနေသည့် သံသယတွေကို မဟော် နားလည်ခွင့်လွှတ်
နိုင်လေသည်။

အခန်း (၂၂)

မဟော်တို့အိမ်လေးက ဦးဘုန်းမခေတို့ နေထိုင်အတွက်ထား
အရမ်းကို ကျဉ်းနေပေလိမ့်မည်။ မဟော်တို့ရွာမှာလည်း တည်း
ခန်းမရှိသဖြင့် ပိုပြီးဒုက္ခရောက်လေသည်။ ဘုန်းကြီးကောင်းမှာ တည်း
ဖွဲ့ကြတော့လည်း ယုတ် နုပျိုတဲ့ကောင်မလေးက မထည်နိုင်သော
ယုတ်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ... မဟော်အိမ်တွင်သာ တည်း
ပါသည်ဆိုသဖြင့် မဟော်မှာ အပြေးအလွှား ခြန်ပြီးစီစဉ်ရလေသည်။

ဦးဘုန်းမခေတို့လင်မယားကိုတော့ မဟော်တို့အိမ်က ဦးလေး
တို့အိမ်တွင် တည်းခိုစေလေသည်။ ထိုအိမ်က ဟိုကယ်အဆင့် မရှိ
မယ့်လည်း မဟော်တို့အိမ်ထက်တော့ အဆတစ်ဆင့်လောက်
မကောင်းလေသည်။

ဒါကြောင့် ဦးလေးခြစ်နိတ်တို့အိမ်မှာ အကူအညီတောင်းပြီး
ဦးဘုန်းမခေတို့လင်မယား နေထိုင် သွားစီစဉ်ပေးရလေသည်။

အခန်းကို သေချာသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ရေပတ်တိုက်ပြီး ခြင်
ထောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းဆုံးစွင်တို့ကို အသစ်လဲပေးရင်း သေချာ
မလျှော်ဖွင့်သိမ်းဆည်းထားပြီး ငရုပ်ငရဲရနံ့လေးသင်းနေသော ဝှမ်းစောင်
ပလေးကို ထုတ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုဦးလေးကြီးထို့အတွက် ခြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် မဟော် အိမ်
ပြန်ပြေးကာ ယုနေဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။ ယုအတွက်တော့ သီးသန့်ပေး
ရာအခန်းလည်း မဟော်မှာ မရှိသဖြင့် မဟော်အခန်းလေးကိုသာ
သေချာသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး မဟော်အထင်လေးကိုသာ ယုကိုပေးလိုက်
လေသည်။

မဟော်တို့ကတော့ အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ကြမ်းမှာခင်းအိပ်ရလည်း
ယုသာနာမရှိ။ ဧည့်သည်တွေ အဆင်မပြေဖို့သာ ပိုပြီးအရေးကြီးလေ
သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားသည်နှင့် မဟော် မနားနိုင်ဘဲ ဧည့်
သည်တွေအတွက် ညနေစာ ပြင်ဆင်ရလေသည်။ ဧည့်သည်တွေက
ပုပု ရွာရောက်တာဆိုတော့ ရွာထဲလျှောက်ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်နေကြ
လေသည်။

မဟော်တို့ရွာလေးက မြို့ကလာသည့် စည်သည်တွေအနီးတော့ သဘာဝရှုခင်းများနှင့် လှပစွာ ဆွဲဆောင်ထားလေသည်။ မြစ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် ဗေဒါပန်းတွေနဲ့ လှပနေတာကို မြင်နိုင်သလို၊ စပါးခင်းတွေ စိမ်းစိုနေပုံကလည်း အရမ်းကိုမျှော်စီအေးငြီး လှပလွန်းပါသည်။

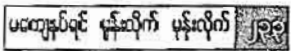
မဟော် ဟင်းချက်ပြီးလို့ ရေမိုးချိုးပြီးချိန်မှာတော့ ပေဖေ့ အန်ကယ်တို့အားလုံး ပြန်ရောက်လာလေသည်။ နှိုင်းက မဟော်ကို တွေ့ကော့ ...

“မဟော် ... ပင်ပန်းနေပြီလား”

မနေ့ကလည်း မအိပ်ရ၊ ဒီနေ့လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖယ်ဆက်သလိုလှုပ်နေရတာကို မြင်တော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ မဟော်ကို သနားလေသည်။ မဟော်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပင် မျက်ကွင်းဝယ်တွေတောင် ညှို့နေလေသည်။

“ဪ ... မပင်ပန်းပါဘူး၊ နှိုင်းရယ်၊ မဟော်တို့က စည်သည်လာတယ်ဆိုရင်ကို ပျော်နေတာ၊ မဟော်တို့ရွာကို တော်ရုံ မြို့ကလွဲ တွေက လာနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူးလေ”

မဟော်စကားကို အားလုံးက ရယ်ပြီးထောက်ခံပေးမယ့် ယုတ္တတော့ မရယ်ဘဲ မျက်နှာတည်တည်လေးနဲ့ပင် ...

“နှိုင်းက ဒီအိမ်မှာနေတုန်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်လေးမှာ ယု၊ အဲဒီအိမ်လေးက မဟော် ဆယ်ဝန်းတုန်းက စာကျွတ်လို့ရအောင်၊ ပြီးတော့ မဟော် ကလေးတွေကို စာပြုလို့ရအောင်ဆိုပြီး သက်သက်ခေတ်ဆွဲတဲ့ အိမ်လေးမှာနေတာ၊ ပြီးရင် မဟော် ယုကို လိုက်ပြမယ်လေ”

ယု သံသယတွေကင်းအောင် မဟော် သေချာရှင်းပြလိုက်လေသည်။

နှိုင်းကတော့ ယုရဲ့အမေးကို မကျေနပ်၊ အေးကြီးက လူတွေကို မယုံသလို ...။ မယုံရင် အစကတည်းက ဖေဖေသက်နဲ့ပေါ့။ အခုတော့ ...။ နှိုင်း စိတ်ထဲကနေ တောက်တက်ချက်ကို ခေါက်လိုက်မိလေသည်။ ရေ့မှာတော့ ဖေဖေမျက်နှာလည်းရှိနေသဖြင့် ဘာမှမပြောမိပေမယ့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ယုကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဦးတို့အတွက်လည်း နားဖို့ မဟော် အားလုံးပြင်ထားပြီးပါပြီ၊ ဦးတို့ စားသောက်ပြီးမှပဲ နားကြမလားမသိဘူး”

“ရထယ်သမီးရဲ့ ... ဒီနေ့တော့ ဦးမြစိန်ကပဲ အန်ကယ်တို့ကို ကျွေးမယ်လို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ သမီးလက်ရာကို နောက်နေ့မှပဲ အားပေးတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး... ဒါဆို အခု ကော်ဖီလေးနဲ့ လက်ဖက်သုပ်လေး စားပါဦးနော်”

မဟော်က ကော်ဖီပူလေးနှင့် မဟော်တိုက်တိုင် နှစ်ထားသော လက်ဖက်လေးကို သေချာသုပ်လိုက်လေသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ဂေါ်ဖီရိပ်ရိပ်ပါအောင်လှီးထားသော အဖတ်လေးတွေအပြင် လိမ္မော်သီးသုံးလေးမြွှာကိုလည်း လက်ဖက်သားနှင့် ရောနယ်ထားလိုက်သဖြင့် ချိုချိုချဉ်ချဉ်အရသာလေးကဲကာ ပိုမိုစားကောင်းသွားစေသည်။ နှစ်ပြန်ကြော်ကြပ်ကြွပ်ရွှေလေးကလည်း တကြွပ်ကြွပ်နှင့် ငိုပြီး အစားချိန်စေသည်။

မဟော်သုပ်ပေးသည့် လက်ဖက်လေးကိုတော့ အန်တယ်နှင့် အန်တီတို့ပင်မကဘဲ ယုပါ အားရပါးရစားသဖြင့် မဟော် ပင်ပန်းရကျိုးနပ်လေသည်။

“သမီးလက်ရာက ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ အန်တီတောင် ဒီလို လက်ဖက်ထဲကို လိမ္မော်သီးထည့်သုပ်တာမျိုး တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး။ သမီးနဲ့တွေ့မှပဲ အထူးအဆန်းလေး စားဖူးတော့တယ်ကွယ်”

အန်တီက လက်ဖက်တစ်လုတ်ကို ပါးစပ်တောက်ထည့်ကာ ဝါးလိုက်ရင်းပြောလေသည်။ ဦးဘုန်းမခကတော့ ကော်ဖီကို အရသာခံသောက်ရင်းက မဟော်တို့အိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်အိမ်လုံး ပုန်ထစ်စက်နေသလို ပြောင်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည့် အပြင် ပစ္စည်းတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ နေခံတာနဲ့လေး ထားသိုတတ်သဖြင့် ဒီမိန်းကလေးရဲ့အရည်အချင်းကို သျှော့ထွက်လို့မရကြောင်း ဦးဘုန်းမခ တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ကဲ... ဦးတို့လည်း စားသောက်ပြီးပြီဆိုတော့ ဟိုအိမ် ပြန်ပြီး နားလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးယုကရော ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ပြေပါတယ် အန်ကယ်... မှိုင်းလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ သမီးတို့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တစ်ခုခုဆို သမီး မှိုင်းကို အကူအညီတောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး အေး... သမီးအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ သား... သမီးကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်... ကြားလား”

မှိုင်း ထိုကလေးမကို တစ်စက်လေးမှ ကြည့်လို့မရသော်လည်း ဖေဖေရှေ့မှာမို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ဖေဖေတို့ထွက်သွားသည့်နှင့် ဒင်းက တစ်စခန်းထတော့လေသည်။ ဖေဖေရဲ့ ပါဝါကုန်ပေးအပ်ခြင်းကို ခံနေရသဖြင့်လည်း ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ လှမထင်တာလည်း မြစ်လေသည်။

မှိုင်းကတော့ ထိုကလေးမကို တစ်စက်မှ မကြောက်သော်

၂၉၆ မန်းရာ

လည်း နှိုင်းကြောင့် မဟော်တို့ပါ ရောပြီး အရှက်ကွဲမှာစိုးသဖြင့် အလိုက်သင့်နေရလေသည်။ ဒါတို့ပင် ဒင်းတ ...

“နှိုင်း ... နှိုင်းအခန်းကို ယုလိုက်ကြည့်ချင်တယ် လိုက်ပြပါ”
နှိုင်း ဘောင်းဘီထဲကို လက်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက ဘာလိုက်ကြည့်မှာလဲ ... အဲဒီမှာ ကြည့်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နေတဲ့ အခန်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိုက်ကြည့်စရာလား”

မဟော်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေတာကို မကြားချင်တာနှင့် အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ယုကတော့ နှိုင်းရင်နေရာနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာနှိုင်း ... သာမန်ဆိုရင်တော့ လိုက်ကြည့်သင့်ချင်မှ ကြည့်သင့်လိမ့်မယ်။ အခုက ယုက နှိုင်းနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်ရမယ့် သတို့သမီးလောင်း။ ဒီတော့ နှိုင်း ဘယ်လိုနေတယ်၊ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ယုသိထားသင့်တယ်”

“ယု ... မင်းသိထားဖို့က မင်းကိုငါ လုံးဝလက်မထပ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းလည်း ငါ့ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေစရာ မလိုဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့က ယောက်ျားလေးကွ၊ မင်းလိုမိန်းကလေးတောင် နိုက်ကလပ်တွေတက်ပြီး တွဲချင်တဲ့လူနဲ့ တွဲနေသေးတာပဲ

မကျေနပ်ရင် ပန်းလိုက် ပန်းလိုက်

ငါ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်း လိုက်ပြီးလေ့လာနေစရာ မလိုဘူး”

နှိုင်းအပြောကြောင့် ယုက လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ခုပ်တီးသလို တီးလိုက်ရင်း ပခုံးလေးတစ်ချက်ပင့်ကာ လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်လေသည်။

“အဟား ... တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ သိပ်ကြောခင်အချိန်မှာတော့ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ရမှာ အသေအချာပဲ အဲဒါကို ရှင်လည်း ငြင်းလို့မရသလို ကျွန်မလည်း ငြင်းလို့မရဘူး။ ဒီမှာ ... ကျောက်မှန်ရင်တော့ အပြစ်အနာအဆာဆိုတာ ပါမှာပဲ။ ရှင်ကို အခု လိုက်ကြည့်တယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်မ သိချင်ရုံလိုက်ကြည့်တာနော် ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှင် ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်မ ဝရှမိုက်ဘူး”

သူမရဲ့ ချစ်ခင်စွာလင်းလှသည့်စကားများကြောင့် နှိုင်းလို ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် ကျွတ်သွားမိလေသည်။ အားပေး ... ကြည့်ပါဦး ပြောနေလိုက်တာ။ ဒီလိုစကားတွေကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါးစစ်တာ။

သူမ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာက အရေးမဟုတ် ... အခုတော့ ကိုယ့်တင်မကဘဲ မဟော်သိကွာတွေပါ ပုတ်ခတ်ပြီးပြောနေ

နန်းခွဲခြယ်အဖေ

တာကျတော့ နှိုင်း မဟော်အတွက် စိတ်ပူသွားမိလေသည်။

ဒီကောင်မလေးက သူပြောချင်တာထက်ပိုသော ဇွတ်တရွတ် ပြောချတတ်ပြီး တခြားဘယ်သူမျှကံ့မှာမှ မကြည့်တတ်သဖြင့် တော်ကြာ နှိုင်းကြောင့် မဟော်တို့မိသားစုလေး ထစ်သက်လုံး သန့်သန့်စင်စင် နေလာခဲ့သမျှ စွန်းထင်းအရှက်ရသွားမှာ စိုးမိလေသည်။

“ဒီမှာ ... မင်းပါးစပ်ကို အခုပိတ်ထား။ လူဆိုတာ ဝတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေတာကွ။ မင်း သူများသိကွတာ မစော်ကားနဲ့”

နှိုင်းစကားကြောင့် ယု လှောင်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မစော်ကားရပါဘူး သိကွာရှင်ကြီးရယ် ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ ရှင့်အခန်းကို ကြည့်ခွင့်ပြုလေ”

နှိုင်း စိတ်ကိုလျှောလိုက်ရင်း ယုကို အခန်းချီရာသို့ ခေါ်အောင် လာခဲ့လေသည်။ အခန်းထိပ်ရောက်တော့ တံခါးဖြင့်ဖေးလိုက်ရင်း နှိုင်းအခန်းရှေ့ကနေ မတ်တတ်ချပ်ပြီး စောင့်နေလေသည်။

“ဒီမှာ ... အထဲဝင်ခဲ့ပါ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက် တည်းရှိလို့လည်း ဘယ်သူမှ ဘာမှထင်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပဲ”

“မင်း အဲဒီစကားကို ခဏခဏမပြောနဲ့၊ မင်းကိုငါ လက်သံ၊ မယ်လို့ တစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်လက်မထပ်လို့လည်း ရမှမရတာ ရှင်သိထားဖို့က ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို သိပ်လက်ထပ်ချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ကိုထပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင့်လိုလက်ထပ်ချင်တာတွေ မထပ်ချင်တာတွေကို ကျွန်မ မတွေ့ဘူး။ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေအပေါ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မသည်း ရှင့်ကိုချစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးကို လှည့်ဝတ်ကစားနေရင်း ယုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်လေသည်။ နှိုင်းက အခုမှ အိုးကမပူစလောင်းကပူ ဆိုသလိုပင် ... သူမက အေးအေးသက်သက်ရှိသလောက် နှိုင်းကတော့ သူမစကားတွေကြောင့် ပျာသာခတ်လာလေသည်။

“မင်းကြိုးစားလည်း အပိုပဲယု၊ ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ရမယ့်ချစ်သူ ရှိတယ်”

“အဟက် ... ဘယ်သူလဲ ... မဟော်လား။ နားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ဒီလာတုန်း အပျင်းခြေတွဲတာလောက်ကိုများ စာပွဲမနေနဲ့၊ မင်းဆိုပြောကြားဆို ကိုယ့်မှာ နံ့အိတ်စဉ် ထပ်လို့မရနိုင်လောက်အောင်ကို များနေလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တောင်း အားလုံးဖြတ်နိုင်သေးတာပဲ နှိုင်း ... မင်းလည်း မင်းအရွယ်ထုပ်ကို မြန်မြန်ရှင်းပြီး ကိုယ်နဲ့ ရန်ကုန်

ပြန်လိုက်ဖို့သာ တွေးထားပါ။ မင်းလုပ်ရပ်တွေကြောင့် သူနစ်နာသွား တယ်ဆိုရင်လည်း တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ရှင်းခဲ့လိုက်ပေါ့ကွာ”

ယုစကားတွေကြောင့် နှိုင်း ဒေါသတွေဆူပွက်လာကာ လက် တစ်ဖက်မြှောက်တက်သွားလေသည်။

“နင်က ငါ့ကို ရိုက်မလို့လား။ သတ္တိရှိမှ ရိုက်လိုက်နော် နှိုင်း။ ငါ့အသားကို တစ်ချက်ထိလို့ကတော့ နင်အသည်းကို နှစ်ချက်ပြန်ရိုက် ပြီမှတ်။ ယုယုမြတ်မင်းအကြောင်းကို နင် ပြန်စုံစမ်းလိုက်ပါဦး ... နင့်ကြောင့် နင်သိပ်ချစ်တဲ့ မဟော် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းတာမျိုးကို မလိုချင်ရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်း နေစမ်းပါ”

နှိုင်း ဒေါသနှင့် နံရံကို လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်မိလေသည်။

“နေပါဦး ... နင်နဲ့ငါမှာ ဘာတွေများ မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိနေလို့ နင်ကငါ့ကို အခုလိုဆက်ဆံနေရတာလဲ”

နှိုင်းအမေးကြောင့် ယုက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ရုံ။ နှိုင်းနဲ့ ပျက်နာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ... သိပ်ရှိတာပေါ့ နှိုင်းရယ်။ နင့်ကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်အရှက်ရခဲ့ရလဲ ... နင်သိလား”

“ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး ယု”

“ဒီမှာ နင်က ငါနဲ့မယူနိုင်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပါတယ်”

ဆိုတဲ့သတင်းက ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့ကို ဘယ်လောက်အရှက်ရစေလဲ နှိုင်း။ ဒါကြောင့် ငါ ဒီမက်လာပွဲကို မရဲ့ရအောင်လုပ်ဖို့ တမင်လိုက်လာ တာ ... ရှင်းလား”

“ယု ... နင်ရှူးနေလား။ ငါ့လုပ်ရပ်ကြောင့် နင် အရှက်ရခဲ့တယ် ဆိုတာ ငါလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက နင့်ကို အရှက်ရစေချင်လို့ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်လည်းသိပါတယ်။ နင် အဲဒီလုပ် ရပ်ကို မကျေနပ်လို့ ငါ့ကို မရမကယုရင် နင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရသွားတာပဲ အဖတ်တင်သွားမှာပေါ့။ နင့်ကိုမချစ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို နင် ဘယ်လောက်ကြာကြာသည်းခံပြီး ပေါင်းနိုင်မှာ လဲ။ အဲဒီလိုမပေါင်းနိုင်တဲ့အချိန်ကျရင် နင်ပဲ ပိုပြီးနစ်နာမှာမဟုတ် ဘူးလား”

“ငါ့ကို ဘာမှလာပြီး တရားချမနေနဲ့နှိုင်း။ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မပြင်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ နင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆို နင်ရော၊ မဟော်ရော၊ နင့်မိဘတွေ ပါ သိက္ခာကျအောင် ငါလျှောက်လုပ်ပစ်မယ်”

ယုကြောင့် နှိုင်း အရမ်းစိတ်ညစ်သွားလေသည်။ ယုဆိုတာက နာမည်ကြီးပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဇာတ်ကိုမခံနိုင်လို့ ရှောင်ပုန်းပါတယ် ယိုမှ အခုတော့ တည့်တည့်တိုးရပြီ။ ယုက ဘာကိုမှမရိုက်တတ်သည်

သူ မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လှင်တတ်သည့်သူမျိုး။
“ဘယ်လိုလဲ... ထော်ထော်မှ စိတ်ပျက်သွားပြီလား သိပ်စိတ်
မပျက်ပါနဲ့... ဒါက အစပဲရှိသေးတယ်”

ယု မခိုတရိုရယ်လိုက်ရင်း နှိုင်းအခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။ မဟော် ထမင်းစားခန်းမှ ယန်းကန်ဆေးနေရင်းက နှိုင်းအခန်းမှ
ထွက်လာသောယုကို လှမ်းတွေ့လိုက်လေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ
စွန့်လွှတ်တယ်ပြောပြော တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ မဟော်ရင်ထဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရာသလို မဟော် ထမ်းနည်းလာမိလေသည်။
တစ်ခုခုဆို ကျချင်လာသည့် မျက်ရည်တွေတို သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်
မဟော် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေလိုက်လေသည်။

“မဟော်ရေ... ယု ရေချိုးချင်တယ်”
“ရတယ်လေ ယု... မဟော်လိုက်ပြမယ်”

မဟော်က ရေချိုးခန်းလေးကို လိုက်ပြလိုက်လေသည်။ မဟော်
တို့ရေချိုးခန်းက အုတ်ရေကန်လေးနှင့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။
ယုက ရေချိုးခန်းကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် စိတ်ပျက်သွားမိလေ
သည်။ ကြမ်းပြင်ကလည်း အင်ဆေးအေးစက်စက်ကြီးကို နင်းရတာကို
ယုစိတ်ထဲ မသန့်...။

“မဟော်... ယု ဒီအတိုင်းပြီး မချိုးချင်ဘူး၊ ဖိနပ်ရှိလား။”

“ဟင်... ဖိနပ်”

မဟော် ခေါင်းထဲက ချက်ချင်းမြန်မြန် စဉ်းစားလိုက်ရလေ
သည်။ ဖိနပ်ဆိုလည်း အသစ်မှစီးမယ့်ပဲ။ ဩော် သိပြီ... မောင့်
စက်ရုံမှာစီးဖို့ဆိုပြီး ထယ်ထားတဲ့ ရာဘာဖိနပ်လေးကို သတိရလိုက်
သဖြင့် သွားယူကာ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“နှိုင်း... ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုများ နှစ်လနီးပါးလောက် နေခဲ့လဲ
။ သိဘူး။ ယုတော့ ထစ်ရက်နဲ့တင် စိတ်ကုန်တယ်”

ယုရဲ့စကားက အဖန်ဆိုပေမယ့် မဟော်ကြားလိုက်ရတာတော့
လိုထဲ တစ်မျိုးလေး အောင့်သွားမိလေသည်။ နှိုင်းလည်း ယုပြောသ
လိုထဲ ထော်ထော်ခုကွဲခံရမယ်ဆိုတာ မဟော် နားလည်ပါသည်။

ယုရေချိုးပြီးတော့ ထမင်းစားဖို့အတွက် မဟော် ပြင်ဆင်ပေး
ခဲ့လေသည်။ မဟော်တို့ထမင်းစားပွဲလေးက လေးယောက်သာ ဆုံသ
ဖြင့် ဆည့်သည်တွေကိုသာ အရင်ဦးစားပေးကာ ပြင်ဆင်ကျွေးမိလေ
သည်။

ယုက စားဖွဲ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်...

“အို... ဟင်တွေကတော့ ရှယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ယု... ဖုန်ထုပ်ဆိုပြန်ရယ်၊ ငါ့ပီကြော်၊ ခရမ်း
ပျိုသီးသုင်နဲ့ သီးစုံချင်ရည်ဟင်းတွေတော့ ချက်ထားတယ်၊ ယု ဘာ

ကြိုက်တတ်မှန်း မသိလို့”

မဟော်က စားပွဲဘေးတွင် ယပ်တောင်လေးနှင့် ယပ်ခတ်ပေ၊ ရင်း တစ်ခုချင်းစီကို ရှင်းပြလေသည်။ နှိုင်းကတော့ ယုအပေါ် မဟော် အဲဒီလိုလုပ်ပေးနေရသည်ကို ဘယ်လိုမှ မကြည့်နိုင်ပေ။ ခက်တာက သူမလို စိတ်ရှူးပေါက်ရာ လျှောက်လုပ်တတ်သည့်လူနှင့်လည်း နှိုင်း ဖက်ရန်ဖြစ်နေလို့လည်း မဖြစ်။ နှိုင်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သက်ပြင်းပေး သာ ချနေမိလေသည်။ မဟော်ပုံလေးကတော့ ဒီနေ့တစ်ရက်တည်း မှာတင် ဆွဲချလိုက်သလို တော်တော်လေး သိသိသာသာကျသွားလေ သည်။ မဟော် အရမ်းလည်း ပင်ပန်းလေသည်။

ဒီကြားထဲ ယုရဲ့ မျိုးစုံဂိုကျသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသဖြင့် နှိုင်းလည်း စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နှိုင်း ထိုကောင်မလေးကို ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မဟော်အပေါ် အခုလိုအနိုင်ယူနေတာ ကိုလည်း နှိုင်း နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။

“မဟော်လည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလား”

“နှိုင်းတို့ အရင်စားနှင့်ကြပါ ... မဟော်တို့က ပြီးမှစားမယ်”

မဟော် စကားလည်းပြောရင်း သောက်ရေခွက်လေးများကို ရေဖြည့်ပေးနေလေသည်။ ယုကတော့ အခုအချိန်ထိ ထမင်းပန်းကဲ ကိုတို့ပင် မတို့သေးဘဲ ...

“မဟော် ... ဇွန်းခက်ရင်းရှိလား”

ယုမေးလိုက်မှပင် မဟော် ချက်ချင်းသတိရသွားမိလေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... မဟော် ဇွန်းခက်ရင်း မပြင်ထားမိ။ မဟော်တို့အိမ်မှာ ကလည်း ရိုးရိုးဟင်းခပ်ဇွန်းတွေပဲရှိသဖြင့် မဟော် အားနာသွားမိလေ သည်။

“ယု ခဏလေးနေနော် ... မဟော် သွားယူပေးမယ်”

မဟော် ယုကိုတောင်းပန်လိုက်ရင်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြန်ပြန်လေးဆင်းကာ ဘေးအိမ်တွေကို လိုက်တောင်းရလေသည်။ ဂျာမှာရှိသည့် လူတော်တော်များများကလည်း ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ ထမင်း စားသည့်လူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် မဟော် လေးငါးအိမ်လောက်အထိ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ပေးရလေသည်။ ငါးအိမ်မြောက်မှ ဇွန်းခက်ရင်း လေး နှစ်စုံကိုငှားရင်း အိမ်ကို ခပ်သွက်သွက်လေးပြန်လျှောက်ခဲ့လေ သည်။

ညှပ်သည်တွေက ထမင်းစားဖို့စောင့်နေကြသဖြင့် မဟော် ဝရမ်းအားနာသွားမိလေသည်။

နှိုင်းကတော့ မဟော်ပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ချေ။

“ဒီမှာ ... မင်း သူများအိမ်လာပြီး တော်တော်ခိုလ်ကျနေ

ပါလား။ သူတို့က မင်းကို အခုလိုဆက်ဆံနေတယ်ဆိုတာ မင်းပီဟ်ထင်
မင်းက သိပ်ချမ်းသာတဲ့သူဌေးသမီးမို့ ဆက်ဆံနေတယ်ထင်နေလား။
ဒီမှာ... သူတို့က မင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုလည်း၊
အဲဒီလိုပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံကြတာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က
သိပ်ကိုနူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားရှိလို့ပဲ... မင်း နားလည်လား။”

နှိုင်းစကားတွေကို ယု ငြိမ်ပြီးနားထောင်လိုက်မိလေသည်။
ယု ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အပြုံးတစ်ချက်မပျက်ဘဲ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
ကူညီပေးတတ်သည် မဟော်ပုံရိပ်လေးက ယုချက်ဝန်းထဲတွင်တော့
လာထင်ဟပ်လေသည်။ ဟင့်အင်း... ဒါ ဟန်ဆောင်နေတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ယု ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်လေသည်။ ယု
အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ မောပြီးပြန်လာသော မဟော်ကို လှမ်းတွေ့
လေသည်။ မဟော်ကတော့ မီးခိုခန်းထဲသွားကာ ဇွန်းခက်ရင်းကို
ကပျာကယာဆေးရင်း ယုဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်လျှောက်
လာလေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ယုရယ်... မဟော်လေ ယု ဇွန်းခက်ရင်း
နဲ့ စားတတ်မှန်းကို မေ့သွားတာ၊ မဟော်တို့ကူတော့လည်း လက်ကဲ့
ဒါမဟုတ်လည်း ရိုးရိုးဟင်းခပ်တဲ့ဇွန်းနဲ့ပဲ စားနေကျဆိုတော့ သတိကို
မရလိုက်တာ”

မဟော်ကတော့ နှုတ်ခမ်းမှ ညွှန်စလေးများခိုနေတာတောင်
ဂပ်ပြုပြီးလေးနှင့် အားနာစွာတောင်းပန်ရင်း စကားဆိုလေသည်။

ယုကတော့ မဟော် ဟန်ဆောင်နေတာလား။ တကယ်ပင်
ဒီလိုမျိုးစိတ်ဓာတ်ရှိတာလားကိုတော့ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေမိလေ
သည်။

မဟော်က အားလုံးကို လိုလေးသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်လေ
သည်။ တကယ်တော့ မဟော်မှတင် မဟုတ်ပါဘူး... တစ်အိမ်သား
လုံးကလည်း ဂရုစိုက်ကြလေသည်။ ညအိပ်တော့လည်း ယုက မဟော်
ဂုဏ်လေးပေါ်တွင် အခန့်သားအိပ်ရပြီး မဟော်ကတော့ အခန်း
ထောင့်လေးတွင်ပင် ဇရာလေးခင်းကာ အိပ်လေသည်။

ယုက တကယ်ဆို မဟော်ရဲ့အသည်းကို ခွဲဖို့လားတယ်ဆိုတာ
ကို သိနေတာတောင် မဟော် ဘာကြောင့်များ အခုလောက်ထိ ခွင့်
ပျတ်နိုင်တာလဲဆိုတာကိုတော့ ယု စဉ်းစားလို့မရ။

ထိုညက ယု မဟော်ကလျှောက်ခိုတာကိုလျှောက်ခို တော်တော်နှင့် အိပ်
ပေပျော်ခဲ့သော်လည်း မဟော်ကတော့ တစ်နေ့လုံး ဖင်ပန်းခွဲလိုက်သည်
... နဂါးမင်းကြီးက အိပ်မောကူးနေလေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယုက
တော့ အိပ်ပျော်နေသည့် မဟော်ချက်နားစလေးကို ငေးကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လိုပင်

မဟော်အိပ်နေပုံလေးက ...။

မဟော်ပုံလေးက ဟကတိကြည်လင်းရွှင်းသန့်နေလေသည်။
ယုမှာသာ ယုဒေါသဖွဲ့ယု ပူလောင်နေရလေသည်။

အခန်း (၂၃)

မဟော် ဦးလင်း ဧည့်သည်တွေကို နံနက်စာကျွေးပြီးသည်နှင့်
ရေးကိုပြေးရလေသည်။ ရှေးရောက်တော့သည်။ ဧည့်သည်တွေစား
နိုင်မည့် ကြတ်သားနှင့်ဝက်သားများကို ဝယ်ခဲ့လေသည်။ ဒါ့အပြင်
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာခြစ်ဖို့လည်း အသီးအရွက်တို့နှင့် တာခြားချဉ်ရည်ဟင်း
များပါချက်ဖို့ အတွက် တစ်ခုချင်း ဝေချာစဉ်းစားရင်း မဟော်ဝယ်ခဲ့
လေသည်။ လကန်ချက်ဖို့ မဟော်လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ သိပ်ကိုမရှိတော့
သဖြင့် စိတ်ရှိသလောက် ဝယ်မလာနိုင်ဘဲ ချင့်ချိန်ပြီးဝယ်ခဲ့ရလေ
သည်။

ဒါထောင် ဧည့်သည်တွေအတွက်သာ စဉ်းစားပြီး မဟော်တို့က
တော့ ဖြစ်သလို အသီးအရွက်ကြော်လောက်နဲ့ပဲ စခန်းသွားရတာ

တောင် ပိုက်ဆံက လောက်ရှုံလေးရှိလေသည်။ တစ်ခါဘလေးတွေ လည်း မဟော် ကိုယ့်တဝကိုယ် အားငယ်မိသလိုပင်။ ဖြစ်ချင်တာနှင့် သမ္မုကို မျှီထိပ်ခွဲရတဲ့ဘဝကိုလည်း မဟော် မုန်းမိသလိုပင်။

မဟော် ဝယ်စရာရှိတာတွေ ဝယ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ကိုအပြန်ပြန် ခွဲရလေသည်။ မနက်ဖြန်ဆို နှိုင်းနဲ့မဟော် အခြံအရံတွေမည်သို့သည့် အသိကလည်း မဟော်နဲ့လုံးသားကို အက်ဆစ်နဲ့ လောင်းချနေသလို ပင်။ မဟော် နှလုံးသားထောင့်တစ်နေရာက နှိုင်းလက်ကို ထင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး မသွားဖို့ထားချင်နေသော်လည်း မဟော်ဦးနှောက်တွေက တော့ နှိုင်းကိုဆွဲထားဖို့ ခွင့်မပြုချေ။ လမ်းလျှောက်နေရင်း ပါးပြင် ပေါ်တွဲကျလာသော မျက်ရည်တစ်စက်ကြောင့် မဟော် အံလေးကြိတ် ရင်း ပါးပေါ်က မျက်ရည်စက်များကို လက်နှင့် ဆွဲကြမ်းကြမ်းဆုတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

မဟော် ခေါင်းမော့ရင်း အသက်ကိုဝဝရှုကာ ပြုံးလိုက်လေ သည်။ စိတ်ထဲခံစားရတာ အနည်းငယ်ပေါ့သွားအောင် ဖော့ကြည့် လိုက်လေသည်။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့လမ်းပဲ ဖြစ်နေပါစေ ... မဟော် ပြုံးပြီး အဆုံးထိလျှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားချမှတ်ပေါ့။ ဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ အကြောင်းပါလာတော့ မဟော် ဒီလိုပဲနေတတ်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။

မဟော် အိမ်နားရောက်တော့ လှမ်းမြင်ရလိုက်တဲ့မြင်ကွင်း ကြောင့် ရင်ထဲတစ်နေရာက ရူးရူးနှစ်နှစ်ကြီးကို နာကျင်အောင်မျက် သွားမိလေသည်။ နှိုင်းဆိုလက်ကို ဝိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးတဲ့လျက် ပြုံးပျော် နေသော ယုရဲမျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နှိုင်းရဲ့ပုံစံကတော့ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံလေးက အထင်းသား။ မဟော် ခြေစုံရုပ်ပြီး အသက်တိုဝဝအရင်ရှုလိုက်ပြီးမှ ခြံထဲသို့ဝင် လာခဲ့လေသည်။

မဟော်တိုက်ပြင်တော့ နှိုင်းက သုလက်တွေကို အတင်း ဖယ်ချ လေသည်။

“နှိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ... ဒီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ မကြာခင် ခင်ပွန်း ဖြစ်မယ့် ယောက်ျားရဲ့လက်ကို တွဲထားတာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ယု ... မင်းကိုငါ လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးသား နော်”

ယုက လက်ကိုမဖယ်သည့်အပြင် ပိုပြီး တင်းတင်းတွဲထား လိုက်ရင်း ...

“မင်း မလိုချင်လည်း ယုကိုယုရမှာပဲလေ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မဟော်”

ယုက အနားတွင်ရင်နေသော မဟော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်

လိုက်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။ မျက်ရည်စတုချို့ကြောင့် ထင်သည်
... မဟော်မျက်ဝန်းတွေက တောက်စိုနေသလိုပင်။ ဒါပေမဲ့ မဟော်
ကတော့ အပြုံးနုနုကို နှုတ်ခမ်းမှာဆင်ထားရင်း ...

“ဒါပေါ့ နှိုင်းရယ် ... ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယုလုံ
မိန်းကလေးမျိုးကို ရတာ နှိုင်း ဘယ်လောက်ကံကောင်းလဲ”

“မဟော်”

နှိုင်း မခံမရပ်နိုင် ထအော်လိုက်လေသည်။ ရင်ထဲမှာ မဟော်
အတွက်ခံစားရတာလည်း မချီမဆုံအောင်ဘဲ။ အတင်း လာတွဲထား
သော ယုလုံကို တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း ...

“မဟော် ... မင်း ... မင်း ပြောထွက်တယ်နော်၊ ငါ မင်းကို
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

နှိုင်းရင်ထဲ အခါခါမျှသိပ်ထားတာတွေက ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်
လောက်အောင်ကို ဖွင့်ထွက်သွားလေသည်။ မဟော်ကလည်း နှိုင်း
ဒီလို ပေါ်တင်ပြောလိမ့်မည်လို့ မထင်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ပြင်
ဆင်ချိန်မရနိုင်လောက်အောင်ကို အံ့သြမုင်တက်သွားမိလေသည်။

ယုကတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ပင့်ကာပြုံးလိုက်ရင်း ပွဲကြည့်
ပရိသတ်တစ်ယောက်လို နှိုင်းနဲ့မဟော်ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း
အတွင်းစိတ်တွေကို ဖတ်လိုက်လေသည်။

မဟော် သတိဝင်လိုက်တော့ ယုမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။ ယုမျက်ဝန်းတွေကတော့ မဟော်ရဲ့နှလုံးသားအထိကို
တိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်လောက်အောင်ကို စူးစိုက်လို့ ...။

“ဒီမှာ နှိုင်း ... နင့်ကိုငါ ဘယ်တုန်းက ချစ်တယ်လို့ အဖြေပြန်
ပေးခဲ့လို့လဲ၊ ငါ့နင့်ကို လုံးဝ မချစ်နိုင်ဘူးနိုင်း”

“မလိပ်နဲ့ မဟော် ... ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ကျွန်တော့်ကို
မချစ်ဖူးလို့ မငြင်းချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ မဟော်မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်တော်
ဖတ်တတ်ပါတယ် မဟော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပြန်ပေးပါဗျာ၊
ကျွန်တော် ဒီပြဿနာကို ရအောင်ရှင်းပါမယ်”

ယုက လက်ပိုက်လိုက်ရင်း နှိုင်းနဲ့ မဟော်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ
အကဲခတ်နေလေသည်။ မဟော်ကတော့ ထိန်းထားသည့်ကြားက
မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာရင်း ...

“နှိုင်း ... ရှင့်ကို မဟော် လုံးဝမချစ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း
မချစ်ခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်တို့ဇာတ်လမ်းထဲကို ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်
ပါနဲ့”

မဟော် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။
မဟော် ဒီထက်ပိုပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ မဟော်ရင်ထဲက
နှလုံးသားလေးကတော့ အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာ ကွဲကြဲခဲ့လေပြီ။ နှိုင်းရဲ့

ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသွားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း မဟော်ကို ပိုမို နာကျင်စေလေသည်။

“နှိုင်း... ရှင် ယုရှေ့မှာတောင် ဒီစကားတွေကို ပြောရဲတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ မင်းရှေ့မှာမှ မဟုတ်ဘူး... ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမဆို ငါ ဒီစကားတွေကို ပြောရဲတယ်ကွာ မင်းသိထားဖို့က ငါ့ကိုယ်ငါထက် ငါ သူ့ကိုပိုချစ်တယ်။ အဲဒါကိုမှ မင်း မရမက ငါ့ကို ယူမယ်ဆိုလို့ ကတော့ မင်း ကောင်းကောင်းကြီး နောင်တရစေရမယ်”

နှိုင်းစကားကြောင့် ယု ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်ရင်း

“ဒီမှာ သိပ်မခြိမ်းခြောက်နဲ့... ယုယုမြတ်မင်းဆိုတာ ဘာကို မှ ကြောက်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းစမ်းကြည့်လိုက်လေ... မင်းကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ဝေးရရင် မင်းလည်း တစ်သက်လုံး ငါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ်လို့ ငါအာမခံရဲတယ်... ဟုတ်ပြီလား”

နှိုင်း ပြောပြီးသည်နှင့် လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ နှိုင်း အခန်းထဲ ရောက်တော့ စိတ်တွေက အဆမတန်ကို ရှုပ်ထွေးနေမိလေသည်။ မဟော်က အခုဆို နှိုင်းကို နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခွင့် လုံးဝမပေးတော့။ မဟော်က ရှောင်ပြေးချင်နေလေလေ နှိုင်း ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရလေလေ။

အခုအခြေအနေအတိုင်းဆို မဟော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှိုင်းကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ နှိုင်း ကောင်းကောင်းသိနေလေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာတွေမှန်းမသိဘဲ ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။ မနက် ဖြန်ဆို ဒယ်ဒီတို့က နှိုင်းကို မရမကပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်။ မဟော်တို့ ကလည်း နှိုင်းကို လက်မခံတော့ နှိုင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိနိုင် လောက်အောင်ကို စိတ်ပျက်လာမိလေသည်။

နှိုင်းဘက်မှာ မဟော်ရှိရင်လည်း ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ နှိုင်း ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ အခုတော့ မဟော်ကိုယ်တိုင်က နှိုင်းကို လက်မခံတော့ နှိုင်း ဘာမှကို ဆက်လုပ်လို့မရပေ။

မဟော်မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း မြတ်သားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ကို မြင်နေရသဖြင့် နှိုင်း ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရနိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်ရလေသည်။ ဒီကြားထဲ ယုကလည်း မကျေနပ်ချက်တွေကို အရင်း ပြုပြီး နှိုင်းကို အမျိုးစုံပညာပြနေသဖြင့် နှိုင်း သေသာသေလိုက်ချင် တော့သည်။

“အားထည့်ပြီး တွန်းလေ... မရသေးဘူး”

ယုရဲ့အသံစူးစူးလေးကို အခန်းထဲကကြားလိုက်ရသဖြင့် နှိုင်း (အခန်းအပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒီလိုအသံမျိုးဆို သေချာတာက တစ်ယောက်ယောက်ကို ယု ပြဿနာရှာနေတာပဲ

ဖြစ်ရမယ်။ နှိုင်း လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် 'တောက်' တစ်ချက်ကိုခေါက်လိုက်ရင်း အနားကို လျှောက်သွားလိုက်ရလေသည်။

မဟော်က ထဘီတိုတိုလေးဝတ်ထားရင်း ဗွက်အိုင်လေးထဲ နစ်နေသော စက်ဘီးလေးကို တွန်းပေးနေလေသည်။ ယုကတော့ စက်ဘီးပေါ်ကတောင် မဆင်းဘဲ မဟော်ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်ထားရင်း စက်ဘီးကို ဗွက်ထဲမှလွတ်အောင် တွန်းခိုင်းနေလေသည်။ မဟော်ခြေသလုံးဖြူဖြူလေးမှာတော့ ဗွက်လေးတွေ ပေပွလို့။ နှိုင်းရင်ထဲ ဒေါသတွေက အလိပ်လိပ်ကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။

"ယု... မင်းက စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါလား။ မဟော်က မင်းခန္ဓာကိုယ်ရော၊ စက်ဘီးပါ တွန်းတင်ပေးနေရတော့ ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲကွ"

"အိုး... မနိုင်ပေမယ့်လည်း ယုဆင်းလိုက်ရင် ယုဖိနှပ်တော့ ပေကုန်မှာပေါ့"

နှိုင်း ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေပါ နီရဲလာလေသည်။

"မဟော် ဖယ်"

မဟော်ကိုဖယ်ခိုင်းပြီး နှိုင်း စက်ဘီးကို အားနှင့်တွန်းတင်လိုက်သဖြင့် ယု စက်ဘီးလေးမထဲအောင်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရလေသည်။

မဟော်ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်လည်းမရှိတော့သဖြင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ မနက်ဖြန်ဆို ပြန်တော့မည့် ဧည့်သည်တွေအတွက်လည်း မဟော် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်ဆံဖို့သာ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

"ယု... မင်းမှာ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့စိတ်ကို မရှိတာ၊ မင်းဖိနှပ်လေး ပေမှာစိုးတာနဲ့ မဟော်တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံကုန်ရတာ မင်းမြင်လား"

ယု မဟော်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြေသလုံးလေးတွေမှာ ပွက်တွေပေကျံနေရုံသာမကဘဲ ထဘီတင်ပါးနေရာတွေအထိပါ ဗွက်တွေနှင့် ပေပွနေလေသည်။ ယု ဒီလောက်လုပ်နေတာတောင် ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသော မဟော်ကိုလည်း ယု နည်းနည်းတော့ အားနာသွားမိလေသည်။

တကယ်တော့ ယု မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ သက်ထင်ရမည့်လူက ကိုယ်ရှေ့မှာတင် တခြားတစ်ယောက်ကို ခူးထောက်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်နေတာကို မြင်ရလို့ မကျေနပ်စိတ်နဲ့ တမင်လျှောက်လုပ်ခဲ့မိတာပါ။

အခုလို မဟော်ဘက်က ဘာမှပြန်မတိုက်တော့လည်း ယုရင်ထဲ ဘစ်မျိုးလေးခဲစားလိုက်ရလေသည်။ တစ်ဖက်က တင်းလွန်းပြီး တစ်

ဖက်က လျှော့ပေးလွန်းတဲ့အခါကျတော့လည်း ယူရုံလုပ်ရင်တော့
အရမ်းကို ဆိုးရွားစွာထင်ပေါ်လာလေသည်။

မဟော်ရဲ့ ဘာမှအပြစ်မယူတဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်လည်း မ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်ရှက်မိလာလေသည်။

အခန်း (၂၄)

“အန်တယ် ထည့်စားခန်း၊ အန်တီနဲ့ ယုလည်း ထည့်စား
နော်”

ဖိနုအိမ်တွင် ဦးဘုန်းမတို့ကိုပါ ထမင်းစိတ်ကျွေးသဖြင့် အား
လုံး လိုလေးသေးမရှိအောင် မဟော်တို့ အတူးဂရုစိုက်ကြလေသည်။
အဖေကတော့ ယပ်တောင်လေးနှင့် အနားတွင် ယပ်ခတ်ပေးရင်း
ဟင်းများကို အန်တယ်တို့ပန်းကန်ထဲ လိုက်ထည့်ပေးလေသည်။

မောင်လေးက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အဲဒီလိုအလုပ်တွေ
သိပ်မလုပ်တတ်ဘဲ ကျစရာရှိတာ ကူပြီးသည်နှင့် အပြင်သွားနေတာ
များသည်။

“သမီးလက်ရာက တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ဟင်းတွေ တွဲ

ထားတာလည်း အစပ်အဟပ်တည့်တယ်၊ တကယ့်ကို မိန်းမကောင်း ပီသပါပေတယ်ကွယ်”

ဒေါ်မြဝတ်မှုန်ကတော့ မနေနိုင်ဘဲ ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းမိလေ သည်။ ကလေးမလေးရဲ့ပုံစံလေးကို ကြည့်လိုက်ကတည်းက ထက် ထက်မြက်မြက်နှင့် မိန်းမကောင်းပီသတဲ့ရုပ်ရည်လေး ရှိနေလေသည်။ ကိုယ့်သားကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ကောင်မလေးအပေါ်မှာ ဂူးဂူးနစ်နစ်ချစ်နေမှန်း သိသာလွန်းလှပါသည်။

ဒါကြောင့်သာ မိဘတွေ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားမဝင်ခဲ့တဲ့ သားလေးက အခုတော့ ပုံစံတွေပြောင်းပြီး လိမ္မာလာတာပေါ့။ မဟော်၊ ပုံစံလေးကလည်း ဆင်းရဲဟာကလွဲရင် ကျန်တာငြင်းစရာမရှိသလို ပုံလေးပါ။ ဒေါ်မြဝတ်မှုန်ရဲ့ စိတ်ကူးဆိုလျှင်တောင် မဟော်လေးနဲ့ သားကို ပိုပြီးသဘောတူလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ ပိုက်ဆံပိုက်ဆံဖြစ်နေသည့် စီးပွားရေးသမားဖြစ်နေတော့ ရွှေ ရွှေချို၊ ထပ်မှ မြတ်သည်ဆိုသည့်အတွေးသားရှိပြီး သားလေးကို ယုဒဲ့သ၊ အတင်းသဘောတူလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ ... သမီးက အန်တီတို့ စာ။

ကောင်းမှာပဲ စိတ်ပူနေတာ”

“ဒါတော့ စိတ်ပူမို့ သမီးရေ ... အန်ကယ်တော့ နောက်ပါ။

မုန်းကန်တောင် ထပ်ထည့်နေပြီ”

ဦးဘုန်းမခက နောက်တစ်ပန်းထပ်ထည့်သော်လည်း နှိုင်းက တော့ ထမင်းကို တစ်လုတ်နှစ်လုတ်ထက် ပိုမစားပေ။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသောအချစ်စိတ်တွေကြောင့် ထမင်း ဘယ်လိုမှ စားမဝင် ချေ။

“နှိုင်း စားလေ ... စားမကောင်းဘူးလား”

ယုက ကြက်သားကြော်လေးတစ်တုံး နှိုင်းပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့် ပေးရင်း မေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်း စားနေရာမှ ခေါင်းမော့ကြည့် လိုက်ရင်း ...

“စားကောင်းပါတယ် ... ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

ဒီစကားကိုတော့ မဟော်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း နှိုင်း ဖို့ဆို့နှစ်နှစ်ကြီး ပြောလိုက်လေသည်။ နှိုင်းရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း တာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ အားလုံးက သဘောပေါက်ကြလေသည်။

မဟော်ကတော့ မျက်လွှာချထားရင်းက မသိချင်ယောင်သာ ပေးဆောင်နေမိလေသည်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မဟော်စိတ်တွေကိုလည်း လူမမြင်အောင် မနည်းထိန်းသိမ်းနေရလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို အခုလိုပြောင်းလဲပေးခဲ့တာတွေ၊ စောင့် ဖျက်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကိုအုန်းမောင်ကို ကျွန်တော် အများကြီး

ပန်းရတ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာတို့မိသားစုကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အများကြီးပါ။ စိတ်ချပါ ... ဘာအခက်အခဲပဲ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရှိရှိ ဆရာတို့အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်တို့ အမြဲကြိုးစားပေးမှာပါ”

စကားလုံးတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်တွေက များစွာပျော်ဝင်နေသည်လို မဟော်ထင်မိလေသည်။ မဟော် ဖေဖေမျက်နှာကို ရုတ်တရက် ငေးကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက မဟော်ကို တောင်းပန်နေသလိုပင်။ မလိုပါဘူး ဖေဖေရယ် ... သမီးလည်း ဖေဖေလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်သင့်တာကို သမီး ခွဲခြားတတ်ပါတယ်။ မဟော် စိတ်ထဲက စကားတွေ ပြန်ပြောလိုက်မိလေသည်။

“အထူးသဖြင့် သမီးကို ဦး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးရဲ့စိတ်ထားကို ဦးနားလည်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဦးရယ် ... မလိုပါဘူး”

ထိုညက အရင်လိုလည်း စကားတွေ သိပ်မပြောဖြစ်ကြ။ ပြီးသက်နေသည်ဟု မဟော်ထင်သည်။ မဟော်လည်း အပြင်မှာပင် ချင်တော့တာနှင့် အခန်းထဲဝင်ကာ ဖျာလေးခင်းပြီး အိပ်ရာစောစော ဝင်ခဲ့လေသည်။ မဟော် အိပ်ရာဝင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာတော့

ကျေးဇူးတင် ပန်းရတ ပန်းရတ

အခန်းထဲဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်လေသည်။ မဟော် ကြိုးစားပြီးအိပ်သော်လည်း ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရဘဲ စိတ်တွေက ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

“မဟော် ... အိပ်မပျော်ဘူးလား”

ယု ခုတင်ပေါ်ကနေ မဟော်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ယု ... ဒီနေရာသီဥတုက အရမ်းပူနေသလိုပဲ။ ပိုးလေးရွာရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ရာသီဥတုက အရမ်းပူတာ မဟုတ်ပါဘူး မဟော်ရယ် ... မဟော်ရင်တွေ ပူနေတာ နေမှာပါ”

ယုစကားကြောင့် မဟော် ယုမျက်နှာကို အမှောင်ထဲမှာ သေချာလှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ယုမျက်လုံးတွေက မဟော်ကို စကားတွေပြောချင်နေသလိုပင်။

“မဟော်က ဘာလို့ မရွာတဲ့မိုးကို ကောင်းကင်ကြီးပဲကြည့်ပြီး ပိုးရွာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာလဲ။ ဇာကယ်ဆို မိုးမရွာလည်း မိုးအစား တစ်ခုခု ရေပန်းလေးအောက်မှာ ထိုင်နေတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ တစ်ခုခု မဟော်အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်”

“ဒါကလည်း ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေးရှိတဲ့ လူတွေအတွက်တော့

ဟုတ်တာပေါ့ ယုရယ်၊ မဟော်ကတော့ ကြီးစားဖို့အခွင့်အရေးမရှိတဲ့ အတူတူ စိတ်သက်သာရာ ကောင်းကင်ကြီးကိုပါကြည့်ပြီး အော်နေချင်မိတယ်”

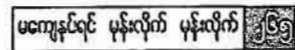
“မဟော် ... အချစ်ကို ဘယ်လိုနားလည်ထားလဲ”

ယုက ကိုယ်လုံးလေးကို မဟော့်တက်ကိုစောင်းလိုက်ရင်း ပေးလိုက်လေသည်။ မဟော်ကတော့ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်လေးတင်ကာ ခြင်ထောင်လေးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မဟော်အတွက် အချစ်ဆိုတာက ကိုယ့်ချစ်သူ အဆင်ပြေပြေ၊ သာသာယာယာရှိနေဖို့က အဓိကပါ။ မဟော့်အချစ်မှာ ရယူတာတွေ၊ ပေးဆပ်တာတွေ မပါဘူး။ မဟော် စဉ်းလည်းမစဉ်းစားဘူး။ မဟော်စဉ်းစားတာက သူ မဟော်နဲ့နေရင် အဆင်ပြေမလား၊ ဒါပုမဟုတ် သူ့ဘာသာသူနေရင် ပိုအဆင်ပြေမလား ... ဒါပဲစဉ်းစားတယ်”

“အဲဒီလိုစဉ်းစားလို့ ရလာတဲ့အဖြေအတွက် မဟော် နောင်(၁) မရဘူးလား”

မဟော် မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်တွေဝေ့လာလေသည်။ နောင်(၁) မရဘူးလားတဲ့ ... မေးတတ်လိုက်တာ။ တကယ်ဆို မဟော် နောင်(၁) ရတာမဟုတ်ဘူး ... အသည်းတွေ တစ်စစီကို ကွဲကုန်တာ။

“မဟော် အခုအခြေအနေထက် နောင် ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ် ဆယ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ အခုအခြေအနေမှာ မဟော်အသည်းကွဲရင် ကွဲလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်ဆယ်နှစ်ကျရင် မဟော့်ကြောင့် သူ့ဘဝ မညစ်နွမ်းဘဲ သာယာနေတယ်ဆိုရင် မဟော်ကျေနပ်မှာပါ”

“မဟော်က ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် သူ့အတွက် စဉ်းစားပေးရတာလဲ”

“ဒီအဖြေကိုတော့ ယု တကယ်ချစ်တတ်တဲ့အချိန်ကျရင် မဟော် မပြောဘဲနဲ့ ယု အလိုလိုနားလည်လာမှာပါ။ ကဲ ... မဟော် အိပ်တော့မယ်နော်၊ ကောင်းသောညပါ ယု”

မဟော် အိပ်ပျော်ပျော်၊ မပျော်ပျော် မျက်လုံးကို ဇွတ် ကြိတ် မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ အချိန်တွေ အရမ်းကြာသွားသောအခါ မဟော့်အိပ်မက်ထဲမှာတော့ နှိုင်းရဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ပုံလေးကို မဟော် အဝေးကနေကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်နေမိသောအိပ်မက်လေး မက်ခဲ့လေသည်။

ယုက နှိုင်းကိုတွေ့တော့ ...

“နှိုင်း ... နှင်း ညတ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးလား ... မျက် ကွင်းဟောက်ပတ်ခဲ့”

နှိုင်းကတော့ ယုအမေးကိုလည်း ပြန်မပြောဘဲ မဟော့မျက်နှာ လေးကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟော့က တော့ မျက်လွှာထေးချကာ ငြိမ်သက်လို့။ ဦးကြီးနဲ့ မောင့်ကတော့ နှိုင်းကိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ နှိုင်းရင်ထဲ အဆမတန် ဝမ်း နည်းလာမိလေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည် များက ပါးဖော်သို့ စီးကျလာလေသည်။

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲသတိရနေမှာပါ”

“နှိုင်း ... ကျန်းမာရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ လိမ်လိမ်မာမာလည်း နေ ... ကြားလား”

အားလုံးက နှိုင်းကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းမှာကြပေမယ့် မဟော့ကတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ နှိုင်း မဟော့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရင်လိုက်ပြီး မဟော့မျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ...

“မဟော့ ... ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်းလောက် မှာပါဦးဗျာ၊ မဟော့စကားတွေကို ကျွန်တော် လိုက် နာချင်လို့ပါ”

အခန်း(၂၅)

မနက်ကျရင် မဟော့နဲ့ ဝေးရတော့မည်ဆိုသည့် အသိကြောင့် နှိုင်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ဘဲ ရင်ထဲပူလောင်နေမိလေသည်။ နှိုင်း ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား မဟော့ရဲ့ ခါးသီးတံ့ခြင်းဆန့်ကျင်အောက်မှာ နှိုင်း ဘာမှကြိုးစားခွင့် မရခဲ့။

အခုတော့ မဟော့နဲ့ဝေးရတော့ မည် ...။

နှိုင်း နံရံပေါ်က မဟော့ဓာတ်ပုံလေးကို တစ်ညလုံး ဝေးကြည့် နေရင်းက မပြောဖြစ်ခဲ့သည့် စကားပြောကိစ္စ၊ စွာတို့ကို မသော်ရှေ့ တွင် တစ်ယောက်တည်း ပြောပြနေမိလေသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ မြို့ရှေ့ကို ကားလာရင်သည်နှင့် နှိုင်း ကျောပိုးအိတ်လေးခွဲက ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နှိုင်းအသံတွေက အဆုံးတွင် အဖျားခတ်တုန်ခါသွားလေသည်။
နှိုင်း အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ရင်း ဝဲချင်နေသောမျက်ရည်များကို
သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

“မဟော် ဘာမှမှာဖို့ မလိုလောက်အောင်ကို နှိုင်းက အရမ်း
လိမ္မာနေပြီပဲ နှိုင်းရယ် ... မဟော် ဝမ်းသာပါတယ်”

မဟော် ထိန်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်များအေးကျလာသဖြင့်
လက်ခုံလေးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်လေသည်။

“သမီးတို့မိသားစုကို ဦး ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

ဦးဘုန်းမခကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျေးဇူးတင်စကား
ဆိုလေသည်။ အခုလိုနှိုင်းပြန်လိုက်လာတာလည်း မဟော်ရဲ့ လိမ္မာ
ပါးနပ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကြောင့်ဆိုတာကို ပြောမပြုပေမယ့်လည်း
ဦးဘုန်းမခ သိနေလေသည်။

“ရပါတယ် ဦး ... မလိုပါဘူး၊ ဦးတို့ကျေးဇူးကို သမီးတို့
ဆပ်ခွင့်ရတယ်လို့ပဲ သမီးထင်ပါတယ်”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း ဝင်လည်နှော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ယုသွားမယ်နှော် မဟော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟော်ကြောင့်
ယု အချစ်ကို နားလည်ခွင့်ရလိုက်တာပါ။ မဟော်ကို ယုလည်း တစ်ချိန်

ချိန်တော့ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြိုမှာပါ”

မဟော် ခေါင်းသာညှိတ်ပြုလိုက်လေသည်။ မဟော် ဒီထက်ပိုပြီး
ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တစ်စုံတစ်ဦးက
လက်နှင့်ဖွဲ့စည်းခံထားရသလို နာကျင်မောဟိုက်နေမိလေသည်။

“ကဲ ... အားလုံးပဲ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

အကုန်လုံးနှုတ်ဆက်ပြီးသည့်နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာခဲ့
လေသည်။ မတော်ကတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မဟော်ရဲ့
ဟိုးအရင်တုန်းက အခန်းလေး ... နှိုင်းနေခဲ့သော အခန်းလေးဆီ
သို့သာ ပြေးဝင်ရင်း ရင်ကွဲမဝတ် ထိုလိုက်မိလေသည်။ ဖေဖေနဲ့
မောင်လေးကတော့ နားလည်စွာနဲ့ပဲ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှ မပြော
နိုင်လောက်အောင်ကို တိတ်ခဏ်တိတ်ခဏ်အနေလေသည်။ ယုကတော့
ဘေးနားတွင်ရှိသော နှိုင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း အကဲခတ်လိုက်လေ
သည်။

နှိုင်းကိုကြည့်ရတာ သက်ရှိရှစ်တုလေးလိုပင် ... စိတ်နဲ့လူနဲ့
မကပ်ဘဲ အရမ်းကိုစိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် လူတစ်ယောက်လို ငေး
ဝိုင်လို့၊ နှိုင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ယုတောင် ရင်ထဲ အလိုလို စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိလေသည်။

အခုအချိန်လောက်ဆို မဟော်ရော ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မလဲ။ အားလုံးအပေါ် နားလည်စွာနဲ့လွှတ်တတ်တဲ့ မဟော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ယုလေးစားပါသည်။

ယုရဲ့ မကျေနပ်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ပဲ အားလုံးကို အခုလို လိုက်ခွဲပိတာ ယု မှားများသွားပြီလား။ နှိုင်းပုံစံကို ယု သေချာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြည့်ရက်စရာမကောင်းလောက်အောင် နှိုင်းရဲ့ ဆွေးမြည့်ကွဲအက်နေသည့်ပုံစံကို တွေ့ရလေသည်။

ယု တစ်ခုခု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်မှသာ အဆင်ပြေတော့မည်။ နှိုင်းကို ယုလက်ထပ်လိုက်ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သာယာတဲ့ အိပ်ထောင်တစ်ခုမဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း ယု ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါသည်။

နှိုင်းကို မရမက လက်ထပ်ချင်စိတ်ရှိနေလား...လို့ ယု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်မေးကြည့်တော့လည်း အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်။ ယုကို မယူနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်နှာလို့ တမင်ပညာပြချင်လို့ အခုလို လုပ်မိတာပါ။

ဒါဆို ယု ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ။

“ကား... ခဏရပ်ပေးပါလားဦး”

ယု လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပုသိမ်မြို့ထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ယုအသံကြောင့် ကား တို့ခနဲရပ်သွားရင်း အားလုံးက ယုကိုလှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

“ယု တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ... ယု နှိုင်းကိုမယူနိုင်ပါဘူး”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ သမီး”

ဦးဘုန်းမေ တအံ့တဩကို ခေါင်းကြီးချာခနဲလှည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။ အန်တီကလည်း ယုကိုပြူးပြဲကြည့်သလို နှိုင်းကတော့ ဘာထွင်လုံးတွေလုပ်နေလဲဆိုသည့် မယုံသကာမျက်လုံးကြီးနှင့် ကြည့်လာလေသည်။

“ယု တကယ်က နှိုင်းကို မကျေနပ်လို့သာ အဲဒီလို လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဟိုရောက်တော့လည်း နှိုင်းက မဟော်ကို အသည်းအသန်ချစ်ပြနေတော့ ယု မိန်းကလေးစိတ်နဲ့ မနာလိုဖြစ်မိပြီး တမင်လျှောက်လုပ်ခဲ့တာပါ။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ယု... နှိုင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ ယုကြောင့်လည်း သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မကွဲစေချင်ပါဘူး။ အားလုံးမြင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ... မဟော်က ဆင်းရဲတာကလွဲရင် ကျန်တာ ပြောစရာ မရှိလောက်အောင်ကို ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကသာ နှိုင်းရဲ့ဘဝကို ပဲ့ကိုင်နိုင်မယ်လို့ ယုတော့ထင်တယ်”

ယုကားဆုံးသည်နှင့် နှိုင်း အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

“သမီးလေးဘက်က ခွင့်ပြုတယ်ဆို ကျွန်မသည်း သဘောတူ တယ်။ မဟော်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထားရော အကျင့်စားစိတ္တပါ ပြောစရာ မလိုလောက်အောင်ကို တော်ပါတယ်။ သားကလည်း အရမ်းချစ်နေ တော့ ကျွန်မကတော့ သဘောတူတယ် ...။

ဒီမှာ ကိုဘုန်းမေ ... လူ့ဘဝ မှာ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲဘယ် ဆိုတာ ကံပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ အခုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေနိုင်နေပြီပဲ ... ရှင် ဒီထက်ပိုပြီး ဘာများလောဘတက်နေစရာ ရှိလဲ၊ လူတိုင်းက တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်ပဲ စားနိုင်ကြတာပါ”

ခေါ်မြဝတ်မှုန်ကပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ သားဘက်ကနေ ရပ်တည် ပြောပေးနေလေသည်။ တကယ်ဆို အစကတည်းက ခြော့ချင်တာ ... ခေါ်လာတဲ့သမီးလေးကို အားနာလို့၊ ခေါ်လာပြီးမှ လူကြီးအဆန်ရာ ကျမှစားလို့ အားလုံးကို မျှီသိပ်နေခဲ့ရတာ။

အားလုံးက တစ်ဖက်၊ ဦးဘုန်းမေက တစ်ဖက် ဖြစ်သွားလေ သည်။ ဦးဘုန်းမေကိုယ်တိုင် သဘောတူထားသည့် သတ္တဝါမီးလောင်း ကလည်း မယူနိုင်ပါဘူးပြောသည့်အပြင် မဟော်ဘက်ကပါ ရှေ့ပေး လိုက်ပြီး ပြောပေးနေသဖြင့် ဦးဘုန်းမေကိုယ်တိုင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်ရလေသည်။ ပြီးတော့ တွေ့ရသလောက်လည်း မဟော်ရဲ့ စိတ်ထားက လေးစားစရာကောင်းနေသဖြင့် ...

“ယုကလည်း မယူနိုင်ဘူး။ မင်းအဖေကလည်း သဘောတူ တယ်ဆိုရင်တော့ ငါလည်း မကန့်ကွက်တော့ပါဘူးဘာ”

“ဟာ ... ဇေဇေ တကယ်ပြောတာလား၊ တကယ်လား ဇေဇေ ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

နှိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခုန်ဆွ ခုန်ထွလင့်ကာ ဖျော်ခေမိ လေသည်။ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သည့် အချိုးအကွေ့ကြောင့်လည်း နှိုင်း အသတ်ပင် ခဲခဲ့မရှူခဲ့။

“ကဲ ... အားလုံးပြေလည်ပြီဆိုရင်တော့ ဆံမီး ဒီကနေပဲ ရုန်ကုန်ကို ကားငှားပြန်လိုက်ပါ့မယ်။ ဦးတို့ကတော့ နှိုင်းအတွက် မိန်းမယိုက်တောင်းပေးလိုက်ပါဦး၊ ကဲ၊ ငြင်း... ဘယ်လိုလဲ ... နှင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ပြီသား”

ယုက နှိုင်းဘက်ကိုလှည့်ကာ လက်ကမ်းလိုက်ရင်း ဖြူးစဖခလေး မေးလိုက်လေသည်။ နှိုင်းကတော့ ယုကဘက်လေးကို ပြန်ရပ်တည်ဆုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ငါ့စိတ်ထဲလုံးစာ နှင်ကို ကျေးဇူးအကြီးကြီးတင်ပါတယ်ဟာ ... တကယ်ပါ”

“အေးဒေါ် ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ဒါဆို ငါ့ချွားမယ်”
ယုက ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြန်လေသည်။

၂၅၄ ဖုန်းရတု

“သမီးတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့ ... စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒီလိုလုပ်လိုက်လေ ... သမီးကို ကားဒေရိုင်ဘာကပဲ က။”

တစ်စီးငှားပြီး ရန်ကုန်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်။ သားကတော့

ဒီကားမောင်းပြီး သာပေါင်းကို ပြန်သွားမယ်လေ ... ဖြစ်လား”

“ဟာ ... သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ မေမေရာ”

နှိုင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် မေမေပေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်လေ

သည်။ မေမေကတော့ နှိုင်းရဲ့အပြုံးတွေကိုကြည့်ရင်း သူလည်း ကြည့်

နှူးမဆုံးပေ။ နှိုင်းတို့ကားလေး ထွက်သွားတော့ ယုကလည်း ဝမ်းသာ

အားရ နှုတ်ဆက်လေသည်။ နှိုင်းက အခုမှပင် ရင်ထဲပေါ့ပါးတာ

လန်းဆန်းကြည်ရှူးသွားမိလေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... မြန်မြန်ရောက်ချင်တာနဲ့ ငွတ်မောင်းပေးရင်

အချိန်တန်ရင် ရောက်မှာပေါ့”

“နှိုင်းက ချက်ချင်းကိုရောက်ချင်နေပြီ ဒယ်ဒီရ ဒါပဲနော် ...

ဟိုရောက်ရင်တော့ ဒယ်ဒီတို့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးရမှာ”

နှိုင်းရဲ့သည်းသည်းလှုပ်အပြောကြောင့် အကုန်လုံး ပိုင်းရယ်

လေသည်။ နှိုင်းကတော့ မဟော်မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်

ပြီးလိုက်လေသည်။ ခြံရှေ့ကို ကားရောက်သည်နှင့် နှိုင်း ကားမောင်း

ရုပ်စုံကြွယ်စာပေ

ပြေးဆင်းရင်း မဟော်နှာမည်လေးကို တကြော်ကြော်ခေါ်လိုက်မိလေ သည်။

မဟော်ကတော့ အခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပိုလက်ရှိ

ငိုနေရင်းမှ နှိုင်းခေါ်သံလေးကြားလိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားလေသည်။

ပုဖြစ်နိုင်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့တောင် နှိုင်းကိုစွဲလမ်းတဲ့စိတ်တွေနဲ့ နားထဲတွင်

နှိုင်းအသံတွေချည်း ကြားနေရလေသည်။ မဟော် ခေါင်းခါလိုက်ရင်း

ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ ငိုချလိုက်လေသည်။

‘ကနီ’

“မဟော်”

မဟော် နားနားတွင် ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် မော့ကြည့်

လိုက်လေသည်။ မဟော်မျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းစားစားစိုက်ကြည့်နေသော

နှိုင်းကို မဟော်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ဟင် ... နှိုင်း ... နှိုင်းပြန်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... မဟော်နဲ့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ လမ်းတစ်ဝက်ကနေ

လှည့်ပြန်လာတာ”

နှိုင်းက လက်လေးပိုက်လိုက်ရင်း မဟော်မျက်နှာလေးကို

စိုက်ကြည့်ကာ နောက်နေလေသည်။

“ဟင့်အင်း ... မဟော် နှိုင်းကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးသား

ရုပ်စုံကြွယ်စာပေ

နော်၊ နှိုင်းဒေါ်ဘဝေ့နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွားပါ နှိုင်းရယ် ... မဟော်
ထောင်းပန်ပါတယ်”

“အင်း ... ခက်တော့ခက်နေပြီ၊ ပြောတော့သာ မချစ်ဘူး
မချစ်ဘူးနဲ့ ဝိုင်းထောက်တာများ ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံးကို ခွဲလို့ ပျက်နာ
မှာလည်း သနပ်ခါးတွေစရာ၊ နှပ်တွေစရာနဲ့ ခွံခွံကောင်းလိုက်တာ
... ကြည့်စမ်း”

နှိုင်းက မဟော်ပျက်နာလေးကိုကြည့်ရင်း မဟော် မဆံ့ချစ်အောင်
လာမင်စလိုက်လေသည်။

“သာပြန်လဲ ... ကိုယ့်တာသာဝိုတာ ရှင့်အလှလား၊ မတော့နပ်
ရင် မုန်းခေါ်စဉ် မုန်းခေါ်ကံ”

မဟော်က ရှက်တာစရာ၊ ဒေါသဖြစ်တာစရာ ဧရာကာ နှိုင်းကို
လှမ်းကနီကပ်အလှ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“တုတ်အမှုထမ်း... မကျေနပ်ပေမယ့်လည်း မုန်းတော့မုန်း
နိုင်ပါတော့များ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့မကျေနပ်ဘူး၊ အခုအချိန်ထိ ချစ်တယ်
လို့ တစ်ရွှန်းမှမပြောလို့၊ ဒါပေမဲ့လည်း မကြာခင် ကျွန်မိန်းမဖြစ်မယ့်
ကောင်မလေးက အခုလို ရှက်ကြီးတင်စဉ်နေတော့ သူ့ယောက်ျား
ဖြစ်မယ့် ကျွန်က စိတ်ကောင်းမလား”

မဟော် ပါးပြင်ပေါ့က ပျက်စည်တွေကို သုတ်ထုတ်ရင်း ...

“နှိုင်းနော် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက
ရှင့်ကို ယူပယ်ပြောနေလို့လဲ”

“ပယုလို့တော့ မရတော့ဘူး အမိ၊ အခု ဒီအိမ်ရှေ့မှာ လူကြီးတွေ
နေခန်းကောင်းရက်သာတောင် ရွေးနေကြပြီ အခုမှ အဓိက ဘွာခတ်လို့
မရတော့ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ယုကော”

“ယုက ကိုယ့်ကို လက်မထင်နိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ယုကြောင့် သိပ်ချစ်
တဲ့ချစ်သူနှစ်ဦး စိတ်ဆင်းရဲတာ မမြင်ရက်လို့ဆိုပြီး မေဖေတို့ကို ခွင့်
တောင်းပြီး ပြန်သွားပြီ၊ အခုတော့ ချစ်ရယ် ကိုကိုရယ် လက်တွဲခွင့်
ရပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား ကောင်မလေး”

နှိုင်းက မဟော်ပန်းလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း စကားဆိုလေ
သည်။ မဟော်ကတော့ နှိုင်းလက်တွေ့ကို တွန်းဖယ်ရင်း ...

“နှိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ မဟော် ရှင့်ကို အဖြေမပေးရသေး
ဘူးနော်”

“မပေးလည်း သိနေတာဟာ ... နော်”

နှိုင်းက ခပ်ထင်းထင်းလေးဖက်ရင်း မဟော်နားနားကပ်ကာ
တိုးတိုးလေးပြောလိုက်လေသည်။

“သိင်ချစ်တယ် မဟော်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆို ခေါင်း

၂၇၅ မန်းရတု

လေးတော့ ပြန်ညိတ်လိုက်ပါတော့နော်”

မဟော် ... နှိုင်းမျက်နှာလေးကို သမင်လည်ပြန် ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်ရင်း ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

နှိုင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း မဟော်နဖူးလေးပေါ်တို့ အနင်း
ပန်းလေးတစ်ပွင့် ခြွေလိုက်လေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မဟော်
ပျော်လင့်ခဲ့သော မိုးများကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာချကြလေသည်။

မဟော် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ နှိုင်းရဲ့အချစ်တွေလို ... အခုတော့လည်း
အရာအားလုံးက အေးချမ်းကာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသွားလေသည်။

မန်းရတု

9:30pm

ဝေပန်အကြံပြုစာများကိုပျော်လင့်လျက်

မန်းရတု
အမှတ် (၁၉) ဒုတိယ၊ အေးရိပ်မွန် (၄)လမ်း၊
(၃) ချိန်ကန် | လှိုင်

panratu@gmail.com
www.facebook.com/Pan Ya Tu

BURMESE
CLASSIC
.com

စ် : ချ င် : ဝ ဣ သ ဖ်

ပန်းဂဏထု

မကျေနပ်ရင်မုန်းလိုက်မုန်းလိုက်